LADY MOLLY VAN SCOTLAND YARD

door BARONESSE ORCZY

UTRECHT H. HONIG

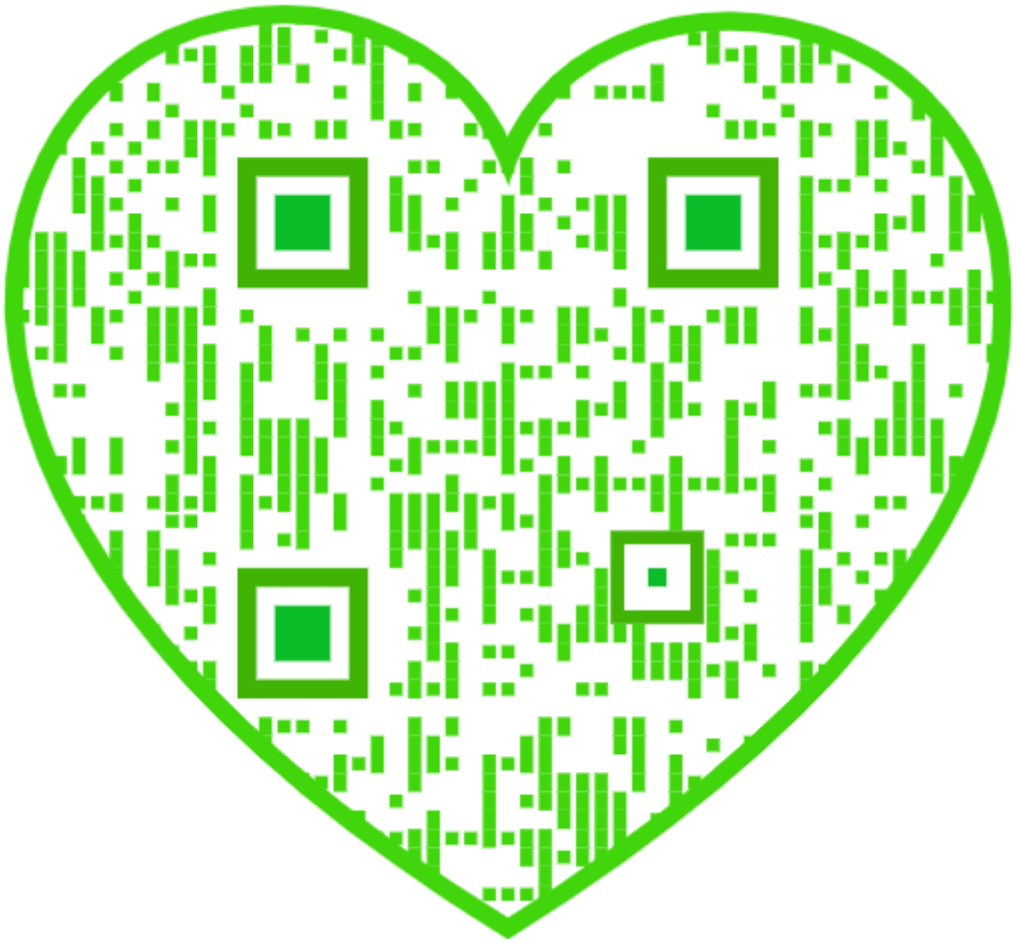

AVONTUREN VAN LADY MOLLY VAN SCOTLAND YARD.

In dezelfde serie zijn verschenen:

MARGUERITE AUDOUX, **Marie Claire.**
ED. DE GONCOURT, **De broeders Zemganno.**
RUD. HERZOG, **De Wiskottens.**
RUD. HERZOG, **De Neder-Rijners.**
RUD. HERZOG, **Het Levenslied.**
RUD. HERZOG, **Hanzeaten.**
JEROME K. JEROME, **Drie man in een boot.**
JEROME K. JEROME, **Drie man op een fietstocht.**
BARONESSE ORCZY, **De Roode Pimpernel.**
BARONESSE ORCZY, **De Onvindbare Pimpernel.**
BARONESSE ORCZY, **Een Zoon van het Volk.**
BARONESSE ORCZY, **Een Vrouwenregeering.**
CLARA VIEBIG, **Het dagelijksch Brood.**

Prijs ingenaaid **f 0.90,** gebonden **f 1.25.**

Avonturen van
Lady Molly van Scotland-Yard

NAVERTELD DOOR HAAR VRIENDIN

MARY GRANARD

DOOR

BARONESSE ORCZY.
Schrijfster van „De Roode Pimpernel".

UTRECHT — H. HONIG — 1911.

Boek- en Kunstdrukkerij S. W. MELCHIOR, Amersfoort.

HOOFDSTUK I.

HET GEHEIM VAN NINESCORE.

I.

Nu, ge weet wel dat sommigen zeggen dat zij de dochter is van een hertog en dat anderen beweren dat zij van heel geringe afkomst is, maar dat men den titel bij haar naam heeft gevoegd om haar daardoor meer gewicht en invloed te bezorgen.

Natuurlijk zou ik daaromtrent heel wat kunnen vertellen, doch „er ligt een zegel op mijn lippen" om een dichterlijke uitdrukking te gebruiken. Gedurende den geheelen tijd van haar glansrijke loopbaan bij de Yard vereerde zij mij met haar vriendschap en vertrouwen; doch nadat zij, om zoo te zeggen, mij als medewerkster had aangenomen, deed zij mij beloven om nooit gewag te maken van haar bizonder leven en ik heb dit beloofd met mijn eed op den Bijbel — „moge de dood mij treffen" en wat er verder volgt.

Zeker, van af het oogenblik dat zij aan het hoofd van onze afdeeling werd geplaatst, noemden wij haar „mylady" en de chef sprak haar, daar wij bij waren, aan als „Lady Molly." De mannen geven altijd verschrikkelijk af op ons van de Vrouwelijke afdeeling van het Hoofdbureau van Politie, maar men hoeft mij niet te vertellen dat de vrouwen wel tienmaal meer speurzin bezitten dan de leden van het sterkere en zoo dikwijls domheden doende geslacht; ik ben er heilig van overtuigd dat minder misdaden onopgehelderd zouden zijn gebleven, als men sommige dier zoogenaamde geheimen toevertrouwd had aan vrouwelijk onderzoek.

Zoudt gij bij voorbeeld één oogenblik kunnen gelooven dat in die buitengewone zaak van Ninescore de waarheid aan het licht zou zijn gekomen, als alleen mannen haar in handen hadden gehad? Zou er één man geweest zijn, die op het denkbeeld was gekomen om te wagen wat Lady Molly deed toen — maar laat ik niet op de geschiedenis vooruitloopen.

Laat mij beginnen met dien merkwaardigen morgen, toen zij in hevige ontroering mijn kamer binnenkwam.

„De chef zegt dat, als ik wil, ik naar Ninescore gaan kan, Mary," zeide zij met een stem trillende van zenuwachtige opgewondenheid.

„Gij!" riep ik uit. „Waarvoor?"

„Waarvoor — waarvoor?" herhaalde zij ongeduldig. „Maar Mary, vat je dat dan niet? Dit is de kans waarop ik altijd heb gehoopt — een kans, die maar eens in je leven voorkomt? Iedereen in de Yard is wanhopig over de zaak; het publiek is woedend en de kranten staan vol met sarcastische brieven. Geen van onze mannen weet op het oogenblik wat hij doen moet; hun verstand staat er bij stil en daarom ging ik van morgen naar den chef. —"

„En verder?" vroeg ik nieuwsgierig, want zij had plotseling opgehouden met spreken.

„Ik zal nu maar daarlaten hoe ik het deed — ik kan je dat onderweg wel vertellen, want we hebben nu maar juist tijd genoeg om den trein van elf uur naar Canterbury te halen. De chef zegt dat ik gaan kan en dat ik mee kan nemen, wien ik wil. Hij noemde een der mannen, maar er is iets, dat mij zegt dat wij hier te doen hebben met werk voor vrouwen en er is niemand, die ik liever mee wil nemen dan jou, Mary. Wij kunnen de zaak grondig bespreken in den trein, want ik denk niet dat je er nu al volkomen van op de hoogte bent en je hebt nu nog juist tijd genoeg om het een en ander in te pakken en je bij mij te voegen op het plaatskaartenbureau van Charing Cross om den trein te nemen, die precies te 11 uur vertrekt."

Zij was weg vóór ik haar meerdere vragen kon doen en bovendien was ik te zeer overstuur om veel te zeggen.

Het onderzoek van een moordzaak in handen van de Vrouwelijke Afdeeling! Zoo iets was tot nog toe nooit gebeurd. Ook ik geraakte in groote opgewondenheid en ik hoef U niet te zeggen dat ik bijtijds aan het station was.

Gelukkig kregen Lady Molly en ik een coupé alleen. De trein reed zonder stoppen door tot Canterbury en wij hadden dus ruim den tijd voor ons; gij zult begrijpen dat ik zeer verlangend was alles omtrent de zaak te vernemen, vooral nu ik de eer zou hebben Lady Molly daarbij te helpen.

De moord van Mary Nicholls was gepleegd te Ash Court, een mooi oud huis, staande in het dorp Ninescore. Het huis is omringd door prachtig begroeide landouwen, waarvan de schilderachtigste plek gevormd wordt door een eilandje in het midden van een kleinen vijver, over welken een sierlijk knuppelbruggetje is geslagen. Het eilandje wordt „de Wildernis" genoemd en ligt aan de grens der bezitting, buiten zicht en gehoor van het huis zelf. Het was op dit bekoorlijk plekje dat op 5 Februari jongstleden het lijk van een meisje werd gevonden op den rand van den vijver.

Ik zal u de afgrijselijke bizonderheden van deze griezelige vondst besparen. Voor het oogenblik is het voldoende te zeggen dat de ongelukkige vrouw voorover lag, met het onderste gedeelte van haar lichaam op den smallen grasrand en het hoofd, de armen en de schouders in het slijk van het stilstaande water daaronder.

Timotheus Coleman, een der onder-tuiniers van Ash Court had het eerst deze ontstellende ontdekking gedaan.

Hij was het knuppelbruggetje overgegaan en dwars het eilandje overgestoken, toen hij op eenigen afstand iets blauws zag liggen, half in het water en half daar buiten. Timotheus is een vrij domme boer, die geen last heeft van zenuwen en toen hij had uitgemaakt dat hetgeen hij zag het lichaam was van een vrouw in een blauwe japon met witte belegsels, had hij zich kalm gebukt om te trachten het lichaam uit den modder te trekken.

Maar zelfs zijne onaandoenlijkheid moest het afleggen tegen het verschrikkelijk schouwspel, dat hij te zien kreeg. Dat de vrouw — wie zij ook zijn mocht — het

slachtoffer was van een brutalen moord, bleek duidelijk aan de bloedvlekken op de voorzijde van haar kleeding; maar het afgrijselijke, dat zelfs den ouden Timotheus het hart in het lijf deed omdraaien, was daarin gelegen dat hoofd, armen en schouders, vermoedelijk door het eenigen tijd liggen in het slijk, in een vergevorderden staat van ontbinding verkeerden.

Hoe het zij, er werd dadelijk gedaan, wat noodig was te doen. Coleman ging hulp halen in het huis en de politie kwam weldra ter plaatse en liet de overblijfselen van het ongelukkige slachtoffer vervoeren naar het kleine plaatselijke bureau van politie.

Ninescore is een duf, afgelegen dorpje, ongeveer zeven mijl van Canterbury en vier mijl van Sandwich gelegen.

Iedereen hoorde spoedig dat er een vreeselijke moord in het dorp gepleegd was en alle bizonderheden werden reeds ampel besproken in den „Groenen Man".

Om te beginnen, iedereen meende, dat, al mocht het lijk zelf onherkenbaar zijn, de blauw serge japon met de witte oplegsels toch een duidelijke aanwijzing gaf, evenals de met paarlen en robijnen versierde ring en de roodlederen portemonnaie, die door den Inspecteur Meisures dicht bij de hand der vermoorde vrouw gevonden waren.

Binnen twee uren na de griezelige ontdekking van Timotheus Coleman was de identiteit van het ongelukkige slachtoffer zoo goed als zeker vastgesteld en wel als die van Mary Nicholls, welke met haar zuster Susanna woonde in No. 2 der Elmhuisjes in Ninescore laan, bijna recht tegenover Ash Court. Ook werd het spoedig bekend dat toen de politie zich aan dit adres vervoegde, het huis gesloten was en oogenschijnlijk onbewoond scheen.

Juffrouw Hooker, de bewoonster van no. 1, het huis daar naast, verklaarde aan Inspecteur Meisures dat Susanna en Mary ongeveer veertien dagen geleden het huis hadden verlaten en dat zij beiden sedert dien tijd niet meer had gezien.

„Morgen zal het veertien dagen geleden zijn," zeide zij. „Ik stond juist in de gang, even binnen de voordeur, en riep mijn poes om in huis te komen. Het had

zeven uur geslagen en het was buiten zoo donker als ik het ooit gezien had. Men kon geen hand voor oogen zien en er hing een druilerige mist, die overal binnendrong. Susanna en Mary kwamen toen haar huis uit; ik kon Susanna niet goed zien, maar de stem van Mary kon ik heel duidelijk onderscheiden. „Wij hebben geen haast," hoorde ik haar zeggen. Ik dacht dat zij boodschappen gingen doen in het dorp en riep haar daarom toe dat ik de klok juist zeven uur had hooren slaan en dat, omdat het Donderdag was, de dag waarop de winkels vroeg sloten, zij veel kans hadden te Ninescore alles dicht te zullen vinden. Zij namen echter geen notitie van hetgeen ik zei en sloegen den weg in naar het dorp; dit was het laatst wat ik van haar gezien heb."

Verder onderzoek bij de dorpsbewoners bracht tal van merkwaardige bizonderheden aan het licht. Het schijnt dat Mary Nicholls een lichtzinnige, jonge vrouw was, over wie allerlei ongunstige praatjes liepen, terwijl Susanna van haar kant — zij was zeer ingetogen en geregeld van gedrag — zich erg boos maakte over de twijfelachtige reputatie, welke de jongere zuster zich zelve bezorgde, en volgens juffrouw Hooker gaf dit aanleiding tot tal van bittere twisten tusschen de twee zusters. Het schijnt dat die twisten in het laatste jaar bizonder hevig waren geweest, telkens als mijnheer Lionel Lydgate in No. 2 was geweest. Hij was klaarblijkelijk een Londenaar — later bleek dat hij een jong man was, die daar woonde — doch hij vertoefde dikwijls te Canterbury, waar hij vrienden had en bij die gelegenheden kwam hij met zijn sierlijk rijtuigje over naar Ninescore om Mary nu en dan af te halen voor een rijtoertje.

Mijnheer Lydgate is de broeder van Lord Edbrooke, den multi-millionnair, die verleden jaar behoorde onder degenen die met Konings verjaardag een onderscheiding ontvingen. De Lord woont op het kasteel Edbrooke, maar hij en zijn broeder Lionel hadden Ash Court een of twee seizoenen gehuurd, omdat beiden hartstochtelijke liefhebbers zijn van het golfspel en het speelterrein van Sandwich in de nabijheid is. Lord Edbrooke, dat kan ik er bijvoegen, is getrouwd. Mijnheer Lionel Lydgate daar-

entegen is pas verloofd met juffrouw Marbury, de dochter van een der domheeren van Canterbury. Het is daarom geen wonder dat Susanna Nicholls er bizonder tegen gekant was dat de naam van haar zuster steeds genoemd bleef, verbonden met dien van een man, verre boven haar stand en die bovendien spoedig zou gaan trouwen met een meisje uit zijn eigen kring.

Mary scheen daar evenwel niet om te geven. Zij was een meisje, verzot op vermaak, dat haar schouders ophaalde over de publieke meening, zelfs niettegenstaande er leelijke geruchten liepen omtrent de afkomst van een kind, een meisje, dat zij zelve had toevertrouwd aan de zorgen van juffrouw Williams, een weduwe, wonende in een tamelijk afgezonderd gelegen huisje, op den weg naar Canterbury. Mary had aan juffrouw Williams verteld dat de vader van het meisje, haar eigen broeder, plotseling overleden was, zoodat het kind ten laste kwam van haar en van Susanna; omdat zij er niet behoorlijk voor konden zorgen, verzochten zij juffrouw Williams de zorg voor het kind op zich te nemen waarin deze gereedelijk toestemde.

Men was tot overeenstemming gekomen omtrent het kostgeld voor het kind, en na dien tijd was Mary Nicholls elke week gekomen om het kind op te zoeken en zij had dan altijd het geld bij zich.

Inspecteur Meisures bracht een bezoek aan juffrouw Williams en de waardige dame had nog een zeer verrassend verhaal toe te voegen als vervolg op het hier medegedeelde.

„Het wordt morgen veertien dagen," zeide juffrouw Williams tegen den inspecteur, „dat Mary Nicholls even na zeven uur haastig mijn huis kwam binnen rennen. Het was akelig weer, stikdonker en er viel een nare motregen. Mary zei tegen me, dat zij erge haast had, dat zij naar Canterbury moest om den trein naar Londen te halen en dat zij het kind kwam goeden dag zeggen. Zij scheen erg opgewonden en haar kleeren waren doornat. Ik breng het kind bij haar en zij kust het op bizonder onstuimige wijze en zij zegt tegen me: „U zult wel goed voor haar zorgen, juffrouw Williams," zeit ze; „het is best mogelijk, dat ik eenigen tijd weg blijf." Toen zet

ze het kind neer en geeft mij twee pond, het kostgeld voor acht weken."

Verder had Mary nog eens „goeden dag" gezegd en was toen het huis uitgeloopen, terwijl juffrouw Williams medeging naar de voordeur. Het was buiten stikdonker, zoodat zij niet zien kon of Mary alleen was of niet, totdat zij haar met een schreiende stem hoorde zeggen: „ik moest het kind toch vaarwel kussen —" de stem stierf daarna weg „in de richting van Canterbury" zooals juffrouw Williams met eenige ontroering zeide.

Inspecteur Meisures was, zooals ge ziet, dus in staat het vertrek der beide zusters van Ninescore vast te stellen op den avond van 23 Januari. Klaarblijkelijk hadden zij ongeveer te zeven uur haar huis verlaten, waren naar juffrouw Williams gegaan, waar Susanna buiten bleef wachten, terwijl Mary naar binnen ging om het kind goeden dag te zeggen.

Verder verdween elk spoor der beide vrouwen. Of zij naar Canterbury waren gegaan, den trein hadden kunnen halen, aan welk station zij waren afgestapt of wanneer de arme Mary was teruggekeerd, dit alles bleef voor het oogenblik nog een diep geheim.

Volgens den ambtelijken geneeskundige moest het arme meisje al twaalf of dertien dagen geleden den dood hebben gevonden, omdat het hoofd in een tijdperk veel korter dan veertien dagen, niet in zulk een staat van ontbinding kon zijn geraakt, hoewel, wel is waar, het stilstaand water deze had bevorderd.

Op het station van Canterbury konden noch de klerk van het plaatskaartenbureau, noch de portiers eenige inlichtingen geven. Canterbury-West is een druk station en elken dag zijn er veel passagiers, die plaatskaartjes nemen en door de hekken gaan. Men was daarom niet in staat om bepaalde inlichtingen te geven omtrent twee jonge vrouwen, die misschien of misschien niet, Zaterdag 23 Januari — dat is veertien dagen geleden — met den laatsten trein in de richting naar Londen hadden gereisd.

Een ding was echter zeker — Susanna mocht alleen of met haar zuster naar Canterbury zijn gegaan en gereisd hebben met den bedoelden trein — Mary was on-

getwijfeld denzelfden nacht of den volgenden dag teruggekeerd naar Ninescore, omdat Timotheus Coleman veertien dagen later haar in ontbinding verkeerend lijk had gevonden op het terrein van Ash Court.

Was zij teruggekeerd om haar minnaar te ontmoeten of om een andere reden? En waar was Susanna nu? Gij ziet wel dat er van het begin af veel geheimzinnigs was in deze zaak en het was dus zeer natuurlijk dat de plaatselijke politie gevoelde dat hulp van enkele beambten van Scotland Yard welkom zijn zou, als ten minste bij het gerechtelijk onderzoek geen bepaalde feiten aan het licht waren gekomen.

De voorloopige processen-verbaal waren dus opgezonden naar Londen en eenige daarvan waren in onze handen gekomen. Lady Molly had van het begin af veel belangstelling getoond in de zaak en ik geloof vast en zeker dat zij den chef zoolang had lastig gevallen, tot hij eindelijk aan haar verlangen voldeed en toestond dat zij naar Ninescore zou gaan om te zien wat zij doen kon om het geval tot klaarheid te brengen.

II.

Het was oorspronkelijk de bedoeling geweest dat Lady Molly pas naar Canterbury zou gaan, na afloop van het gerechtelijk onderzoek, indien de plaatselijke politie dan nog behoefte bleef gevoelen aan hulp van Londen. Maar niets lag minder in het plan van Mylady dan zoo lang te wachten.

„Ik zou de eerste akte van zulk een romantisch drama niet willen missen," zeide zij tegen mij, juist toen de trein het station van Canterbury binnenstoomde. „Neem je valies, Mary. Wij gaan te voet naar Ninescore — denk er aan dat wij twee liefhebsters van schilderen zijn, op reis om schetsen te maken — en in het dorp zullen wij wel een onderkomen vinden."

Nadat wij te Canterbury iets hadden gebruikt, begonnen wij, met onze valiesjes in de hand, de wandeling van zes en een halve mijl naar Ninescore. Wij namen onzen intrek in een der villatjes, waar een bordje met het

opschrift „Kamers te huur voor ongetrouwde heer of dame" ons gastvrij had uitgenoodigd binnen te gaan, en den volgenden morgen te acht uur gingen wij naar het plaatselijke politie-bureau, waar het gerechtelijk onderzoek zou plaats vinden. Dit was een grappig gebouwtje — niet meer dan een klein landhuisje, ingericht voor den officieelen dienst — waar de kleine kamer propvol was met menschen. Het scheen dat de geheele bevolking van den omtrek, voor zoover deze zich kon verheugen in het bezit van gezondheid, zich samen had gepakt in de benauwde atmosfeer van deze tien vierkante meters.

Inspecteur Meisures, die van den chef bericht had gekregen van onze komst, had twee plaatsen voor ons gereserveerd, vanwaar wij een goed gezicht hadden op de getuigen, den lijkschouwer en de jury. Het was ondragelijk benauwd in het vertrek, maar ik verzeker u dat nòch Lady Molly nòch ik ons daarover veel bekommerden; onze belangstelling was daarvoor te veel gespannen.

Van het begin af scheen de zaak zich meer en meer te wikkelen in een ondoorzichtbaren sluier van geheimzinnigheid. Punten, die eenigszins tot aanwijzing konden dienen, waren er niet; alleen dat vreeselijk vermoeden, die onuitgesproken meening van de schuld van een bepaald persoon, die men voelde dat in de gedachten van alle aanwezigen bestond.

Nòch de politie, nòch Timotheus Coleman hadden iets meer te verklaren dan hetgeen reeds bekend was. De ring, de porte-monnaie en de kleeding der vermoorde vrouw waren als getuigstukken aanwezig. Door verschillende getuigen werd onder eede bezworen dat deze hadden toebehoord aan Mary Nicholls.

Timotheus zeide, toen hij in een nauw verhoor werd genomen, dat hij van meening was dat het lichaam van het meisje in den modder was geduwd, omdat het hoofd er geheel inlag en hij zich niet kon voorstellen dat zij er op die wijze ingevallen kon zijn. De geneeskundige herhaalde zijn verklaring, die even onbestemd en onzeker was als tevoren. Ten gevolge van den toestand, waarin hoofd en hals verkeerden, was het onmogelijk na te gaan op welke wijze de moord was gepleegd. De dokter bleef

bij zijn verklaring dat het meisje al sedert veertien dagen dood moest zijn. Het lijk was gevonden op den 5den Februari — veertien dagen vroeger was dus omstreeks 23 Januari.

De huisbewaarder van Ash Court, die in de portierswoning verblijf hield, kon evenmin inlichtingen geven omtrent de geheimzinnige gebeurtenis. Hij, noch eenig lid van zijn gezin, hadden iets gehoord of gezien dat verdenking kon opwekken. Hij schreef dit toe aan de omstandigheid dat de „Wildernis", waar de misdaad gepleegd was, honderd meter van de portierswoning af lag en bovendien het heerenhuis en de bloementuin daartusschen gelegen waren. Op een vraag van een der juryleden antwoordde hij dat dit gedeelte van het terrein alleen gescheiden was van de laan van Ninescore door een lagen, steenen muur, waarin een deur was, die toegang gaf tot de laan, bijna recht tegenover de Elmhuisjes. Verder verklaarde hij dat het heerenhuis al sedert ruim een jaar onbewoond was geweest en dat hij zijn betrekking had aanvaard na den dood van zijn voorganger, nu ongeveer een jaar geleden. Sedert hij de betrekking waarnam, was mijnheer Lydgate er niet geweest om golf te spelen.

Het zou tot niets dienen alles te herhalen wat de verschillende getuigen reeds aan de politie hadden verklaard en nu onder eede zouden bezweren. Het bizonder leven der beide zusters Nicholls werd in den breede nagegaan, ten minste voor zoover dit bekend was. Maar gij weet hoe dit bij dorpelingen gaat; behalve als er sprake is van schandaaltjes of van kletspraatjes, weten zij niets af van elkanders meer intieme leven.

Het scheen dat de beide meisjes onbekrompen konden leven. Mary was altijd netjes gekleed en het kleine meisje, dat zij toevertrouwd had aan de zorgen van juffrouw Williams, had overvloed van goede en kostbare kleertjes, terwijl het kostgeld van drie gulden per week geregeld werd betaald. Het was evenwel zeker dat zij met elkander niet goed overweg konden, dat Susanna heftig gekant was tegen den omgang van Mary met mijnheer Lydgate en dat zij niet lang geleden met den geestelijke had ge-

sproken om hem te vragen Mary over te halen uit Ninescore weg te gaan en zoodoende geheel te breken met het verleden. De eerwaarde Octavius Ludlow, geestelijke van Ninescore, scheen dientengevolge een onderhoud hierover te hebben gehad met Mary, waarbij hij had gezinspeeld op eene goede betrekking, welke zij te Londen zou kunnen krijgen.

„Maar," ging de eerwaarde heer voort, „mijn woorden maakten weinig indruk op haar. Alles wat zij antwoordde was, dat zij nooit in betrekking zou hoeven te gaan, omdat zij van haar eigen een goed inkomen had en zij met gemak dertig duizend gulden en nog meer kon krijgen als zij zulks verlangde."

„Hebt gij over mijnheer Lydgate met haar gesproken?' vroeg de lijkschouwer.

„Ja," zeide de geestelijke na eenige aarzeling.

„En hoe was toen haar houding?"

„Ik moet zeggen dat zij begon te lachen," antwoordde de eerwaarde Octavius, eenigzins kregelig, „en toen voegde zij er minder vriendelijk aan toe, dat sommige menschen leuterden over dingen, waarvan zij geen verstand hadden."

Gij ziet dus dat alles zeer vaag is. Geen enkel punt, waaraan men eenig houvast had, geen enkele beweegreden, die tot de misdaad had kunnen voeren, was geopperd — alleen een buitengewoon schemerig vermoeden, misschien van afdreiging, dat de misdaad kon verklaren.

Ik moet evenwel niet vergeten twee zaken te vermelden, die in den loop van het onderzoek aan het licht kwamen. Hoewel deze, toen zij pas bekend werden, veel hoop gaven tot opheldering van het geheim, bleken zij ten slotte dit nog ondoorgrondelijker te maken.

Ten eerste heb ik hier op het oog de getuigenis van James Franklin, een voerman, in dienst bij een der boeren van het dorp. Hij deelde mede in den avond van Zaterdag 23 Januari ongeveer te half zeven door de laan van Ninescore te zijn gegaan met zijn wagen, terwijl hij van wege de duisternis zijn paard bij den teugel leidde. Juist toen hij in de nabijheid der Elmhuisjes kwam, hoorde hij een schorre mannenstem fluisterend zeggen:

„Kan je de deur niet open doen? Het is zoo donker dat men niets kan zien!"

Na een oogenblik van stilte ging de zelfde stem voort: „Mary, waar zijt ge toch, voor den drommel?" Hierop antwoordde een meisjesstem: „Ik kom al."

Daarna hoorde James Franklin niets meer en het was zoo donker dat hij niets kon zien.

Met de domheid, die de Kentsche boeren kenmerkt, had hij aan het gebeurde niet meer gedacht tot dat hij hoorde dat Mary Nicholls was vermoord; toen meldde hij zich vrijwillig bij de politie om mede te deelen wat hij gehoord had. Bij een nauwkeurig verhoor bleek hij niet in staat te zijn om te zeggen of de stemmen kwamen van den kant, waar de Elmhuisjes stonden of van de andere zijde, waarlangs het lage steenen muurtje liep.

Ten slotte had inspecteur Meisures, die buitengewoon veel scheen te gevoelen voor het dramatische, een document vertoond, dat hij voor het laatst had bewaard. Dit was een stukje papier, dat hij in de reeds vermelde rood lederen portemonnaie had gevonden en dat hij eerst voor weinig belangrijk had gehouden, daar het schrift door verscheiden personen was erkend als dat der vermoorde vrouw en alleen eenige met potlood geschreven datums en uren bevatte. Maar deze datums hadden in eens een zonderlinge en vreeselijke beteekenis gekregen: ten minste twee daarvan — 26 December en 1 Januari met vermelding van 10 uur v.m. — waren dagen, waarop mijnheer Lydgate naar Ninescore was gekomen om Mary af te halen voor rijtoertjes. Een der getuigen bezwoer dit met beslistheid. Op beide dagen was er een hondententoonstelling geweest, en Mary had daarna openlijk gezegd dat zij deze met genoegen had gezien.

De andere datums — er waren er in het geheel zes — gaven weinig licht. Juffrouw Hooker herinnerde zich dat een dier datums overeen kwam met een dag, door Mary buitenshuis doorgebracht; maar de laatste datum, met potlood met hetzelfde schrift gekrabbeld, was 23 Januari en daaronder het uur — 6 uur n.m.

De lijkschouwer verdaagde nu het onderzoek. Het verhoor van den heer Lionel Lydgate was gebiedend noodzakelijk geworden.

III.

De publieke belangstelling was nu in hooge mate gestegen; de zaak bleef niet langer plaatselijk beperkt. De herbergen in den omtrek waren vol bezoekers uit Londen, artisten, journalisten, tooneelschrijvers, en tooneeldirecteuren, zoodat de logementhouders en stalhouders in Canterbury buitengewone zaken maakten.

Enkele feiten, benevens een levendige voorstelling, die men zich maakte, hadden zich vastgezet in de peinzende gemoederen te midden van een menigte tegenstrijdige en niets terzake doende getuigenissen; de schildering was die van twee vrouwen, in een donkeren en vochtigen nacht, te voet op weg naar Canterbury. Verder tastte men geheel in het onzekere.

Wanneer was Mary Nicholls naar Ninescore teruggekeerd en waarom?

Openlijk werd gefluisterd, om zich te houden aan een afspraak met Lionel Lydgate; maar als de ruwe aanteekeningen goed werden begrepen, dan was die afspraak voor den zelfden dag, waarop zij met haar zuster van huis was gegaan. Het was zeker dat een mannenstem haar te half zeven had geroepen en dat zij antwoord gegeven had. Franklin, de voerman had haar gehoord; maar een half uur later had juffrouw Hooker haar stem gehoord, toen zij met haar zuster het huis verliet, waarna zij juffrouw Williams een bezoek had gebracht.

De eenige theorie, welke met dit alles was overeen te brengen, was natuurlijk dat Mary slechts een gedeelte van den weg naar Canterbury met Susanna was medegegaan, dat zij toen terug was gekeerd om haar minnaar te ontmoeten, die haar had overgehaald mede te gaan naar het eenzame terrein op Ash Court en dat hij haar daar had vermoord.

De beweegreden was niet moeielijk te vinden, Mijnheer Lionel Lydgate stond op het punt van te gaan

trouwen en hij wenschte dus de stem tot zwijgen te brengen van iemand, die hem voortdurend lastig vallen kon met verzoeken om geld of met bedreigingen om schandaal te maken.

Maar tegen deze theorie was eene ernstige bedenking aan te voeren — de verdwijning van Susanna Nicholls. In tal van advertenties was navraag naar haar gedaan. De moord van haar zuster was breedvoerig vermeld in elk nieuwsblad van het Vereenigd Koninkrijk — zij moest er dus mede bekend zijn. En bovendien haatte zij den heer Lydgate. Waarom kwam zij dus niet te voorschijn om het gewicht van haar getuigenis tegen hem in te brengen, als hij inderdaad de schuldige was?

En indien mijnheer Lydgate onschuldig was, wie was dan de misdadiger? En waarom was Susanna Nicholls verdwenen? Waarom? Waarom? Waarom?

De volgende dag zou wel klaarheid brengen. De heer Lionel Lydgate was door de politie gedagvaard om getuigenis te komen afleggen op den dag, waarop het geschorste onderzoek zou worden voortgezet.

Even voor dat de lijkschouwer en de jury hun plaatsen innamen, kwam hij, vergezeld van zijn advokaat, het kleine vertrek binnen en bleek hij iemand te zijn met een gunstig uiterlijk en een athletische gestalte, terwijl hij voor het oogenblik zeer ontdaan en zenuwachtig scheen.

Terwijl hij ging zitten, keek hij onderzoekend naar Lady Molly en uit de uitdrukking van zijn gezicht maakte ik op dat hij zich verwonderd afvroeg, wie zij zijn kon.

Hij was de eerste getuige, die opgeroepen werd. Op mannelijke en duidelijke wijze gaf hij een helder, kort verslag van zijn verhouding tot de vermoorde vrouw.

„Zij had een lief uiterlijk en was vroolijk in den omgang," zeide hij. „Ik vond het een genoegen haar mede te nemen op tochtjes, als ik hier in den omtrek was; ik kon dit doen zonder eenig ongerief voor mij. Er zaten geen kwade haren in haar, wat de dorpspraatjes haar ook mochten ten laste leggen. Ik weet dat zij op zekeren tijd in ongelegenheid geraakt is, zooals men dat

noemt, maar daar had ik niets mede te maken. Ik had het recht niet een hard oordeel te vellen over een meisje en ik geloof dat de een of andere schobbejak haar leelijk heeft behandeld."

Over dit punt werd hij scherp ondervraagd door den lijkschouwer, die verlangde dat hij zijne meening nader zou verklaren. Maar de heer Lydgate hield voet bij stuk en antwoordde op de voornaamste vragen botweg en nadrukkelijk:

„Ik weet niet wie het geweest is. Ik had er niets mede te maken, maar ik had te doen met het meisje, omdat iedereen, zelfs haar zuster, zich tegen haar keerde en daarom trachtte ik haar eenig genoegen aan te doen, voor zoover mij zulks mogelijk was."

Dit werd op eenvoudige en sympathieke manier gezegd. Het publiek scheen ingenomen met dezen jongen man, die het Engelsche, cricket en voetbal beminnende, sterke geslacht, zoo gunstig vertegenwoordigde. Vervolgens verklaarde mijnheer Lydgate dat hij Mary den 26sten December en den 1sten Januari had ontmoet, maar hij bezwoer nadrukkelijk dat dit de laatste maal was geweest dat hij haar gezien had.

„Maar op den 23sten Januari hebt gij toch een afspraak gemaakt met de overledene?" opperde de lijkschouwer.

„Neen, zeker niet," antwoordde hij.

„Gij hebt haar dien dag toch ontmoet?"

„In het geheel niet," verklaarde hij bedaard. „Ik ben den 20sten van de vorige maand gegaan naar het kasteel Edbrooke, de bezitting in Lincolnshire van mijn broeder, en drie dagen geleden ben ik pas weer in de stad terug gekomen."

„Gij wilt daar een eed op doen, mijnheer Lydgate?" vroeg de lijkschouwer.

„Ja, zeker! en er zijn tenminste wel een dozijn getuigen, die dit kunnen bevestigen. De familie, de gasten, de bedienden."

Hij scheen moeite te doen zich te beheerschen. Ik vermoed dat de arme man nu pas had bemerkt welke afschuwelijke verdenking tegen hem werd gekoesterd. Zijn advokaat bracht hem tot bedaren en hij ging zitten,

terwijl alle toehoorders zich verlicht gevoelden door de gedachte dat die knappe, jonge athleet geen moordenaar kon zijn. Op zijn uiterlijk afgaande scheen dat vermoeden dan ook ongerijmd, ten minste zeer voorbarig.

De zaak kwam nu op het doode punt te staan en daar er geen getuigen meer waren om te worden verhoord, geen gezichtspunten zich hadden opgedaan om meer licht te brengen, zoo eindigde de jury met de gewone verklaring omtrent een of meerdere onbekende personen; en wij, de belangstellende toehoorders, bleven staan voor de onbeantwoorde vraag: Wie is de moordenaar van Mary Nicholls en waar is haar zuster Susanna?

IV.

Na de uitspraak der jury gingen wij naar onze woning terug. Lady Molly liep zwijgend naast mij, met die diepe plooi tusschen hare wenkbrauwen, welke, zooals ik wist, aantoonde dat zij in gedachten verzonken was.

„Nu zullen we een kopje thee krijgen," zeide ik met een zucht van verlichting toen wij de voordeur binnen gingen.

„Zet dat maar uit je hoofd," zei Lady Molly droogweg. „Ik zal even een telegram schrijven en dan gaan wij dadelijk op weg naar Canterbury om het vandaar te verzenden."

„Naar Canterbury!" riep ik ontsteld. „Dat is op zijn minst een wandeling van twee en een half uur, want ik denk niet dat wij een rijtuig kunnen krijgen en het is al ruim drie uur. Waarom zoudt ge het telegram niet van Ninescore verzenden?"

„Mary, wat ben je dom," was het eenige antwoord dat ik kreeg.

Zij schreef twee telegrammen, waarvan een ten minste drie dozijn woorden bevatte, en na mij geroepen te hebben om mede te gaan, gingen wij op weg naar Canterbury.

Ik liep mijn thee mis, was uit mijn humeur en begreep niets van de reden waarom wij op het pad gingen. Lady Molly was vroolijk, opgewekt en spraakzaam om

er kregelig van te worden. Wij kwamen bij het eerste telegraaf-bureau even voor vijf uur. Mylady verzond het telegram, zonder zich te verwaardigen mij iets mede te deelen omtrent bestemming en inhoud; toen ging zij met mij naar het Castle-hotel en bood mij hoffelijk een kop thee aan.

„Zou ik mogen vragen of het uw plan is nog van avond terug te kuieren naar Ninescore?" vroeg ik eenigszins spottend, daar ik werkelijk ontstemd was.

„Neen, Mary," antwoordde zij, bedaard een beschuitje opknabbelend; „ik heb twee kamers in dit hotel besproken en heb den chef getelegrafeerd dat, zoo het noodig is ons eenig bericht te zenden, dit ons morgenochtend hier kan bereiken."

Er stond dus niets anders op dan kalm te berusten en na het gebruik van het avondeten naar bed te gaan.

Den volgenden morgen kwam Mylady mijn kamer binnen, voor ik nog klaar was met mijn toilet. Zij had een courant in de hand, wierp die op het bed en zeide bedaard:

„Het is nog bijtijds geplaatst in de avond-editie. Ik denk dus wel dat wij niet te laat zijn gekomen."

Haar te vragen wat zij meende met „het" zou weinig gebaat hebben. Het was eenvoudiger de courant op te nemen en deze zelf te lezen, hetgeen ik dan ook deed. Het was de laatste editie van een der voornaamste Londensche sensatieblaadjes en het met kapitale letters gedrukte hoofd van het bericht op de eerste pagina trok dadelijk mijn aandacht:

HET GEHEIM VAN NINESCORE.

HET KIND VAN MARY NICHOLLS LIGT OP STERVEN.

Daaronder een kort bericht:

„Tot ons leedwezen vernemen wij, dat het dochtertje van het ongelukkige meisje, dat onlangs onder zulke vreeselijke en geheimzinnige omstanheden vermoord werd op Ash Court, Ninescore, Kent, ernstig ziek ligt ten huize van juffrouw

Williams, bij wie het in de kost is. De geneeskundige aldaar verklaart, dat het nog maar weinige uren te leven heeft. Onze correspondent te Ninescore was op het oogenblik van het ter perse gaan van dit bericht nog niet bekend met den aard der ziekte."

„Wat heeft dit te beduiden?" riep ik uit.

Voor ik antwoord kon krijgen werd er op de deur geklopt.

„Een telegram voor juffrouw Granard," zeide de stem van den portier.

„Gauw, Mary," riep Lady Molly gejaagd. „Ik heb aan den chef en ook aan Meisures verzocht hierheen en aan uw adres te telegrafeeren."

Het telegram bleek uit Ninescore te zijn verzonden en was geteekend „Meisures." Lady Molly las het luide voor:

„Mary Nicholls hier vanmorgen aangekomen. Heb haar gearresteerd op het station. Kom dadelijk."

„Mary Nicholls! Daar begrijp ik niets van," was alles wat ik zeggen kon.

Zij antwoordde alleen:

„Ik wist het wel! Ik wist het wel! O! Mary, wat is de menschelijke natuur toch een zonderling iets en wat dank ik God, dat Hij mij er eenige kennis van geschonken heeft!"

Zij spoorde mij aan haast te maken met kleeden, en wij gebruikten in allerijl eenig ontbijt, terwijl een rijtuigje voor ons werd ingespannen. Ik moest aan mijn nieuwsgierigheid maar uit mij zelve trachten te voldoen. Lady Molly was te veel bezig met haar eigen gedachten om zich met mij te bemoeien. Klaarblijkelijk wist de chef wat zij gedaan had en had hij daaraan zijn goedkeuring gehecht: dit was op te maken uit het telegram van Meisures.

Lady Molly was in eens een gewichtige persoonlijkheid geworden. In haar eenvoudige kleeding, met het nette, goed sluitende hoedje scheen zij ouder dan zij was, hetgeen ook ten deele het gevolg was van de ernstige uitdrukking van haar gezicht. Het rijtuigje bracht ons vlug

te Ninescore. Op het kleine politiebureau vonden wij Meisures reeds op ons wachten. Elliott en Pegram van de Yard waren bij hem. Klaarblijkelijk hadden zij hunne bevelen ontvangen, want alle drie waren bizonder eerbiedig jegens ons.

„Het is buiten kijf, dat de vrouw Mary Nicholls is," zeide Meisures, toen Lady Molly hem haastig voorbij wilde gaan, „de vrouw, die men zeide dat vermoord was. Het is dat dwaze berichtje in de courant over het kind, dat haar uit haar schuilplaats heeft gelokt. Ik begrijp niet wie dat in de courant gezet heeft," voegde hij er openhartig bij, „het kind is heelemaal niet ziek."

„Dat begrijp ik ook niet," zeide Lady Molly met een glimlach, den eersten, dien ik dien morgen op haar gezicht zag.

„Ik denk, dat de andere zuster nu ook wel gauw voor den dag zal komen," zeide Elliott. „Dat kan ons nog heel wat moeite bezorgen. Als Mary Nicholls springlevend is, wie is er dan vermoord op Ash Court, vraag ik maar?"

„Dat vraag ik ook," zeide Lady Molly met hetzelfde bekoorlijke lachje.

Toen ging zij naar binnen om Mary Nicholls te bezoeken.

De eerwaarde Octavius Ludlow zat naast het meisje, dat zeer bedroefd scheen, want zij was bitter aan het schreien.

Lady Molly verzocht Elliot en de anderen om in de gang te blijven, waarna zij, door mij gevolgd, de kamer binnen ging.

Terwijl de deur gesloten werd, ging zij naar Mary Nicholls toe en een harde, gestrenge houding aannemende, zeide zij:

„Zijt gij eindelijk tot inkeer gekomen, Nicholls? Ik denk, dat gij wel reeds zult vermoeden dat wij een bevel hebben gevraagd om u in hechtenis te nemen?"

De vrouw gaf een gil, onmiskenbaar veroorzaakt door vrees.

„Ik in hechtenis," riep zij stotterend. „Waarom?"

„Om den moord van uw zuster Susanna."

„Dien heb ik niet gedaan!" riep zij haastig.

„Dus je zuster Susanna *is* dood?" zeide Lady Molly bedaard.

Mary begreep, dat zij zich verraden had. Zij zag Lady Molly aan met een blik van wanhoop en schrik en zou gevallen zijn als de eerwaarde Octavius haar niet zachtjes had ondersteund en op een stoel gezet.

„Ik heb het niet gedaan," zeide zij, snikkende.

„Dat staat aan u om te bewijzen," zeide Lady Molly droog. „Het kind kan nu natuurlijk niet blijven bij juffrouw Williams; het zal naar het werkhuis gebracht worden, en —"

„Neen, dat zal het niet," riep de moeder opgewonden. „Dat zal het niet, zeg ik u," en met een stortvloed van hartstochtelijke tranen voegde zij er bij, „het werkhuis en dat met een Lord tot vader!"

De eerwaarde heer en ik zetten groote oogen op van verbazing: maar Lady Molly scheen op deze ontknooping voorbereid en alleen op behendige wijze Mary Nicholls er toe te hebben gebracht deze verklaring zelf te uiten.

Hoe goed scheen zij de menschelijke natuur te kennen om op deze wijze het kind uit te spelen tegen den minnaar! Mary Nicholls was bereid gevonden om zich schuil te houden, om eenigen tijd gescheiden te blijven van haar kind, ten einde den man, dien zij eens had lief gehad, te redden voor de gevolgen van zijn misdaad; doch toen zij hoorde dat het stervende was, kon zij het niet langer bij vreemden laten en toen Lady Molly haar sprak van het werkhuis, had zij met moederlijken trots uitgeroepen:

„Het werkhuis! en dat met een Lord tot vader!"

In den hoek gedreven, bekende zij de geheele waarheid.

Lord Edbrooke, toen nog de heer Lydgate, was de vader van haar kind. Dit wist Susanna, haar zuster, en deze had, nu al sinds een groot jaar, hiervan gebruik gemaakt om den ongelukkigen man stelselmatig geld af te persen — hoewel, zooals het scheen, niet geheel buiten voorkennis van Mary. In het laatst van Januari had zij hem er toe gedrongen om naar Ninescore te komen, onder de belofte dat Mary hem daar zou ontmoeten om de brieven en den ring terug te geven, die zij van hem

ontvangen had, mits tegen betaling van dertig duizend gulden.

De plaats, waar de ontmoeting zou gebeuren, was afgesproken, maar op het laatste oogenblik was Mary bang geworden om te gaan, omdat het zoo donker was. Susanna, die niet bang was, maar die haar goeden naam niet in opspraak wilde brengen, voor het geval men haar zoo laat in den avond in gesprek zag met een heer, trok Mary's japon aan, stak de brieven, den ring en de porte-monnaie van haar zuster bij zich en ging op weg om lord Edbrooke te ontmoeten.

Wat er bij het onderhoud voorviel, zal niemand ooit te weten komen. Het eindigde met den moord der afperster. Ik vermoed dat het feit, dat Susanna begonnen was met zich het voorkomen te geven van haar zuster, den moordenaar op het denkbeeld bracht, de herkenning van zijn slachtoffer ondoenlijk te maken door het lijk gedeeltelijk in den weeken modder te duwen. Hoe het ook zij, hij zou er bijna in geslaagd zijn, de politie op een dwaalspoor te brengen, ware Lady Molly met haar schrander doorzicht niet tusschenbeide gekomen.

Na de misdaad te hebben gepleegd, liep hij instinctmatig naar het huis van Mary. Hij moest haar alles openhartig mededeelen, omdat hij zonder haar hulp een verloren man was.

Hij overreedde haar het huis te verlaten en zonder spoor van haar of van haar zuster na te laten uit Ninescore te verdwijnen. Met het geld, dat hij haar geven zou, kon zij ergens anders een nieuw leven beginnen en zonder twijfel wist hij ten slotte het arme meisje over te halen, door haar te beloven dat het kind spoedig bij haar zou terugkomen.

Op deze wijze verwijderde hij Mary Nicholls, die anders, als de misdaad werd ontdekt, de voornaamste en het meest gewicht in de schaal leggende getuige tegen hem zou zijn geweest.

Een meisje uit den stand en van het karakter van Mary, gehoorzaamt werktuigelijk den man, dien zij eens heeft lief gehad en die de vader is van haar kind. Zij stemde er in toe te verdwijnen en de wereld te doen

gelooven dat zij vermoord was geworden door een onbekend gebleven schurk.

Daarna ging de moordenaar bedaard terug naar zijn weelderig huis, het kasteel Edbrooke, terwijl er geenerlei verdenking op hem viel. Niemand had in de gedachten gekregen zijn naam in verband te brengen met Mary Nicholls. In de dagen dat hij op Ash Court placht te komen, heette hij mijnheer Lydgate, en toen hij pair was geworden, dacht niemand in het afgelegen, slaperige Ninescore meer aan hem.

Misschien was mijnheer Lionel Lydgate bekend met de verhouding van zijn broeder tot het dorpsmeisje. Uit zijn houding bij het gerechtelijk onderzoek zou ik zulks meenen te mogen opmaken, maar natuurlijk zou hij zijn broeder niet verraden, tenzij hij daartoe gedwongen werd.

Natuurlijk was het aanzicht der zaak nu geheel veranderd en de sluier der geheimzinnigheid geheel verscheurd, dank zij de schranderheid en het doorzicht van een vrouw, die volgens mijne meening een der grootste kenners van het menschelijk hart is van haren tijd.

Gij weet het verdere verloop. Onze mannen van de Yard, geholpen door de plaatselijke politie, namen het onderzoek van Lady Molly over en begonnen nasporingen te doen betreffende de plaatsen, waar Lord Edbrooke geweest was omstreeks 23 Januari.

Een voorloopig onderzoek bracht reeds aan het licht dat de Lord het kasteel Edbrooke had verlaten op 21 Januari. Hij ging naar de stad en deelde zijn vrouw en verder gezin mede dat hij daar geroepen was voor zaken en hij nam zelfs zijn kamerdienaar niet mede. Hij had zijn intrek genomen in het Langhamhotel.

Maar ineens werd het politieonderzoek overbodig. Klaarblijkelijk had Lord Edbrooke iets daarvan bemerkt. Hoe dan ook, op den dag na dien, waarop Lady Molly zoo behendig Mary Nicholls uit haar schuilplaats had weten te lokken en haar bij verrassing tot bekentenis had gebracht, wierp de ongelukkige man, op het station van Grantham, zich voor den sneltrein op de rails en werd hij onmiddellijk gedood.

De gerechtigheid der menschen kon hem niet meer bereiken! Ik voor mij geloof niet, dat een man ooit op de gedachte zou zijn gekomen zoo'n onwaar berichtje in de courant te doen opnemen en een mededeeling te doen aan een dorpsmeisje, dat deze zoo vernederend vond, dat hare moederlijke trots geprikkeld werd tot een bekentenis, welke de slimheid van mannen niet van haar zou hebben verkregen.

HOOFDSTUK II.

De Frewin miniatuurtjes.

I.

Hoewel men in de Yard de wijze van optreden van Lady Molly in het geheim van Ninescore niet onverdeeld goedkeurde, hadden het doorzicht en de schranderheid, door haar daarbij getoond, haar toch zulk een goeden naam bezorgd, dat zij van toen af gerekend werd tot de besten te behooren van dezen tak van dienst. Toen dan ook iedereen — publiek zoowel als politie — in opwinding verkeerde over de zaak der Frewin miniatuurtjes en eene belooning van 12000 gulden werd uitgeloofd voor hem, die eenig bericht kon geven, dat aanleiding zou zijn tot aanhouding van den dief, gaf de chef der politie, uit eigen beweging en zonder eenige weifeling, aan haar de zaak in handen.

Ik voor mij heb weinig verstand van die zoogenaamde voortbrengselen der kunst, maar als men bij de afdeeling recherche van de politie verbonden is, hetzij bij de vrouwelijke afdeeling of bij eene andere, dan komt men op de hoogte van de waarde der meeste kunstvoorwerpen en ik geloof dan ook niet dat de heer Frewin erg overdreef, toen hij de waarde van zijn „Englehearts" schatte op 120000 gulden. Er waren er in het geheel

acht, allen op ivoor geschilderd en omstreeks zeven à negen c.M. hoog, en zij stonden bekend als de besten van hun soort. De heer Frewin zelf had nog geen twee jaar geleden, van den raad van beheer van het Louvre een bod ontvangen van 200000 francs, welk aanbod hij evenwel had afgeslagen. Ik geloof te mogen veronderstellen, dat het u bekend is dat hij onmetelijk rijk en zoowel groot verzamelaar als kunsthandelaar was en dat tal van de zeldzaamste en kostbaarste kunstwerken een weg hadden gevonden naar zijn verzameling. Onder deze bekleedden de Engleheart miniatuurtjes de voornaamste plaats.

Eenigen tijd voor zijn dood was de heer Frewin erg gaan sukkelen en al sedert meer dan twee jaren was hij niet in staat geweest zich verder te bewegen dan de grenzen van zijn fraaie bezitting Blatchley House bij Brighton.

Er bestaat een droevige geschiedenis in verband met de ernstige ziekte van den heer Frewin — een ziekte, welke, zooals gij weten zult, ten slotte geleid heeft tot den dood van den ouden heer. Hij had een eenigen zoon, een jong man, aan wien de oude kunstkooper de beste opvoeding had gegeven en wien hij daarna alle maatschappelijke voorrechten had bezorgd, welke voor geld kunnen worden verkregen. De jonge man had een bizonder gunstig voorkomen en had van zijne moeder die bevallige manieren geërfd, welke hem zoo algemeen bemind maakten. Mevrouw Frewin is de dochter van een Engelschen Pair en meer gezegend met physieke hoedanigheden dan met aardsche schatten. Zij is een buitengewoon mooie vrouw, heeft een heerlijke stem, speelt uitstekend viool en heeft een niet gering talent in het schilderen met waterverf, hetgeen daaruit blijkt, dat zij meermalen werken ten toon stelde in de Koninklijke Akademie.

Ongelukkigerwijze was de jonge Frewin op zekeren tijd in zeer slecht gezelschap geraakt, had tal van schulden gemaakt, sommige van dien aard dat zij niet genoemd mogen worden, en hadden er geruchten geloopen dat als de politie lucht had gekregen van handelingen, in ver-

band met een wissel van een zijner mede-officieren, zulks aanleiding zou hebben gegeven tot een erg onaangename vervolging. Hoe dit ook wezen mocht, de jonge Lionel Frewin was gedwongen geworden uit zijn regiment te gaan en was naar Canada vertrokken, waar, zooals men zeide, hij nu bezig was met boeren. Volgens hetgeen eenige bedienden van Blatchley House hadden verteld, waren er heftige tooneelen voorgevallen tusschen vader en zoon, voor dat de eerste had toegestemd eenige der dringendste schulden van den jongen verkwister te betalen en het geld te verschaffen dat den jongen Frewin in staat moest stellen een nieuw leven in de koloniën te beginnen.

Natuurlijk had mevrouw Frewin zich het gebeurde zeer aangetrokken. Zij was van een teedere, verfijnde, artistieke natuur en had haar eenigen zoon afgodisch lief, maar zij miste klaarblijkelijk allen invloed op haar echtgenoot, die zooals niet zeldzaam is bij Engelsche familiën van Joodsche afkomst, buitengewoon hard van karakter was, als de onkreukbaarheid van zijn naam als man van zaken in het spel kwam. Hij vergaf het zijn zoon nimmer, dat deze volgens zijne meening een vlek had geworpen op zijn onbesproken naam; hij stuurde hem naar Canada en zei hem openlijk, dat hij niets meer van zijn vader te wachten had. Het vermogen der Frewins en de onschatbare kunstverzameling zou hij bij testamentaire beschikking nalaten aan een neef, James Hyam, op wiens goeden naam en gedrag nimmer eenige aanmerking was te maken geweest.

Dat ook de heer Frewin zich de afdwalingen van den tot nog toe afgodisch beminden zoon zeer aantrok, bleek uit het feit, dat de gezondheid van den ouden man na dien tijd zeer achteruit ging. Hij kreeg een aanval van beroerte en hoewel hij daarvan eenigszins herstelde, bleef hij toch voortdurend hulpbehoevend. Zijn gezicht en zijn denkvermogen waren merkbaar minder geworden en, ongeveer negen maanden geleden, kreeg hij een tweeden aanval, die eerst verlamming en daarna den dood ten gevolge had. De grootste, zoo niet de eenige vreugde, welke de oude man smaakte in de twee jaren, welke hij

aan zijn ziekestoel gekluisterd doorbracht, bestond in het beschouwen zijner kunstverzameling.

Blatchley House was een compleet museum en de hulpbehoevende man liet zich in zijn wagentje rondrijden in de groote zaal en door de kamers, waar zijn schilderijen, zijn porcelein en vooral zijne onschatbare miniaturen waren geborgen. Op deze laatste was hij bizonder trotsch en ik geloof dat mevrouw Frewin, met de bedoeling om hem wat op te vroolijken, den heer de Colinville — die altijd een groot vriend van haar man was geweest — uitnoodigde eenigen tijd op Blatchley te komen logeeren. Er bestaat geen grooter kunstkenner dan deze hoogst beschaafde Franschman en het was door zijn tusschenkomst, dat de raad van beheer van het Louvre het beroemde bod deed van 96000 gulden voor de Engleheart miniaturen.

Hoewel de zieke man het aanbod afsloeg, was hij er toch zeer ingenomen mede en er zelfs trotsch op dat het gedaan was, te meer daar, behalve mijnheer de Colinville, nog vele leden van de commissie van advies ten behoeve van aankoopen voor het Louvre, van Parijs waren overgekomen om te trachten hem over te halen tot het verkoopen van dezen eenigen schat.

Maar de zieke had blijven weigeren. Geld had hij niet noodig en de beroemde Frewin kunstverzameling zou ongeschonden overgaan aan zijne weduwe gedurende haar leven en daarna aan zijn erfgenaam, den heer James Hyam, die zelf een groot kunstkenner was en een kunsthandel bezat te St. Petersburg en te Londen.

Het was werkelijk een goedertieren beschikking der Voorzienigheid, dat de oude man nooit iets geweten heeft van het verdwijnen der waardevolle miniaturen. Toen dit buitengewone nieuws bekend werd, was hij reeds dood.

Op den avond van 14 Januari, te half negen, kreeg de heer Frewin een derden aanval van beroerte, van welken hij niet meer herstelde. Toen dit gebeurde, waren zijn kamerdienaar Kennet en zijn twee verpleegsters bij hem en mevrouw Frewin, die dadelijk gewaarschuwd werd, ijlde naar zijn sponde, terwijl de auto werd gezonden om den dokter te halen. Een of twee uur later scheen de

stervende man iets bij te komen, maar hij was rusteloos en zenuwachtig en zijn oogen zwierven vragend door de kamer.

„Ik denk, dat hij zijn dierbare miniaturen mist," zeide de verpleegster Dawson. „Hij is altijd rustig als hij die in handen heeft."

Zij rekte zich uit om de groote, lederen doos te krijgen, die de kostbare kunstschatten bevatte, deed haar open en zette haar op het bed naast den zieke. Mijnheer Frewin was echter klaarblijkelijk den dood te nabij om iets te gevoelen voor zijn geliefkoosd kleinood. Hij be streek de miniaturen even met bevende vingers en viel toen uitgeput neder op zijn kussens.

„Hij is stervende," zeide de dokter bedaard tegen mevrouw Frewin.

„Ik heb hem nog iets te zeggen," zeide deze toen. „Zoudt gij mij eenige minuten met hem alleen willen laten?"

„Zeker," zeide de doctor, zich bescheiden verwijderend, „maar ik geloof dat het zaak is, dat een der verpleegsters blijft binnen het bereik van uw stem."

Zooals bleek bleef verpleegster Dawson binnen gehoor afstand, want zij hoorde hetgeen mevrouw Frewin zeide tegen haar stervenden echtgenoot.

„Het is over Lionel — uw eenigen zoon," zeide zij. „Kunt gij verstaan wat ik zeg?"

De zieke knikte toestemmend.

„Gij weet dat hij in Brighton is en bij Alicia logeert. Ik kan hem gaan halen met de automobiel als gij verlangt hem te zien."

Wederom knikte de stervende man. Ik denk dat mevrouw Frewin dit knikken opvatte als een toestemming, want dadelijk belde zij den bottelier John Chipps en gaf hem bevel den auto zoo spoedig mogelijk gereed te doen maken. Toen kuste zij den zieke op het voorhoofd en maakte zij zich gereed de kamer uit te gaan; maar, voor zij zulks deed, viel haar oog op de doos met miniaturen en zeide zij tegen den kamerdienaar Kennet:

„Geef de doos aan Chipps en zeg hem dat hij ze neerzet in de bibliotheek."

Zij ging haar bont om doen voor dat zij het huis uit ging. Toen zij hiermede klaar was, kwam zij Chipps tegen op het portaal, die juist kwam zeggen dat de auto klaar stond. Hij had de doos met miniaturen, welke Kennet had gegeven, in de handen.

„Zet de doos op de tafel in de bibliotheek, als gij beneden komt, Chipps," zeide mevrouw Frewin.

„Ja, mevrouw," gaf hij ten antwoord.

Hij volgde haar naar beneden, ging in de bibliotheek, zette, zooals hem bevolen was, de doos op tafel, was daarna zijn meesteres behulpzaam bij het instappen in de automobiel en sloot eindelijk de voordeur.

II.

Ongeveer een uur later kwam mevrouw Frewin terug, maar zonder haar zoon. Het bleek later dat de jonge man haatdragender was dan zijn vader; hij weigerde mede te gaan naar diens ziekbed, om ter elfder ure verzoend te worden met een man, die niet meer ten volle beschikken kon over zijne verstandelijke vermogens. Evenwel spaarde men den stervende de mededeeling van de onverzoenlijke handelwijze van zijn zoon en na een langen, zorgvollen, gedeeltelijk bewusteloos doorgebrachten nacht, bezweek hij tegen 6 uur in den morgen.

Het was heel laat in den namiddag toen mevrouw Frewin ineens dacht aan de doos met miniaturen, die geborgen moest worden op hare gewone plaats. Zij ging met langzame schreden naar de bibliotheek — want het lange waken, het verdriet en de doorgestane angst hadden haar geheel uitgeput. Een kwartier later vond John Chipps haar in de bibliotheek, versuft en half bezwijmd in een stoel zitten. In antwoord op de bezorgde vraag van den ouden bottelier, mompelde zij:

„De miniaturen — waar zijn die?"

Ontsteld door de kortheid der vraag en den toon, waarop zijne meesteres haar deed, keek Chipps snel om zich heen.

„U hebt mij gezegd de doos op tafel neer te zetten en

dat heb ik gedaan, mevrouw," mompelde hij. „Ik zie haar nu niet meer" — voegde hij er met plotselingen schrik bij.

„Ga gauw naar de verpleegsters en vraag of misschien ook een van haar vannacht de doos heeft weggenomen om ze in de kamer van mijnheer te brengen."

Aan Chipps hoefde dit geen tweemaal gezegd te worden. De angst was hem om het hart geslagen. Hij sprak Kennet en de beide verpleegsters en vroeg of de doos met miniaturen zich soms bevond in de kamer van zijn overleden heer. Kennet en de verpleegsters gaven een ontkennend antwoord. Het laatst hadden zij de doos gezien, toen Chipps haar aannam van den kamerdienaar en toen hij haar in de hand had, terwijl hij zijne meesteres volgde bij het afgaan der trap.

De arme oude bottelier was wanhopig; de keukenmeid kreeg het op de zenuwen en door het geheele huis heerschte ontsteltenis. Het verdwijnen van de doos met miniaturen veroorzaakte bijna meer ontsteltenis dan de dood van den heer des huizes, die door zijn langdurig ziekbed bijna een vreemdeling was geworden voor de bedienden op Blatchley.

Mevrouw Frewin was de eerste, die haar tegenwoordigheid van geest terug kreeg.

„Stuur dadelijk den auto naar het commissariaat van politie te Brighton", zeide zij bedaard, zoodra zij de overtuiging had gekregen dat de miniaturen nergens te vinden waren. „Het is mijn plicht deze zaak dadelijk grondig te doen onderzoeken."

Een half uur na het ontdekken van den diefstal kwamen de inspecteur der recherche Hankin en de commissaris van politie Mc. Leod reeds van Brighton aan, daar zij gebruik hadden gemaakt van den motorwagen van mevrouw Frewin. Beiden zijn schrandere menschen en het duurde niet lang of zij hadden er zich een voorstelling van gemaakt hoe de diefstal moest zijn geschied. Een geheel andere vraag was echter, wie hem gepleegd had en het zou nog wel eenigen tijd en veel hoofdbrekens vorderen voor deze te beantwoorden was.

Het resultaat, waartoe de inspecteur van recherche

Hankin kwam, was als volgt: terwijl John Chipps zijn meesteres in den wagen hielp, was de voordeur natuurlijk wijd open blijven staan. De motor reed toen weg, maar stopte weer dadelijk en mevrouw Frewin stak het hoofd uit het raampje om John Chipps iets toe te roepen omtrent het avondeten der verpleegsters, hetgeen zij meende vergeten te hebben door hare zenuwachtigheid wegens den toestand van mijnheer Frewin. Chipps, die oud en wat doof was, kon haar niet goed verstaan en liep dus naar den motor toe, waar mevrouw hare instructies herhaalde. Inspecteur Hankin achtte het nu aan geen twijfel onderhevig dat de dief, die zich al eenigen tijd had moeten ophouden in het struikgewas, van deze gelegenheid had gebruik gemaakt om in huis te sluipen en zich te verbergen in een geschikt hoekje totdat hij den diefstal, dien hij zich had voorgenomen, kon uitvoeren.

De bottelier verklaarde niets bizonders te hebben opgemerkt, toen hij terugkwam. Hij was niet veel langer dan een minuut buiten de deur geweest; toen had hij de voordeur gesloten en gegrendeld en volgens zijne gewoonte alle luiken dicht gedaan van de ramen der benedenverdieping en dus ook die van de bibliotheek. Hij had geen licht bij zich toen hij volgens gewoonte deze ronde maakte, want hij wist natuurlijk zijn weg wel in den donker te vinden en bovendien gaf de electrische lamp in de vestibule hem al het licht, dat hij noodig had.

Terwijl hij de luiken voordeed, had Chipps niet bizonder aan de miniaturen gedacht, maar zonderling genoeg waren zij ongeveer een uur later in zijne gedachten gekomen, toen de meeste bedienden reeds naar bed waren gegaan en hij op zijne meesteres zat te wachten. Hij had toen instinctmatig bij het doorgaan der vestibule, den sleutel omgedraaid in het slot van de deur der bibliotheek en deze dus van buiten gesloten.

Wij moeten hier in herinnering brengen dat het dien nacht op Blatchley House niet op de gewone wijze toeging, nu de heer des huizes op sterven lag op de verdieping boven de bibliotheek. De beide verpleegsters en de kamerdienaar Kennet waakten den geheelen nacht bij hem. Kennet ging meermalen de kamer uit en in

om verschillende dingen te halen, die de dokter of de verpleegsters noodig hadden. Hij maakte hierbij geen gebruik van de hoofdtrap en hoefde ook niet door de vestibule te gaan; maar wat betreft het bovenportaal en de andere trappen had hij niets opgemerkt wat hem verdacht voorkwam en mevrouw Frewin was, na haar terugkomst, dadelijk naar de eerste verdieping gegaan zonder dat iets verdachts haar aandacht had getrokken.

De bedienden vernamen den dood van hun meester eerst na afloop van het ontbijt. Emilie, de werkmeid was in dien tijd in de bibliotheek gekomen om deze „te doen". Zij had duidelijk gezien dat geen der luiken voor waren en dat een der ramen open stond. Zij dacht dat iemand vóór haar in de kamer moest zijn geweest en was van plan Chipps er over te spreken, toen de tijding van den dood van haren heer alle gedachten aan open ramen bij haar verdreef. Zonderling genoeg, toen Hankin haar nauwkeurig ondervroeg en zij allen tijd had gehad alles nog eens nauwgezet te overdenken, deed zij de buitengewone mededeeling dat, toen zij voor het eerst de kamer in ging, de deur van buiten gesloten was en dat de sleutel in het slot stak.

„Viel het u toen niet op hoe vreemd het was, dat de deur van buiten was gesloten en er toch een raam open stond en van de anderen de luiken af waren?" vroeg Hankin.

„Ja, dat kwam wel in mijn gedachten," zeide Emilie met die grappige oppervlakkigheid, eigen aan haar klasse; „maar de kamer zag er niets uit naar inbrekers — alles was nog even netjes als den vorigen dag, en inbrekers maken, zoo als men zegt, altijd ergen rommel, en dan zou ik zeker wel gewaarschuwd hebben," voegde zij er eenigszins beleedigd bij.

„En hebt gij toen niet opgemerkt, dat de miniaturen niet op de gewone plaats waren?"

„O, die waren zoo dikwijls niet op haar plaats in de kast, omdat mijnheer ze dikwijls op zijn kamer liet brengen."

Hier tegen was niet veel te zeggen. De dief had klaarblijkelijk ruimschoots gelegenheid gehad om te ontsnappen.

Ge ziet, dat de tijd waarin de misdadiger in de kamer had kunnen sluipen, nu al beperkt was tot ongeveer anderhalf uur, tusschen het oogenblik, waarop mevrouw Frewin met den motor vertrok, tot ongeveer een uur later, waarop Chipps de deur van de bibliotheek op slot deed en dus zonder twijfel den dief opsloot. Op welk uur van den nacht deze zijn ontsnapping bewerkstelligde, kon niet worden vastgesteld. Dit moest gebeurd zijn na terugkeer van mevrouw Frewin, daar volgens Hankins' meening zij of de chauffeur anders moesten hebben gezien dat een der ramen van de bibliotheek open stond. Deze meening werd niet gedeeld door Elliott van de Yard, die behulpzaam was bij het onderzoek van deze geheimzinnige zaak, omdat, volgens hem, mevrouw Frewin dien avond in zulk een staat van ontroering verkeerde, dat haar opmerkingsvermogen niet groot kon zijn geweest. En wat den chauffeur betreft, we weten allen dat de krachtige voorlichten van een auto zoo verblindend zijn, dat bijna niets van hetgeen zich buiten den lichtbundel bevindt, kan worden gezien.

Maar dit alles daargelaten, bleef het toch onzeker wanneer het ontsnappen van den dief had plaats gehad. De ontsnapping zelve was niet moeielijk, omdat de hoogte van het raam boven den grond minder is dan acht voet en, wijl voor de voordeur en onder de ramen der bibliotheek een plaveisel van vloersteenen is aangebracht, hadden de voetstappen van den dief ook geen indruk kunnen achterlaten.

Hetgeen bizonder vreemd was en den inspecteur Hankin dan ook dadelijk opviel, was het feit, dat de misdadiger goed bekend moet zijn geweest met de inrichting en de gewoonten van het huis. Hij moet ook zijn plan bepaaldelijk vooruit hebben vastgesteld, wat van een gewonen inbreker niet is aan te nemen. Hij moet het plan hebben gehad de miniaturen te stelen en niets anders, omdat hij dadelijk naar de bibliotheek ging en, na zich van zijn buit te hebben meester gemaakt, ontsnapte zonder pogingen te doen ook andere dingen mede te nemen, die hij gemakkelijker van de hand had kunnen zetten dan zulke kunstvoorwerpen.

Ge begrijpt dus voor welke moeielijke taak de inspecteur Hankin gesteld werd. Hij had iedereen in huis ondervraagd, de kamerdienaar van den heer Frewin en zijn verpleegsters daaronder begrepen, en van deze had hij toevallig vernomen wat mevrouw Frewin gezegd had tot haar stervenden echtgenoot over den deugniet van een zoon, die zich in de nabijheid moest ophouden en die zij zoozeer wenschte dat aan het sterfbed van zijn vader komen zou. Mevrouw Frewin, nader ondervraagd door den detective, bekende dat haar zoon in Brighton was en dat zij hem dien avond had gesproken.

„Mijnheer Lionel Frewin logeert in het Metropole-hotel," zeide zij koel, „en heeft gisterenavond gedineerd bij mijn zuster, Lady Steyne. Hij was in haar huis in Sussex Square, toen ik met mijn auto aankwam," voegde zij er haastig bij, waarschijnlijk gissende welk vermoeden bij Hankin was gerezen, „en hij was daar nog toen ik vertrok. Ik reed met groote snelheid naar huis terug, omdat ik wist dat de toestand van mijnheer hopeloos was en men hem nog maar enkele uren te leven gaf. Wij legden den afstand van zeven mijl tusschen dit huis en dat van mijn zuster in een klein kwartier af."

De verklaring van mevrouw Frewin werd geheel bevestigd zoowel door haar zuster Lady Steyne, als door haar zwager Sir Michael. Het was buiten twijfel dat de jonge Lionel Frewin logeerde in het hotel Metropole te Brighton en dat hij dineerde bij de Steyne's in Sussex Square, toen zijn moeder daar met haar motor kwam. Mevrouw Frewin bleef ongeveer een uur, gedurende welken tijd zij waarschijnlijk haar zoon trachtte te overreden mede te gaan naar Blatchley om zijn stervenden vader te gaan zien. Uit den aard der zaak was geen der vier personen, die aan dit familiegesprek deelnamen, geneigd een nauwkeurig verslag van dit onderhoud te geven. Echter waren Sir Michael en Lady Steyne bereid onder eede te bezweren, dat de heer Lionel Frewin in hun huis was, toen zijn moeder daar kwam en dat hij eerst geruimen tijd nadat zij was vertrokken, zelf was weggegaan.

Dit was een voornaam punt, want het groote publiek was reeds begonnen met een oordeel te vellen, en voor-

ingenomen, zooals het in zulke gevallen is, geloofde het zeker dat Lionel Frewin, weer eens in geldverlegenheid zijnde, de kostbare miniaturen van zijn vader had gestolen om deze in Amerika te gelde te maken. In het algemeen voelde men geen sympathie voor den zoon, die een verzoening met den vader geweigerd had, toen deze op zijn sterfbed lag.

Volgens een der lakeien, die whisky en soda had rondgediend gedurende het gesprek van mevrouw Frewin met haar zoon, had Lionel nog al kregelig gezegd:

„Alles goed en wel, moeder, maar dat zou bloote sentimentaliteit zijn. De oude heer liet mij geheel aan mijn lot over, toen een weinig vriendelijkheid en wat hulp mij een heel andere toekomst in het verschiet zouden hebben gesteld; hij heeft verkozen mijn leven te breken wegens eenige jeugdige pekelzonden — en ik ben niet van plan mij lief jegens hem aan te stellen en den huichelaar te spelen, nu hij geen voornemen heeft zijn testament te veranderen en hij mij geen rooden duit nalaat. Hij is nu zoo goed als geheel buiten kennis en zou mij misschien niet eens meer herkennen."

Al was de algemeene meening ook tegen hem, toch was het onmogelijk met eenig bewijs de misdaad ten laste te leggen van den jongen man. De dief moest de bibliotheek zijn binnengeslopen eenigen tijd voor Chipps de deur van buiten op slot deed, omdat Emilie den volgenden morgen deze nog gesloten had gevonden. Toen begon het publiek dat hardnekkig bij de meening bleef dat Lionel Frewin, hoe dan ook, betrokken moest zijn bij den diefstal, over te hellen tot het denkbeeld, dat de zwakke moeder, wetende dat haar beminde zoon in bitteren geldnood verkeerde, zelf dien avond de miniaturen had gestolen om ze aan hem te geven.

III.

Lady Molly begon te lachen en haalde haar mooie schouders op toen zij deze theorie hoorde.

„De oude heer Frewin was stervende toen de diefstal plaats vond, nietwaar? Waarom zou zijn vrouw, die

spoedig zijn weduwe zou worden, zich den last en de beslommeringen op den hals halen van de gewaagde komedievertooning van diefstal van dingen, die binnen eenige uren haar zouden toebehooren? Al kon zij na den dood van den heer Frewin, ook niet eigenmachtig beschikken over de miniaturen, toch had de oude man haar bij zijn testament zoo veel geld en zoo'n groot inkomen nagelaten dat zij haar verkwistenden zoon zooveel kon helpen als zij begeerde."

Dit maakte de zaak natuurlijk zeer geheimzinnig. Bij de Yard werd gedaan wat men vermocht. Binnen twee etmalen had men berichten in bijna alle Europeesche talen laten drukken met ruwe schetsen der miniaturen, welke schetsen door mevrouw Frewin zelf waren bezorgd. Deze berichten werden verzonden aan alle museums en groote kunstverzamelaars op het vasteland en natuurlijk ook aan de groote Amerikaansche steden en aan de Amerikaansche millionnairs. Het was buiten kijf dat de dief moeite hebben zou om de miniaturen van de hand te doen en deze zouden hem geen voordeel opleveren, tenzij hij ze kon verkoopen.

Kunstvoorwerpen kunnen niet in het geheim worden verhandeld en, als zij niet bestaan uit edel metaal of juweelen, ook niet worden versmolten of uit elkaar genomen; en voor zoover kon worden nagegaan had de dief nog niet de geringste poging gedaan om zich van zijn buit te ontdoen. Het geheim werd dus duisterder en ondoorgrondelijker dan ooit.

„Wilt gij er uw krachten aan wijden?" vroeg de chef op zekeren dag aan Lady Molly.

„Ja," antwoordde zij, „maar op twee bepaalde voorwaarden."

„Welke zijn die?"

„Dat gij mij niet lastig vallen zult met nutteloze vragen en dat gij aan alle museums en kunstverzamelaars, die u maar eenigszins bekend zijn, nieuwe berichten stuurt met het verzoek u in kennis te willen stellen met alle kunstaankoopen, welke zij in de laatste twee jaar hebben gedaan."

„De laatste twee jaar!" riep de chef uit, „en dat waar-

om, nu de miniaturen toch pas drie maanden geleden gestolen zijn?"

„Heb ik niet gevraagd mij geen nuttelooze vragen te doen?" Begrijp eens, dat zij dit tegen den chef durfde zeggen! Hij begon echter te lachen, terwijl ik bijna omviel van schrik. Hij verzond de berichten, en iedereen kwam te weten dat Lady Molly de zaak in handen had genomen.

IV.

Het was zeven weken later toen ik haar op een goeden morgen bij het ontbijt bizonder vroolijk en opgewekt aantrof.

„De Yard heeft een berg van antwoorden gekregen, Mary," zeide zij vroolijk, „en de chef houdt mij nog altijd voor een grooten ezel."

„Waarom, wat is er dan gebeurd?"

„Wel, het kunstmuseum te Budapest heeft thans in zijn bezit een stel van acht miniaturen van Engleheart; de autoriteiten hadden niet gedacht dat de eerste berichten van Scotland Yard op deze konden doelen, omdat zij ruim twee jaren geleden van een particulier waren gekocht."

„Maar twee jaren geleden waren de miniaturen dan ook nog op Blatchley House en de oude heer Frewin had ze dagelijks in handen," zeide ik, niet begrijpende waar zij heen wilde.

„Dat weet ik wel," zeide zij vroolijk, „en dat weet de chef ook. En daarom houdt hij mij voor een ezelskop."

„En wat zijt gij nu van plan te doen?"

„Naar Brighton te gaan, Mary, jou mede te nemen en het geheim der Frewin miniaturen tot klaarheid te brengen."

„Ik begrijp er niets van," verklaarde ik verbaasd.

„Neen, en ge zult er ook niets van begrijpen, tot dat wij daar zijn," antwoordde zij, naar mij toekomende en mij een kus gevende op haar innemende en prettige manier.

Dienzelfden namiddag gingen wij naar Brighton en namen onzen intrek in het hotel Metropole. Nu weet

ge, dat ik van het begin af haar heb gehouden voor een geboren Lady en wat daarbij behoort, maar ik stond toch verbaasd over het groot aantal kennissen en deftige vrienden, die zij daar scheen te hebben. Telkens hoorde ik „Hallo, Lady Molly! wie had kunnen denken dat ik u hier zou ontmoeten?" en „Op mijn woord! dat noem ik een geluk, dat ik u hier aantref."

Lachend en vroolijk babbelde zij met al die menschen, alsof zij ze haar leven lang gekend had, maar ik zag wel dat niemand van die menschen wist, dat zij in betrekking stond met Scotland Yard.

Brighton is niet zoo'n bizonder groote plaats, als men wel denkt, en de meeste der aanzienlijke bewoners van de vroolijke stad vonden vroeger of later hun weg naar de weelderige eetzaal van het Hotel Monopole, al was het maar alleen voor een klein dinertje dat men gaf, als de eigen keukenmeid haar uitgaansdag had. Daarom verraste het mij ook weinig toen op een avond, zoo wat een week na onze aankomst, en juist toen wij plaats hadden genomen aan de *table d'hôte*, Lady Molly in eens haar sierlijk handje op mijn arm legde en tegen mij zeide: „je moet eens achter je zien, Mary, aan je linkerhand, maar niet dadelijk. Je zult dan twee dames en twee heeren te zien krijgen, die aan een tafeltje dicht bij ons zitten. Dat zijn Sir Michael en Lady Steyne, mevrouw Frewin in den zwaren rouw en haar zoon, mijnheer Lionel Frewin."

Ik keek om zoodra ik kon en zag met eenige belangstelling naar den held en de heldin van het drama op Blatchley House. Wij gebruikten rustig ons middagmaal en omdat Lady Molly in eens stil en ernstig was geworden, zoo geheel verschillend met haar vroolijke en opgewekte manier van doen der laatste dagen, begreep ik dat er iets belangrijks op til was en trachtte dan ook even onbevangen te zijn als mylady zelf. Na het diner bestelden wij koffie en toen Lady Molly langzaam naar de overdekte gaanderij ging, merkte ik op dat zij ons koffieservies liet neerzetten op een tafeltje heel dicht bij dat, waaraan Lady Steyne met haar gezelschap gezeten was.

Ik had opgemerkt dat Lady Steyne toen wij het eerst

de zaal waren binnengekomen, Lady Molly had begroet met een vriendelijk knikje en dat Sir Michael even was opgestaan en met een buiging gezegd had: „Hoe vaart u?" Wij gingen zitten en knoopten een onverschillig gesprek aan. Spoedig voegden zich als gewoonlijk tal van kennissen en vrienden bij ons en waren wij allen aangenaam met elkander aan het praten. Weldra kwam, omdat Sir Anthony Truscott, een der bestuursleden van de afdeeling kunst van het South Kensington Museum, tot het gezelschap behoorde, het gesprek te loopen over zaken, die betrekking hadden op kunst.

„Ik ben tegenwoordig verzot op miniatuurtjes," zeide Lady Molly op een gezegde van Sir Anthony.

Ik deed moeite om geen verwonderd gezicht te zetten.

„En juffrouw Granard en ik," ging mylady met een stalen gezicht voort, „hebben half Europa doorgereisd om eenige zeldzame exemplaren machtig te worden."

„Werkelijk," zeide Sir Anthony. „En hebt u iets merkwaardigs gevonden?"

„Wij hebben werkelijk enkele zeldzame kunstvoorwerpen gevonden," antwoordde Lady Molly, „niet waar Mary? Nu, de twee Englehearts, die wij te Budapest hebben gekocht, zijn dan ook eenig."

„Englehearts — te Budapest!" merkte Sir Anthony op. „Ik dacht nogal goed op de hoogte te zijn van de verzamelingen in de groote steden van het vasteland, maar ik herinner mij niet dat zulke kostbare dingen te zien waren in de Hongaarsche hoofdstad."

„O, men heeft ze pas twee jaar geleden aangekocht en ze zijn eerst onlangs tentoongesteld voor het publiek," zeide Lady Molly. „De directeur, mijnheer Pulszky, zeide mij dat er een stel was van acht stuks. Hij heeft ze gekocht van een Engelschen verzamelaar, wiens naam mij ontschoten is, en hij is zeer trotsch op zijn aankoop, maar zij hebben zijn gouvernement meer geld gekost dan beschikbaar was en daarom heeft mijnheer Pulszky, tot gemoetkoming, twee van de acht stuks verkocht, ik moet zeggen, tegen een stoeren prijs."

Ik kon niet nalaten den vreemden glans van haar

oogen op te merken, terwijl zij aan het praten was. Toen hoorde ik een vreemd, onderdrukt geluid en omziende, zag ik mevrouw Frewin, die met koortsig schitterende oogen de lieftallige verschijning van Lady Molly aanstaarde. „Ik wil u gaarne mijn aankoop laten zien," zeide deze tot Sir Anthony. „Een paar buitenlandsche kunstkenners hebben de twee miniatuurtjes gezien en verklaren dat er geen mooiere bestaan. Mary," zeide zij, zich tot mij wendende, „zoudt ge zoo vriendelijk willen zijn even naar mijn kamer te gaan en dat kleine verzegelde pakje te halen, dat onder in mijn toiletkistje ligt? Hier zijn de sleutels."

Ik was vrij in de war, maar maakte uit haar manier van doen op, dat ook ik een rol te vervullen had en ging dus naar haar kamer, nadat ik de sleutels van haar had aangenomen. In haar toiletkistje vond ik werkelijk een klein, plat, vierkant pakje, waarmede ik weer naar beneden wilde gaan. Ik had juist de slaapkamer weder gesloten, toen ik plotseling staande werd gehouden door een slanke, sierlijke vrouw, geheel in het zwart gekleed, in welke ik dadelijk mevrouw Frewin herkende.

„U bent juffrouw Granard, niet waar?" vroeg zij gejaagd; haar stem beefde en zij scheen ten prooi aan groote ontroering. Zonder mijn antwoord af te wachten, ging zij zenuwachtig voort:

„Juffrouw Granard, de tijd is te kort voor een duidelijke verklaring, maar ik geef u mijn woord, het woord van een diep ongelukkige vrouw, dat het geluk van mijn leven afhankelijk is van de vergunning mij even den inhoud van dit pakje te laten zien."

„Maar —" mompelde ik verbaasd en verward.

„Er is hier geen maar, het geldt hier leven of dood," ging zij voort. „Ik heb hier 2400 gulden, juffrouw Granard, die ik u geven wil als gij mij even dat pakje laat zien," en met bevende handen haalde zij een bundeltje bankbiljetten uit haar handtaschje.

Ik aarzelde even, niet omdat ik eenigszins plan had te voldoen aan het verzoek van mevrouw Frewin, maar omdat ik niet goed wist hoe te handelen in dit vreemde geval, toen een prettige, welluidende stem plotseling inviel:

„Als ge wilt, moogt ge het geld aannemen, Mary. Ik geef u toestemming het pakje te overhandigen aan deze dame," en Lady Molly, bevallig, en elegant in haar Directoirecostuum, verscheen op eenige passen van mij af, terwijl Hankin even te zien was in het duister van de gang.

Zij kwam naar ons toe, nam het pakje uit mijn handen en reikte het mevrouw Frewin toe.

„Wilt u het open maken," vroeg zij, „of zal ik het doen?"

Mevrouw Frewin verroerde zich niet. Zij bleef staan als een steenen beeld. Toen verbrak mylady met vlugge vingers de zegels van het pakje en haalde er eenige vierkante stukjes wit kaartpapier en een stukje bordpapier uit.

„Hier is het!" zeide Lady Molly, de stukjes kaartpapier door de handen latende gaan, terwijl zij haar mooie, groote oogen op mevrouw Frewin vestigde; „2400 gulden is een mooi sommetje voor het bekijken van deze waardelooze dingen."

„Dus was het alleen maar een lage streek," zeide mevrouw Frewin met een hooghartig gebaar, waardoor Lady Molly zich echter niet uit het veld liet slaan.

„Een streek, zeker," antwoordde zij met haar minzaam lachje, „laag ook als gij het zoo wilt noemen — maar niet onwelgevallig voor ons, nu gij zoo in den val zijt geloopen."

„En wat bent u nu van plan verder te doen?"

„Het gebeurde rapporteeren aan mijn chef," zeide Lady Molly kalm. „Men heeft ons al genoeg gelaakt omdat wij de zaak der Frewin miniaturen niet tot klaarheid konden brengen."

„U weet er nog het ware niet van," zeide mevrouw Frewin.

„Dat doe ik wel," antwoordde Lady Molly lachend. „Ik weet dat twee jaar geleden uw zoon, de heer Lionel, vreeselijk om geld verlegen was. Er was iets gebeurd, dat hij niet durfde openbaren aan zijn vader. Toen hebt u moeite gedaan om op de een of andere wijze aan geld te komen. U hadt zelf over geen geld te beschikken en

toch wildet gij uw zoon redden voor de vreeselijke gevolgen van zijn dwaasheid. Het was kort na het bezoek van den heer de Colinville. Uw man had toen den eersten aanval van beroerte gehad en zijn denkvermogen en gezicht hadden daardoor nog al geleden. U is een bekwame schilderes en toen werd door u het plan opgevat de kostbare miniaturen na te schilderen en daarna de origineelen aan uw zoon ter hand te stellen om ze te verkoopen aan het museum te Budapest, waar de kans niet te vreezen was dat zij zouden worden gezien door iemand, die wist dat zij het eigendom waren van uw echtgenoot. Engelschen blijven gewoonlijk in het hotel van Hongarije aldaar niet langer dan een nacht. Uw copieën waren op zichzelf meesterstukjes en door den toestand, waarin uw echtgenoot verkeerde, viel het u niet moeielijk hem om den tuin te leiden; toen hij echter op sterven lag, drong zich de overtuiging aan u op, dat het testament, waarbij hij zijn kunstverzameling naliet aan den heer James Hyam, bekend zou worden en dat de miniaturen zouden moeten worden getaxeerd. U werdt dus bang dat de verruiling aan het licht zou komen en daarom werd de handige vertooning van den diefstal op Blatchley door u in elkaar gezet, van welken men u of uw zoon, de omstandigheden in aanmerking genomen, nooit zou kunnen beschuldigen. Ik weet niet waar de nagemaakte miniaturen, die door u uit de bibliotheek zijn weggenomen en die gij in den nacht van den dood van uwen echtgenoot ergens hebt opgeborgen, thans zijn, maar onze mannen zullen ze ongetwijfeld wel weten op te sporen, nu zij een leiddraad in handen hebben."

Mevrouw Frewin slaakte een kreet van schrik en keerde zich om, als wilde zij vluchten. Maar Lady Molly versperde haar den weg. Toen vatte deze, op de haar eigenaardige zachte en vriendelijke manier, de arme vrouw bij den pols.

„Laat mij u een goeden raad geven," zeide zij minzaam. „Wij van de Yard zullen ons tevreden stellen met uwe bekentenis, waardoor wij gezuiverd worden van den blaam van nalatigheid en die ons bovendien de voldoening zal geven den dader van het misdrijf te hebben ontdekt. Tracht een overeenkomst te treffen met den heer James

Hyam, den ergenaam van uw man. Speel open kaart met hem en bied hem een voldoende geldelijke vergoeding. Om de eer der familie zal hij niet weigeren. Hij wint er niets mede de zaak ruchtbaar te maken en ik denk dat hij ter wille van zich zelf en van den oom, die zoo goed voor hem is geweest, gemakkelijk zal over te halen zijn tot een vergelijk."

Mevrouw Frewin zweeg eenigen tijd, blijkbaar aarzelend en nog tegenstribbelend. Toen nam zij een zachtere houding aan, zag Lady Molly in de lieve, vriendelijke oogen en fluisterde, terwijl zij haar de hand drukte:

„Ik zal uw raad opvolgen, moge God het u vergelden."

Zij ging weg en Lady Molly wenkte Hankin om naderbij te komen.

„Totdat wij de bekentenis hebben, Hankin," zeide zij op de kalme manier waarmede zij zaken behandelde, „is het mondje-dicht, hoor!"

„Zeker, mylady en na dien tijd ook," antwoordde Hankin ernstig.

Gij bemerkt dat zij met de mannen kon doen, wat zij wilde, en ik was natuurlijk haar trouwe dienares.

Nu zijn wij in het bezit der bekentenis, Mevrouw Frewin is op den besten voet met den heer James Hyam, die zich in de geheele zaak heel loffelijk heeft gedragen en het publiek denkt niet meer aan de geheimzinnige zaak der Frewin miniaturen.

HOOFDSTUK III.

De zak met zand.

I.

Natuurlijk zag ik dadelijk aan de uitdrukking van haar gezicht dien morgen, dat mijn lieve meesteres een belangrijke zaak aan de hand had.

Zij had een bundeltje kleeren in den arm, dat bestond uit een afgedragen rok en blouse en een ouden hoed met goedkoope, katoenen rozen opgemaakt.

„Doe dadelijk deze dingen aan, Mary," zeide zij kortweg, „je gaat je diensten aanbieden als een „eenvoudige, bekwame keukenmeid", en dus moet je er ook als zoodanig uitzien.

„Maar waar in vredesnaam —?" vroeg ik een en al verbazing.

„Bij meneer Nicholas Jones, in Eaton Terrace," viel zij onverschillig in de rede. „Waar tot voor korten tijd diens zuster woonde, wijlen mevrouw Dunstan. Mevrouw Jones heeft een advertentie geplaatst voor een keukenmeid en nu moet jij zien daar klaar te komen."

Zooals ge wel zult weten, heb ik het in gehoorzaamheid een heel eind gebracht. Bovendien verwonderde het mij niet dat mijn lieve meesteres eindelijk was aangezocht haar fijn neusje in die Dunstanzaak te steken, welke de politie, voor zoover ik weet, meer dan eenige andere zaak heeft beziggehouden.

Ik weet niet of ge u de vele bijkomende omstandigheden en verschillende tegenstrijdigheden nog herinnert, welke zich telkens voordeden en zelfs onze meest bekwame detectiven teleurstelden juist als zij dachten de oplossing van die wonderlijk geheimzinnige zaak te hebben gevonden.

Mevrouw Dunstan zelf was een zeer onbelangrijke persoonlijkheid: eigendunkelijk, aanmatigend en dik, op en top het type van de bemiddelde vrouw uit de middenklasse, die heel wat in de melk te brokkelen had. Haar nichtje, Violet Frostwicke, woonde bij haar in, een knap, aardig meisje, dat veel op had met mooie klêeren en andere weeldeartikelen, die geld verschaffen kan. Daar zij zelf hoegenaamd geen middelen had, verdroeg zij met een schier engelachtig geduld al de nukken en grillen van de oude vrouw, een feit dat waarschijnlijk niet zonder gevolg was op de testamentaire beschikkingen van Mevrouw Dunstan, welke, naar zij vaak had laten blijken, ten gunste van haar nichtje waren.

Behalve deze twee dames, bestond de huishouding uit

drie dienstboden en een zekere juffrouw Cruikshank. Deze laatste was een stille bescheiden vrouw, die de hulp en secretaresse van Mevrouw Dunstan heette, maar die in werkelijkheid niets meer was dan een gewillige huissloof. 's Morgens altijd vroeg op, deed zij zoowel het werk van een huishoudster als van een dienstbode. Zij hielp de leveranciers, ging de meiden na, en streek en onderhield de blouses van Juffrouw Violet.

In één woord, een ware asschepoester.

Mevrouw Dunstan hield twee meiden en een keukenmeid, die allen jarenlang bij haar waren geweest. Bovendien kwam een werkvrouw in den vroegen morgen om de kachels aan te maken, de schoenen te poetsen en de stoep te doen.

Op den 22en November 1907 — het geheimzinnige drama dateert van vóór twee jaar — liet de werkvrouw, die eenigen tijd in het huis van Mevrouw Dunstan in Eaton Terrace dienstbaar was geweest, kortweg in den vroegen morgen weten dat zij niet meer kon komen. Haar man wilde dichter bij zijn werk wonen, om welke reden zij hadden moeten verhuizen. Het gevolg hiervan was dat zij nu niet meer op zulk een vroeg uur, als waarop Mevrouw Dunstan haar noodig had, present kon zijn.

De vrouw had een keurigen brief geschreven om dit alles mee te deelen, en liet dezen brengen door iemand, die zij terzelfdertijd als een zeer fatsoenlijke vrouw kon aanbevelen, een goede bekende van haar, die gaarne Mevrouw Dunstan wilde „verplichten" door het ochtendwerk op zich te nemen.

Ik moet nog vertellen dat deze boodschap en deze boodschapster te ongeveer zes uur in den morgen in Eaton Terrace kwamen, toen er nog niemand beneden was, behalve Juffrouw Cruikshank.

Zij sprak met de vrouw, wier uiterlijk zeer voor haar pleitte, en nam haar aan om het werk te doen, zooals later bleek, met Mevrouw Dunstan's volkomen goedkeuring.

De vrouw, die zich vrouw Thomas noemde, scheen werkelijk heel fatsoenlijk te zijn en ging stil haar gang. Naar zij zeide, woonde zij dicht in de buurt, in St. Peters

Mews, waardoor zij zoo vroeg kon komen als Mevrouw Dunstan maar wilde.

Inderdaad kwam zij elken morgen om half zes en was zij om zeven uur gereed met haar werk, waarna zij weer naar huis ging.

Wanneer ik hier nu nog bijvoeg, dat op dat tijdstip, twee jaar geleden, de mooie Miss Violet Frostwicke verloofd was met een jongen Schot, den heer David Athol, wat haar tante echter sterk afkeurde, dan heb ik u al de personages voorgesteld, die rechtstreeks of zijdelings betrokken waren bij dit drama, waarvan het slot tot dusverre noch voor de politie, noch voor het publiek is opgevoerd.

II.

Op den eerstvolgenden Oudejaarsavond ging mevrouw Dunstan, oudergewoonte, naar het huis van haar getrouwden broeder om daar te dineeren en den avond verder door te brengen.

Gedurende haar afwezigheid gebeurde in Eaton Terrace wat daar altijd in die omstandigheden gebeurde. Juffrouw Violet Frostwicke maakte van de gelegenheid gebruik om den heer David Athol uit te noodigen den avond bij haar te komen doorbrengen.

Weet wel, dat de dienstboden van Mevrouw Dunstan allen wisten van het engagement van de jongelieden en, met de sentimentaliteit eigen aan haar klasse, boden zij de behulpzame hand bij deze ontmoetingen en hielpen zij ook mede om de onvermurwbare oude tante om den tuin te leiden.

De heer Athol was een knappe jongeman, wiens eenig gebrek was dat hij hoegenaamd geen geld of vooruitzichten had. Ook legde hij zich op het tooneel toe, wat mede een doodzonde was in de oogen van de Puriteinsche oude dame.

Bij meer dan een gelegenheid waren er harde woorden gevallen tusschen den heer Athol en mevrouw Dunstan, die rondweg verklaard had, dat wanneer Violet zich met dezen „kunstenaar" bleef afgeven, zij nooit of nimmer

een enkele penning van haar tante's vermogen te zien zou krijgen.

De jonge man kwam niet dikwijls in Eaton Terrace, maar op dezen plechtigen Oudejaarsavond, toen mevrouw Dunstan eerst laat na middernacht werd thuis verwacht, leek de gelegenheid te mooi voor een minnend paar om deze ongebruikt voorbij te laten gaan.

Doch, het toeval wilde, dat mevrouw Dunstan zich naar het scheen, niet heel wel had gevoeld na het overvloedige maal bij haar broeder, den heer Nicholas Jones, en dat deze haar even over tienen reeds te huis bracht.

Jane, de tweede meid, die opendeed, stond, om haar eigen woorden te gebruiken, „alsof zij het in Keulen hoorde donderen," toen zij haar meesteres daar plotseling voor zich zag, want zij wist zeer goed dat de heer Athol nog met juffrouw Violet in de eetkamer was, en dat Cruikshank op datzelfde oogenblik bezig was een glas whisky soda voor hem klaar te maken.

De jas en hoed aan het kleerenrek in de gang hadden inmiddels de tegenwoordigheid van den jongen man reeds verraden.

Een oogenblik bleef mevrouw Dunstan onbewegelijk staan, terwijl Jane, bevend over al haar leden, zich evenmin verroerde. Daarop wendde de oude dame zich tot den heer Nicholas Jones, die nog steeds op den drempel stond, en zeide op kalmen toon:

„Wil je morgen ochtend vroeg den heer Blenkinsop telefoneeren, Nick, en hem zeggen, dat ik om tien uur bij hem op zijn kantoor zal komen?"

De heer Blenkinsop was de notaris van mevrouw Dunstan, en zooals Jane later aan de keukenmeid zeide, „wat kon die opdracht anders beteekenen dan om juffrouw Violet uit het testament van mevrouw te laten schrappen?"

Hierop nam mevrouw Dunstan afscheid van haar broeder en begaf zij zich rechtstreeks naar de eetkamer.

Volgens getuigenis van de drie meiden ging mevrouw „vreeselijk te keer." Wat er gesproken werd, was niet duidelijk te onderscheiden door de gesloten deur, maar naar het scheen had mevrouw Dunstan reeds dadelijk bij

het binnenkomen een krijschende, woedende stem opgezet, en had juffrouw Violet eenige oogenblikken later schreiend de eetkamer verlaten en was zij haastig naar boven geloopen.

Terwijl de deur aldus geopend en weer gesloten werd, hoorde men de stem van de oude dame in heftigen toorn zeggen:

„Dat is nu jòu werk! Verlaat onmiddellijk het huis! En wat haar betreft, nooit of nimmer zal zij een cent van mijn geld krijgen, al zou ze ook van honger sterven!"

De twist schijnt nog eenigen tijd te hebben voortgeduurd, maar de dienstboden waren te zeer onder den indruk van de laatste wraakzuchtige woorden, welke zij hadden opgevangen, om veel aandacht te schenken aan hetgeen er verder voorviel.

Mevrouw Dunstan en de heer Athol waren nog eenigen tijd te samen; maar de woede van de oude dame was blijkbaar niet tot bedaren gekomen, want toen zij naar boven, naar haar slaapkamer ging, hoorde men haar nog zeggen:

„Er uìt zal ze, mòrgen nog, in de vroegte! Ik wil niets te maken hebben met een kunstenmaker zooals jij!"

Juffrouw Cruikshank was erg met het geval verlegen.

„'t Is een heele slag voor juffrouw Violet", zeide zij tot de keukenmeid; „maar misschien is mevrouw morgen wel wat bedaard en wat zachter gestemd. Ik zal haar een glas champagne brengen; daar houdt zij veel van en dan zal zij wel spoedig den slaap vatten."

Juffrouw Cruikshank ging met de champagne naar boven en zeide tot de keukenmeid dat zij meneer Athol moest uitlaten; maar de jonge man, die geheel van streek was, wilde niet dadelijk weggaan. Hij bleef in de eetkamer zitten rooken, en toen de beide jongere dienstboden naar bed gingen, vroeg hij de keukenmeid hem te laten blijven totdat hij Juffrouw Violet nog even had gezien, want hij wist zeker dat zij weer beneden zou komen — hij had Juffrouw Cruikshank verzocht haar zulks te vragen.

Vrouw Kenneth, de keukenmeid, was een goedhartige oude ziel. Zij had de jongelui onder haar bijzondere be-

scherming genomen en was erg uit haar humeur, dat zij zoo wreed werden tegengewerkt.

Daarom zeide zij tot den jongen man, dat hij 't zich maar zoo gezellig en genoegelijk mogelijk moest maken in de eetkamer; zij zou in de leeskamer bij het vuur gaan zitten en, als hij weg wilde gaan, hem wel uitlaten en de deur sluiten.

De goede ziel maakte daarop het vuur aan in de leeskamer, schoof er een stoel voor en — viel in een vasten slaap.

Plotseling deed iets haar wakker worden. Zij richtte zich op en keek in het rond op die eigenaardig droomerige wijze, eigen aan menschen, die juist uit een diepen slaap ontwaken.

Toen keek zij op de pendule; het was over drieën. Zij was zeker wakker geworden door meneer Athol, die haar geroepen had, zeide zij bij zich zelf. Zij ging naar de gang, waar het gas nog niet was neergedraaid, en zag Juffrouw Violet, met hoed en mantel, op het punt de voordeur open te doen. Volgens de eigen woorden van de keukenmeid had het meisje, nog voordat zij een woord had kunnen uitbrengen, veel minder een vraag had kunnen doen, de voordeur, die gegrendeld was, geopend en weer dichtgeslagen en was zij in de duisternis van de straat verdwenen.

Vrouw Kenneth vloog naar de deur en verder de straat op zoo vlug haar oude beenen haar konden dragen, maar er hing een zware mist en ongetwijfeld had Violet zich haastig heengespoed, althans op vrouw Kenneth's herhaald roepen kwam geen antwoord.

Geheel van streek en niet wetende wat te doen, ging de goede vrouw het huis weer binnen. Meneer Athol was blijkbaar ook weggegaan, er was althans geen spoor van hem te vinden, noch in de eetkamer noch ergens anders. Daarop ging zij naar boven en klopte aan de deur van Mevrouw Dunstan's kamer. Tot haar verwondering brandde hier het gas nog, wat zij kon zien door een weinigje licht, dat door het sleutelgat viel. Op haar eerste kloppen volgde een haastig, ongeduldig antwoord:

„Wat is er?"

„Juffrouw Violet, mevrouw," zeide vrouw Kennett, die erg zenuwachtig was en daardoor onsamenhangend sprak, „ze is weg —"

„Het beste wat ze doen kon," klonk het schielijk van uit de kamer. „Ga naar bed, vrouw Kennett, en maak je maar niet ongerust."

Hierop werd het gas plotseling in de kamer neergedraaid en ondanks vrouw Kennett's licht tegenstribbelen, kreeg deze geen ander bescheid dan andermaal de ongeduldige vermaning:

„Ga toch naar bed!"

De oude vrouw deed zooals haar gezegd werd; doch alvorens naar haar kamertje te gaan, deed zij de ronde in huis, draaide alle gaspitten neer en eindigde met de deur weer te grendelen.

III.

Drie uur later in dienzelfden morgen werden de dienstboden als gewoonlijk door juffrouw Cruikshank gewekt, die daarna naar beneden ging om voor vrouw Thomas, de werkster, de achterdeur open te doen.

Om half zeven, toen Mary, de werkmeid, met haar kaars in de hand naar beneden ging, zag zij de werkvrouw een paar treden lager eveneens naar beneden gaan. Mary was hierover niet weinig verwonderd, daar vrouw Thomas haar werk in de benedenverdieping had en zij dus nooit iets in de bovenverdiepingen had te maken.

Bovendien scheen zij, al liep zij haastig de trap af, iets zwaars te dragen.

„Is er iets, vrouw Thomas?" vroeg Mary op fluisterenden toon.

De vrouw keek op, terwijl zij een oogenblik stilstond onder den gasarm, waarvan het licht een zwak schijnsel wierp op haar en haar last.

Hierin herkende Mary den zak, waarin het zand was dat 's morgens, als het gevroren had, op de stoep van het huis werd gestrooid.

Niettegenstaande een en ander op dat oogenblik haar verwondering wekte, dacht Mary er verder niet meer over.

Als naar gewoonte ging zij naar de dienstbodenkamer, haalde warm water voor het bad van juffrouw Cruikshank en bracht het naar haar kamer, waar zij vervolgens de luiken openzette en een en ander in orde bracht. Want juffrouw Cruikshank was gewoon om 's morgens vroeg in haar ochtendjapon naar beneden te gaan en dan eerst later weer boven te komen om zich wat op te knappen.

Als regel gold dat de drie dienstboden tegen zevenen beneden kwamen, op welk uur vrouw Thomas gewoonlijk reeds weg was. Nu echter was Mary toevallig de eerste die in de keuken kwam, waar juffrouw Cruikshank bezig was de thee voor mevrouw Dunstan klaar te maken. Mary vertelde haar, dat zij vrouw Thomas met den zandzak op de trap had ontmoet, waarover ook juffrouw Cruikshank zeer verwonderd scheen.

Vrouw Kennett was nog niet beneden en de werkvrouw scheen reeds weg te zijn; haar werk was als gewoonlijk gedaan en het zand was op de stoep gestrooid, daar deze door den vorstigen mist zeer glad was.

Kwartier over zevenen ging juffrouw Cruikshank met de thee voor mevrouw Dunstan naar boven en nauwelijks twee minuten later klonk er een vreeselijke gil door het huis, gevolgd door het geraas van gebroken porselein, dat op den vloer viel.

Oogenblikkelijk vlogen de twee meiden naar boven, rechtstreeks naar mevrouw Dunstan's kamer, waarvan de deur wijd openstond.

Het eerste wat Mary en Jane bespeurden, was een sterke gaslucht, daarna juffrouw Cruikshank die, met van schrik wijd opengesperde oogen, naar het bed tegenover haar staarde, waarop mevrouw Dunstan lag, met een stuk guttaperchaslang in den mond, die in haar doodstrijd was opengebleven. Het andere eind van de slang was bevestigd aan den brander van een gaslicht, dat aan den muur dicht bij het bed was geplaatst.

Al de ramen in de kamer waren hermetisch gesloten en de gordijnen neergelaten. Het geheele vertrek was doortrokken van een sterke gaslucht.

Mevrouw Dunstan was door gas gestikt.

IV.

Een jaar was verloopen na de ontdekking van het geheimzinnige drama, en ik kan u verzekeren dat de beambten van de Yard een zware taak hadden gehad met betrekking tot die zaak.

Denk maar eens even aan al de tegenstrijdigheden, die zich telkens voordeden.

Allereerst het verdwijnen van juffrouw Violet.

Nauwelijks waren de vrouwen in den huize Dunstan eenigermate van de schrik bij de vreeselijke ontdekking bekomen, of zij stonden voor een schier even afschuwelijk feit — afschuwelijk, omdat het nauw samenhing met het eerste drama.

Juffrouw Violet Frostwicke was weg. Haar kamer was ledig, haar bed was zelfs niet gebruikt, terwijl zij zelf door vrouw Kennett, de keukenmeid, gezien was, toen zij, in het holle van den nacht, uit het huis was geslopen.

Om het lieve mooie meisje in verband te brengen met een zoo afzichtelijke misdaad als de weloverlegde moord op een oude vrouw, die een moeder voor haar geweest was, daarvan was geen sprake en bij zwijgende overeenkomst, repten de vier vrouwen, die in het verlaten, sombere huis in Eaton Terrace waren achtergebleven, met geen enkel woord van juffrouw Violet Frostwicke, noch tegen den dokter, noch tegen de politie.

Deze waren natuurlijk beiden onmiddellijk geroepen; juffrouw Cruikshank zond namelijk Mary eerst naar het politiebureau en vervolgens naar Dr. Folwell in Eaton Square, terwijl Jane met een rijtuig den heer Nicholas Jones ging halen, die gelukkig nog niet naar zijn kantoor was.

De eerste gedachte zoowel van den dokter als van den inspecteur van politie bij het in oogenschouw nemen van de *mise-en-scène* der vreeselijke misdaad was, dat mevrouw Dunstan zelfmoord had gepleegd. Naar zij meenden, was het volstrekt onmogelijk aan te nemen dat een vrouw, in het volle bezit van haar gezondheid en haar kracht, zou toelaten dat een gasslang tusschen haar tanden werd

geplaatst en zonder tegenspartelen het giftige gas zou inademen, wat den dood ten gevolge móést hebben. Doch er waren hoegenaamd geen uiterlijke teekenen van geweld op het lichaam aanwezig, evenmin het minste bewijs dat het slachtoffer eerst bewusteloos was gemaakt om den misdadiger in staat te stellen zijn afschuwelijke daad te volvoeren.

Maar de veronderstelling dat er zelfmoord gepleegd was, werd volkomen te niet gedaan door een nader onderzoek van de kamer.

Ofschoon de laden van de verschillende kasten alle gesloten werden bevonden, waren zij blijkbaar toch overhoop gehaald, als had de moordenaar gezocht naar geld of papieren, of alleen maar naar den sleutel van de kluis.

Deze werd, bij onderzoek, open gevonden, terwijl de sleutel in de onmiddellijke nabijheid op den grond lag. Bij het doorzoeken van de kluis bleek, dat deze geducht geplunderd was, daar zij noch geld noch papieren van waarde meer bevatte, terwijl gouden en platina versierselen als halskettingen, armbanden en diadeem aantoonden dat de steenen — welke, naar de heer Nicholas Jones later verzekerde van groote waarde waren — er zorgvuldig, al zij het wat onhandig, door blijkbaar onervaren handen waren uitgenomen.

Over het geheel wekte de *mise-en-scène* dus het vermoeden van een wèloverlegden en volgens een vast plan uitgevoerden diefstal, waardoor elke gedachte aan zelfmoord ten eene male was uitgesloten.

Toen werd geheel onverwachts de naam van juffrouw Frostwicke genoemd. Wie hem op het tapijt bracht, kon later niemand zeggen; maar in één oogenblik was de heele geschiedenis van het engagement van het jonge meisje met den heer Athol, de tegenwerking van haar tante, de twist van den vorigen nacht en ten slotte het verdwijnen van de beide jongelieden in den vroegen morgen, door den bekwamen inspecteur van politie aan de vier onwillige getuigen ontlokt.

Zelfs meer dan dat. Een van de dienstboden deelde nog een kleine bijzonderheid mee, die door juffrouw Cruikshank werd bevestigd.

Er bleek namelijk dat, toen deze laatste de Champagne naar mevrouw Dunstan bracht, de oude dame wilde dat juffrouw Violet bij haar zou komen. Mary, de tweedemeid was juist op de trap toen zij het jonge meisje, nog in haar dunne witte avondjapon en met dikke oogen van het schreien, aan haar tante's deur zag kloppen.

De inspecteur van politie was reeds bezig zijn aanteekeningen te maken, terwijl hij in gedachten een eenvoudige maar daarom niet minder ernstige aanklacht tegen Violet Frostwicke opstelde, toen vrouw Kennett al zijn berekeningen omverwierp.

Juffrouw Violet kon niets hebben uit te staan met den moord op haar tante, gezien het feit, dat mevrouw Dunstan in leven was en met de keukenmeid sprak, toen deze aan haar slaapkamerdeur klopte nadat zij het jonge meisje het huis had zien verlaten.

Toen kwam de quaestie van den heer Athol.

Maar zooals ge u wel herinneren zult, was het volstrekt onmogelijk er zelfs maar aan te denken een aanklacht tegen dezen jongen man in te stellen. Zijn bewering dat hij het huis ongeveer te middernacht verlaten had, daarbij geheel vergetende de keukenmeid te wekken voordat hij zulks deed, werd van alle kanten bekrachtigd.

De koetsier die hem op den hoek van Eaton Terrace te ongeveer half twaalf had medegenomen was één getuige *à décharge*; verder zijn huisjuffrouw van zijn kamers in Jermynstreet, die hem ook op dien avond had binnengelaten omdat hij zijn huissleutel had verlegd en die hem den volgenden morgen om zeven uur zelf een kop thee had gebracht; dit was dus de tweede getuige ten zijnen gunste; terwijl de klok van de St. Peterskerk in Eaton Square juist twaalf uur sloeg toen Mary juffrouw Violet de kamer van haar tante zag binnengaan.

Nu zult ge wel vinden dat ik allereerst de werkvrouw, vrouw Thomas, had moeten noemen, die ten slotte de ernstigste en meest hopelooze tegenstrijdigheid in deze merkwaardige zaak bracht.

Vrouw Thomas toch was gezien door Mary, de tweede

meid, om half zeven in den morgen, van de bovenverdieping komende, waar zij niets te doen had, den zak met het zand in haar handen, dat gebruikt werd om op de stoep te strooien als deze glad was door vorst.

De zak met zand werd natuurlijk altijd in de bijkeuken geborgen.

Op het oogenblik dat dit te berde werd gebracht, zag dokter Folwell plotseling op. Hierin lag tenminste de oplossing van één geheim. Het slachtoffer was bedwelmd, terwijl zij te bed lag, door een slag op het hoofd, toegebracht door den zak met zand; verder had de ellendige misdadiger haar bestolen en haar ten slotte door middel van gas doen stikken.

Waar was de vrouw, die om half zeven in den morgen gezien was met het verraderlijk stille moordtuig?

Vrouw Thomas was verdwenen. Het laatst dat zij gezien was en gezien zou worden was het oogenblik geweest toen zij stilstond onder het flauwe schijnsel van een gaslamp, die op het portaal hing, schijnbaar doodmoe van den zwaren last, dien zij te dragen had.

Sindsdien is het de politie, zooals ge weet, niet gelukt vrouw Thomas te vinden. Het adres, dat zij had gegeven in St. Peter's Mews, werd valsch bevonden. Niemand van dien naam of dat voorkomen was daar ooit gezien.

De vrouw, van wie verondersteld werd dat zij haar met een aanbeveling naar Mevrouw Dunstan had gezonden, wist niets van haar. Zij verzekerde ten stelligste dat zij nooit iemand met een brief naar Mevrouw Dunstan had gezonden. Zij had haar werk daar op zekeren dag opgegeven, omdat dit haar te zwaar viel op zulk een vroeg uur in den morgen; maar zij had nooit meer iets gehoord van haar laatste meesteres.

Vreemd, niet waar, dat twee menschen in dienzelfden gedenkwaardigen nacht uit dat huis verdwenen zijn?

Natuurlijk zult ge u herinneren, welk een opschudding teweeggebracht werd, toen vier-en-twintig uur later bekend werd, dat de jonge vrouw, die zich dienzelfden morgen van Waterloo Bridge in de rivier had geworpen en die vervolgens opgehaald en naar het Thames politiebureau

gebracht werd, herkend was als te zijn Juffrouw Violet Frostwicke, de nicht van de dame, die in haar eigen huis in Eaton Terrace vermoord was.

Op de arme Juffrouw Violet werd noch geld noch iets van waarde gevonden. Zij had dus zelf het schitterendste bewijs geleverd, dat zij althans niet in den diefstal of den moord de hand had gehad.

Het publiek was zeer verwonderd waarom zij zich de wraakzucht van haar tante en haar vermoedelijke onterving zoo zeer had aangetrokken en had diep medelijden met den heer David Athol wegens het zware verlies dat hij daardoor had geleden.

Vrouw Thomas, de werkster, was inmiddels nog altijd niet gevonden.

V.

Ik geloof werkelijk dat ik er uitzag als een zeer achtenswaardige „eenvoudige, bekwame keukenmeid," toen ik mij op de advertentie in de *Telegraph* aan het huis in Eaton Terrace aanmeldde.

Daar ik behalve mijn fatsoenlijk voorkomen ook nog tevreden was met heel weinig loon en mij bereid verklaarde om alles te doen behalve de stoep en de steenen gang op zij van het huis, werd ik onmiddellijk door Mevrouw Jones aangenomen en nam ik reeds den volgenden dag mijn intrek in het huis onder den naam van vrouw Curwen.

Er was hier hoegenaamd niets van belang voorgevallen sinds de ontdekking van het drama, nu meer dan een jaar geleden, althans niets dat eenig licht wierp op het waas van geheimzinnigheid waarmee het huis omgeven was.

In het procesverbaal van het eindonderzoek werd gesproken van moord met voorbedachte rade, waarvan ernstig verdacht werd een vrouw, zich noemende vrouw Thomas, die deze verdenking op zich geladen had, doordat zij plotseling spoorloos verdwenen was, om welke reden dan ook een bevel tot inhechtenisneming tegen haar was uitgevaardigd.

Mevrouw Dunstan was zonder testament gestorven. Tot verwondering van al degenen die haar gekend hadden, had zij nooit het testament onderteekend dat de heeren Blenkinsop voor haar hadden opgesteld en waarin zij aan haar lieve nicht Violet Frostwicke vermaakte de som van 20.000 pond alsook de huur van haar huis in Eaton Terrace, aan Mejuffrouw Cruikshank de som van 1.000 pond, benevens eenige kleinere legaten aan vriendinnen en dienstboden.

Bij ontstentenis van een uiterste wilsbeschikking kwam de heer Nicholas Jones, de eenige broeder van de overledene, nu in het bezit van haar geheele nalatenschap.

Hij zelf was een zeer rijk man en volgens het oordeel van velen was hij verplicht juffrouw Cruikshank de 1.000 pond te geven, welke het arme meisje er aldus geheel buiten haar schuld bij had ingeschoten.

Wat hij zich had voorgenomen later te zullen doen kon niemand weten. Voor het oogenblik volstond hij met naar Eaton Terrace te verhuizen, en, daar zijn vrouw zeer ziekelijk was, vroeg hij juffrouw Cruikshank in huis te willen blijven om zich verder met de zorg voor de huishouding te belasten.

Van de diamanten of het geld, uit de kluis van Mevrouw Dunstan gestolen, was nog steeds geen spoor gevonden. Schijnbaar had Mevrouw Dunstan, enkele dagen voor haar dood, een buitenhuis verkocht, dat zij in den omtrek van Teddington had. Het geld was haar, zooals gewoonte is, in goud afgedragen, in het kantoor van de heeren Blenkinsop, en zij was onverstandig genoeg geweest het niet onmiddellijk bij een Bank in bewaring te geven. Dit geld en haar diamanten waren de grootste buit geweest voor den moordenaar.

En steeds, ondanks de ijverige nasporingen van de politie, geen spoor van vrouw Thomas.

Wel toevallig werd de werkvrouw, toen ik ongeveer drie dagen in Eaton Terrace was, en me al vrij moe voelde van het vroege opstaan en het harde werk, plotseling ziek en kwam zij dientengevolge niet als gewoonlijk haar werk doen.

Ik mopperde natuurlijk als zes, want ik moest nu den volgenden morgen op mijn knieën de stoep schrobben, en ik moet bekennen dat ik niet zoo vriendelijk over Lady Molly dacht als ik anders placht te doen.

Plotseling hoorde ik een schuifelenden voetstap achter mij. Ik keek om en zag onder aan de stoep een armoedig gekleede vrouw staan.

„Wat wil je?" vroeg ik kortaf, want ik was erg uit mijn humeur.

„Ik zag je de stoep schrobben, juffrouw," antwoordde zij met een schorre stem; „mijn man is zonder werk en de kinderen hebben van morgen niets te eten gehad. Laat mij voor een kleinigheid de stoep doen."

De vrouw zag er werkelijk armoedig uit, met haar versleten, breedgeranden hoed, die het bovenste gedeelte van haar gezicht geheel bedekte en haar gescheurden, bemodderden rok, die slordig om haar middel was vastgespeld.

Mij dacht, ik deed er geen kwaad aan, wanneer ik dit karreweitje, waaraan ik nu eenmaal zoo'n hekel had, door haar liet doen. Ik vroeg haar dus of een kwartje genoeg was, liet haar den borstel en de mat om op te knielen en ging naar binnen, doch liet de voordeur open.

In de voorgang kwam ik juffrouw Cruikshank tegen, die, als gewoonlijk voor dag en voor dauw beneden was.

„Wat is, er Curwen?" vroeg zij, want door de geopende deur had zij de vreemde vrouw in het oog gekregen.

„Een arme vrouw, juffrouw," antwoordde ik vrij kortaf. „Zij vroeg me of ze de stoep mocht doen en ik dacht, mevrouw Jones zou daar niets tegen hebben nu onze schoonmaakster niet gekomen is."

Juffrouw Cruikshank aarzelde natuurlijk even, en, terwijl zij dat deed, liep zij naar de voordeur.

Op datzelfde oogenblik keek de vrouw op, stond onmiddellijk op, kwam met een zekere vrijmoedigheid de stoep op en, zich tot juffrouw Cruikshank wendende, zeide zij met haar heesche stem:

„U zult me nog wel kennen, juffrouw. Ik heb vroeger bij mevrouw Dunstan gewerkt. Mijn naam is vrouw Thomas."

Geen wonder dat juffrouw Cruikshank een kreet van afschuw slaakte. Ik dacht zelfs een oogenblik dat zij een flauwte zou krijgen en schoot op haar toe om haar te ondersteunen; maar zij wuifde met haar hand, ten teeken dat dit niet noodig was en zeide op zeer kalmen toon:

„De geestvermogens van deze arme vrouw zijn schijnbaar verstoord. Zij is evenmin vrouw Thomas als ik die ben. Misschien moesten wij maar liever om de politie zenden."

„Ja, juffrouw, dat moest u zeker maar liever doen," zeide de vrouw met een zucht. „Dat geheim weegt mij zoo vreeselijk zwaar in den laatsten tijd."

„Maar, mijn beste vrouw," hernam juffrouw Cruikshank vriendelijk, want ik veronderstel dat zij, evenals ik, dacht, dat dit een van die zeldzaam voorkomende gevallen van krankzinnigheid was, waarin geheel onschuldige menschen zich zelf beschuldigen van misdaden, die nog niet aan het licht zijn gebracht. „Je bènt vrouw Thomas niet. Ik kende vrouw Thomas natuurlijk heel goed — en —"

„Natuurlijk kende u mij, juffrouw," antwoordde de vrouw. „'t Laatst dat wij elkaar gesproken hebben was dien morgen in de keuken, toen mevrouw Dunstan vermoord was. Ik herinner me nog, dat u tegen me zei —"

„Haal de politie, Curwen," zeide juffrouw Cruikshank plotseling op gebiedenden toon.

De vrouw begon nu luid en uitdagend te lachen.

Om de waarheid te zeggen, was ik niet weinig van streek. Dat dit tooneel door mijn lieve meesteres voorzien was en dat zij mij opzettelijk naar dit huis had gezonden om er getuige van te zijn, daarvan was ik nu volkomen overtuigd.

Maar — hierover was ik nu in tweestrijd: moest ik onmiddellijk de politie roepen, ja of neen?

Ten slotte besloot ik dat het zeker 't beste zou zijn mij allereerst met Lady Molly te verstaan en haar aanwijzingen af te wachten. Daarom vloog ik, ingevolge juffrouw Cruikshank's order, naar boven, schreef haastig een klein briefje aan mijn meesteres en rende door de achterdeur er het huis mee uit; terwijl ik dat deed, ontging het mij niet, dat juffrouw Cruikshank nog steeds met de vrouw stond te praten.

Met een taxi zond ik mijn briefje naar Maida Vale, waarop ik zelf naar Eaton Terrace terugkeerde. Juffrouw Cruikshank vond ik aan de voordeur. Zij vertelde mij dat zij de vrouw had willen houden totdat ik terug was, maar dat zij zoo'n medelijden met het ongelukkige schepsel had, dat blijkbaar aan dwangvoorstellingen leed, dat zij haar ten slotte had toegestaan heen te gaan.

Een uur later ongeveer ontving ik een kort briefje van mijn meesteres, die mij zeide hoegenaamd niets te doen zonder haar bijzondere lastgeving.

In den loop van den dag vertelde juffrouw Cruikshank mij, dat zij op het politiebureau was geweest en gesproken had met den inspecteur van politie, die haar gezegd had dat zij de pseudo-vrouw Thomas zonder eenig bezwaar in Eaton Terrace kon laten werken, waardoor zij dan tevens ongemerkt in observatie bleef.

Juffrouw Cruikshank had hem natuurlijk verzekerd dat de vrouw níét vrouw Thomas was.

Nu volgde er een wonderlijke tijd in de anders zoo geregelde huishouding van den heer Nicholas Jones. Wij, drie dienstboden, mochten in plaats van, zooals tot dusverre, om zes uur geroepen te worden, tot zeven uur blijven slapen. Als wij dan beneden kwamen, kregen wij geen standje. Integendeel, wij vonden ons werk al gedaan.

De werkvrouw — wie zij ook mocht zijn — moet wel hard hebben kunnen werken. Het was verwonderlijk wat zij alzoo had afgedaan vóor zeven uur in den morgen, op welk uur zij steeds verdwenen was.

De beide andere meiden waren natuurlijk heel in haar schik met deze nieuwe regeling en lieten het er bij. Ik echter brandde van nieuwsgierigheid.

Eens op een morgen sloop ik zachtjes naar beneden en ging even over zessen de keuken binnen.

Ik vond de pseudo-vrouw Thomas hier aan een overvloedig ontbijt.

Dadelijk zag ik dat zij andere — al zij het even vuile en versleten — kleeren aan had als die, welke zij den eersten keer had gedragen toen zij onder aan de stoep stond van nommer 180, Eaton Terrace. Naast haar bord

lagen drie of vier goudstukken, welke zij met haar vuile hand trachtte te bedekken.

Juffrouw Cruikshank was inmiddels bezig op haar knieën de vloer te boenen. Toen zij mij zag, sprong zij op en, blijkbaar in verwarring, mompelde zij iets van „een hekel aan luiheid," of zoo iets.

Dienzelfden dag deelde Juffrouw Cruikshank mij mede dat ik Mevrouw Jones niet beviel en dat zij liever had dat ik aan het eind van de maand zou vertrekken. 's Middags kreeg ik een klein briefje van mijn lieve meesteres, die mij zeide den volgenden morgen tegen zes uur beneden te zijn.

Ik deed zooals mij bevolen was en toen ik precies om zes uur in de keuken kwam, vond ik de werkster aan de tafel zittend, een stapeltje goudgeld voor haar, dat zij met haar vuile vingers zat te tellen. Zij had den rug naar mij toegekeerd en, juist toen ik binnenkwam, zeide zij:

„Als je er mij nu nog vijftig bij geeft, zal ik jou de rest laten, dat is te zeggen de diamanten en het overige geld."

Zij sprak tot Juffrouw Cruikshank, die tegenover mij stond en die, mij ziende, zoo wit werd als een doek. Zij herstelde zich echter vrij spoedig en zich tusschen mij en de vrouw plaatsende, zeide zij snibbig:

„Waarom sta je me zoo aan te gapen? Ga je koffer pakken en verlaat onmiddellijk dit huis."

Voordat ik kon antwoorden, kwam de vrouw tusschenbeide.

„Maak je niet overstuur, juffrouw," zeide zij, haar smoezelige hand op Juffrouw Cruikshank's schouder leggende. „In dien hoek, daar, ligt immers de zak met zand, daarmede kunnen wij haar, evenals Mevrouw Dunstan, doodslaan, vin je niet?"

„Hou je mond, dwaze leugenaarster!" zei het meisje, nu een furie gelijk.

„Geef me dan die andere vijftig, dan zal ik mijn mond houden," antwoordde de vrouw brutaal.

„Dat schepsel is gek," zei Juffrouw Cruikshank, die met de grootste inspanning haar zelfbeheersching herkregen had. „Ze verkeert in den waan niet alleen dat

zij vrouw Thomas is, maar dat ze Mevrouw Dunstan heeft vermoord —"

„Neen — zeker niet!" viel de vrouw haar in de rede. „Ik ben dien morgen alleen teruggekomen omdat ik me herinnerde, dat je den zak met zand boven hadt gelaten, nadat je Mevrouw Dunstan zoo handig uit den weg hadt geruimd, haar van al haar geld en juweelen hadt beroofd en daarna je zelf nog zoo goed meester was dat je haar stem kon nabootsen op het oogenblik dat Kennett, de keukenmeid, je een schrik op het lijf joeg toen zij, door de gesloten deur, met Mevrouw Dunstan meende te spreken."

„Dat is niet waar! Je bent vrouw Thomas niet. De beide meiden die hier nog zijn en hier toen ook in huis waren, kunnen zweren dat je een leugenaarster bent."

„Laten wij nu eens van kleeren verwisselen, Juffrouw Cruikshank," zeide een stem die, ondanks haar gemeenzamen toon, iets geheimzinnigs had omdat ik niet kon onderscheiden vanwaar zij kwam, „en laten wij dan eens zien of de twee meiden *u* niet zouden herkennen in de kleeren van een werkvrouw."

„Mary," ging dezelfde stem op gemeenzamen toon voort, „help me eens die vuile kleeren uit doen. Misschien wil Juffrouw Cruikshank háar deel van vrouw Thomas wel terug hebben."

„Leugenaarsters en bedriegsters — allebei!" gilde het meisje, dat haar tegenwoordigheid van geest nu geheel verloren had. „Ik zal de politie laten komen."

„Dat is geheel overbodig," antwoordde Lady Molly koel; „de inspecteur van de recherche Danvers staat reeds buiten die deur."

Het meisje deed een beweging in de richting van de andere deur, maar ik was haar vóór en hield haar tegen, terwijl Lady Molly met een korten, scherpen kreet Danvers binnenriep.

Ik moet zeggen, dat juffrouw Cruikshank zich dapper verweerde, maar Danvers had twee helpers meegebracht en nam haar in hechtenis ingevolge het bevel van aanhouding van de persoon, bekend als vrouw Thomas.

De klêeren van de werkvrouw, welke op zulk een geheimzinnige wijze waren verdwenen, waren gevonden

door Lady Molly, achterin het kolenhok, en nog steeds had zij ze aan.

Geen wonder dat ik mijn knappe meesteres niet had herkend in de onooglijke vrouw, die met zoo goed gevolg de moordenares van Mevrouw Dunstan geld had afgeperst. Later vertelde zij mij, dat het eerste vermoeden bij haar was gerezen omtrent de afschuwelijke waarheid — namelijk dat het Juffrouw Cruikshank was, die het plan had opgevat Mevrouw Dunstan te vermoorden, door tijdelijk de rol van werkvrouw te vervullen en daardoor de politie zand in de oogen te strooien — toen zij hoorde van de wraakzuchtige woorden, welke de oude dame gesproken zou hebben, op het oogenblik dat de vlucht van Juffrouw Violet haar in het midden van den nacht werd medegedeeld.

„Zij kan erg boos op het meisje geweest zijn, dat is heel wel mogelijk," zeide Lady Molly, „maar zij zou haar nooit van honger hebben laten omkomen. Zooveel hardheid was niet in evenredigheid met hetgeen zij misdaan had.

Toen heb ik gezocht naar een ernstiger reden voor de boosheid van de oude dame, en, mij herinnerende wat zij op Oudejaarsavond zeide, toen Violet huilend de kamer verliet, kwam ik tot de overtuiging, dat haar verontwaardiging niet gericht was tegen haar nicht, maar tegen het andere meisje en tegen den man, die zijn genegenheid voor Violet Frostwicke op Juffrouw Cruikshank had overgebracht en die door deze heimelijke, huichelachtige hofmakerij niet alleen de ergernis van Mevrouw Dunstan had opgewekt maar bovendien het hart gebroken had van zijn argelooze *fiancée*.

„Zeer zeker wist Juffrouw Cruikshank niet dat het testament, waardoor zij 1.000 pond zou erven, niet onderteekend was en zonder twijfel beraamde zij en de jonge Athol de geheele *mise-en-scène* van den afschuwelijken moord; de werkvrouw was, om zoo te zeggen, ook een zak met zand, die de politie in de oogen werd gestrooid."

„Maar ik begrijp niet," zeide ik ongeloovig, „hoe zoo'n koudbloedig schepsel als die Juffrouw Cruikshank zich zelf zoo spoedig in het nauw heeft laten brengen en

bovendien nog geld heeft afgegeven ook. Zij wist toch, dat u vrouw Thomas niet kon zijn, daar er nooit een vrouw Thomas heeft bestaan."

„Ja, maar men moet een beetje rekening houden met die *quantité négligeable*, welke men geweten noemt. Mijn verschijning als vrouw Thomas deed Juffrouw Cruikshank reeds verschrikken. Het benieuwde haar wie ik was en wàt ik wist. Toen ik daarop drie dagen later de oude kleeren in het kolenhok had gevonden en mij daarin aan haar vertoonde, was zij het hoofd geheel kwijt. Daarop gaf zij mij geld! En van af dat oogenblik was zij verloren. Bekennen was slechts een quaestie van tijd." —

Juffrouw Cruikshank legde een volledige bekentenis af. Haar verdediger vroeg clementie met het oog op haar sekse. Maar zij was moedig genoeg David Athol niet te noemen in het relaas van de misdaad. Sindsdien heeft hij den wijk genomen naar West-Canada.

HOOFDSTUK IV.

De vrouw met den grooten hoed.

I.

Lady Molly geloofde altijd, dat wanneer het Lot ons geleid had naar Mathis in Regent Street, in plaats van naar Lyons als de geschiktste plaats om dien namiddag een kop thee te gebruiken, de heer Culledon op dit oogenblik nog in leven zou zijn.

Mijn lieve meesteres is ten volle verzekerd — en onnoodig te zeggen dat ik haar overtuiging geheel deel — dat zij het voornemen van den moordenaar zou hebben vóorvoeld en aldus een van de afschuwelijkste misdaden, welke ooit in het hart van Londen hebben plaats gehad, zou hebben voorkomen.

Wij waren naar een matinée van „Trilby" geweest en

toen naar Lyons gegaan, dat juist tegenover Mathis' Vienna Café in Regent Street ligt, om thee te drinken. Van het tafeltje waar wij zaten, hadden wij het uitzicht op de straat en op het genoemde café, dat gedurende het theeuur zeer druk bezocht werd.

Wij hadden tot over zessen over onze thee met geroosterd brood gedaan, toen onze aandacht werd getrokken door een ongewone opschudding, welke zoowel in het schitterend verlichte café als daarbuiten was ontstaan.

Wij zagen twee mannen uit de deur stormen, die een oogenblik later met een politieagent terugkwamen.

Ge weet wat het onvermijdelijke gevolg is van zulk een voorval in Londen — binnen een paar minuten stond er een groote menigte menschen voor Mathis. Een paar agenten hadden de handen vol om den ingang vrij te houden.

Maar reeds had mijn lieve meesteres, die altijd even vlug is, haar vertering betaald en, zonder zich den tijd te gunnen om te zien of ik haar wel volgde, de straat overgestoken om zich een oogenblik later, met haar altijd even sierlijke gestalte, te midden van de menigte te begeven.

Ik volgde haar, brandend van nieuwsgierigheid en kreeg haar plotseling in het oog, in druk gesprek met een van de politieagenten. Ik heb altijd gedacht dat Lady Molly oogen in den rug had, anders had zij niet kunnen weten dat ik op dat oogenblik achter haar stond.

Maar hoe ook, zij wenkte mij en samen gingen wij daarop Mathis binnen, zeer tot de verbazing en de ergernis van het minder begunstigde publiek.

De anders zoo vroolijke zaal was plotseling geheel veranderd. In een van de hoeken stonden de meisjes, die bedienen, met nette witte mutsjes en boezelaars; zij hadden de hoofden bijeen gestoken en waren in druk fluistergesprek met elkander, terwijl zij nu en dan een steelschen blik wierpen op de kleine groep, die voor een van die mooie, afgeschoten kamertjes stond, welke langs de muren in het vierkant van de groote tearoom van Mathis zijn aangebracht.

Hier waren twee inspecteurs van de recherche bezig

met aanteekeningen te maken, terwijl een van de meisjes die bedienen, een blondine badende in tranen, hun schijnbaar uiterst vage en verwarde inlichtingen gaf.

Om den hoofdinspecteur Saunders was, naar ik begreep, reeds gezonden; de inspecteurs, die bij dit drama waren geroepen, keken telkens in spanning naar den hoofdingang, terwijl zij de gebruikelijke vragen tot het jonge meisje richtten.

En in het kleine vertrekje zelf, dat een paar, met een looper belegde, treden van den grond verheven was, zat de oorzaak van al die opschudding, al dien angst, al die tranen, gedoken in een stoel, de armen recht voor zich uitgestrekt over het tafeltje met het marmeren blad, waarop het gebruikelijke toebehooren van de middagthee nog verward door elkander stond. Het bovenste gedeelte van het lichaam, dat slap en onvast, half tegen den muur leunde en half naar de uitgestrekte armen voorover was gevallen, verried in zijn geheele houding dat de dood reeds was ingetreden.

Voordat mijn lieve meesteres en ik tijd hadden naar iets te vragen, kwam Saunders in een taxi. Hij was vergezeld van den officier van gezondheid, dokter Townson, die zich onmiddellijk met den doode bezig hield, terwijl Saunders haastig op Lady Molly toetrad.

„De Chef wilde u juist laten halen," zeide hij snel; „hij telefoneerde u toen ik wegging. Er is een vrouw in het spel en wij rekenen voor een groot deel op u."

„Wat is er gebeurd?" vroeg mijn meesteres, wier mooie oogen schitterden van opwinding, alleen reeds bij de gedachte een nieuwe opdracht te zullen krijgen.

„Ik heb maar enkele vage gegevens," antwoordde Saunders, „maar de voornaamste getuige is dat blonde meisje daar. Wij zullen zien wat wij van haar te weten kunnen komen; dokter Townson zal ons dadelijk zijn meening zeggen."

De officier van gezondheid, die naast den doode was neergeknield, stond juist op en wendde zich tot Saunders. Zijn gezicht stond zeer ernstig.

„De geheele zaak is vrij eenvoudig voor zoover ik er bij betrokken ben," zeide hij. „De man is gedood door een

ontzettende dosis morphine — waarschijnlijk in dezen kop chocolade toegediend," zeide hij, op een kop wijzende, waarin nog een restant van het dikke vocht stond.

„Maar wanneer is 't gebeurd?" vroeg Saunders, zich tot het meisje wendende.

„Dat kan ik u niet zeggen," antwoordde zij, blijkbaar nog geheel van streek. „Die heer kwam heel vroeg, mèt een dame, omstreeks vier uur. Zij gingen rechtstreeks naar dit tafeltje. De zaal begon juist vol te worden en de muziek was al begonnen."

„En waar is die dame nu?"

„Zij ging bijna dadelijk heen. Zij had voor haar zelf thee besteld en voor meneer chocolade, met koekjes en geroosterd brood. Geen vijf minuten later, toen ik voorbij hun tafeltje kwam, hoorde ik haar zeggen: „Ik zal nu maar weg gaan, anders ben ik bang dat Jay gesloten is; maar binnen een half uur ben ik terug. Je wacht wel zoo lang op me, niet waar?"

„En was die heer toen blijkbaar nog gezond?"

„O, ja," antwoordde het meisje. „Hij was juist begonnen zijn chocolade te gebruiken en zei alleen maar: „Ja, zoo lang...", terwijl zij haar handschoenen en haar mof kreeg en daarop de zaal verliet."

„En is zij nog niet terug gekomen?"

„Neen."

„Wanneer heb je 't eerst opgemerkt dat er iets niet goed was met dien heer?" vroeg Lady Molly nu.

„Wel," zeide het meisje met eenige aarzeling, „in het voorbijgaan keek ik nu en dan eens naar hem, want het leek me of hij ineen was gezakt. Ik dacht dat hij in slaap was gevallen en dat zei ik ook aan de hoofdjuffrouw, en die zei toen dat ik hem niet moest storen. Daarop kregen wij het erg druk, en lette ik niet meer op hem, tot ongeveer zes uur, toen de meeste gewone bezoekers weg waren en wij de tafeltjes moesten gaan dekken voor het diner. Toen zag ik heel goed dat hem iets was overkomen. Ik riep de hoofdjuffrouw en wij zonden om de politie."

„En wat was het voor een dame die eerst bij hem was? Zou je haar herkennen als je haar zag?" vroeg Saunders.

„Dat weet ik niet," antwoordde het meisje; „ik moet zooveel menschen bedienen in het middaguur, weet u, dat ik onmogelijk op ieder afzonderlijk kan letten. En dan droeg zij zoo'n héél grooten paddestoelhoed, waardoor je bijna niets van haar gezicht kon zien — alleen haar kin. Of je hadt ònder den hoed moeten kijken."

„Zou je dien hoed nog herkennen?" vroeg Lady Molly.

„Ja, — dat geloof ik wel," zei het meisje. „Het was een zwart fluweelen hoed met een heeleboel veeren. Een bijzonder groote hoed," voegde zij er nog met een zucht bij, misschien wel van bewondering voor en van begeerte naar het reusachtige hoofddeksel.

Terwijl het meisje haar verhaal deed, had een van de agenten de zakken van het slachtoffer doorzocht. Onder anderen had hij daarin verscheiden brieven gevonden, gericht aan Mark Culledon Esq., eenige met een adres in Lombard Street, andere met een in Fitzjohn's Avenue, Hampstead. De letters M. C., die zoowel in den hoed als op het zilveren plaatje van een zakportefeuille voorkwamen, die beide aan den verslagene toebehoorden, bewezen voldoende zijn identiteit.

Een huis in Fitzjohn's Avenue wordt gewoonlijk niet bewoond door een ongetrouwd heer. En, terwijl Saunders en de overige agenten nazochten wat er op het slachtoffer was gevonden, had Lady Molly reeds met medelijden gedacht aan zijn gezin — kinderen, misschien een vrouw of een moeder, je kon niet weten....

Wat een vreeselijke taak die tijding te moeten brengen aan een zich van geen onheil bewusten, gelukkigen familiekring, waarin op dat oogenblik de thuiskomst van vader, echtgenoot of zoon verbeid werd, terwijl deze als het slachtoffer van vrouwelijke wraakneming of van het een of ander afschuwelijk komplot in een café vermoord lag.

Zooals onze goede vrienden in Parijs zouden zeggen was hier duidelijk een vrouw in het spel — een vrouw, die een reusachtigen hoed had opgezet, blijkbaar met het doel om later niet herkend te kunnen worden als de vraag, wie de gezellin geweest was van het slachtoffer op dien middag, ter sprake zou worden gebracht.

Zooals ge wel reeds vermoed zult hebben, nam Lady Molly de moeielijke taak volgaarne op zich. Zij en ik reden gezamenlijk naar Sorbury House, Fitzjohn's Avenue, waar ons, op de vraag aan den knecht die de deur opendeed of zijn meesteres thuis was, geantwoord werd, dat Lady Irene Culledon in het salon was.

Mijn verhaal is geen beschrijving van eenigerlei zielstoestanden of gemoedsuitingen, daarom zal ik dan ook niet lang stilstaan bij de ontmoeting welke daarop plaats vond, een van de pijnlijkste welke ik mij herinner ooit te hebben bijgewoond.

Lady Irene was jong — nog geen vijf-en-twintig, ik zou zeggen *petite* en tenger, maar met een waardigheid in haar optreden die veel indruk maakte. Zij was uit Ierland, zooals ge weet, de dochter van graaf Athyville, die naar het scheen met den heer Mark Culledon was getrouwd ondanks het heftig verzet van haar familie, die heel arm maar heel aanzienlijk was, terwijl de heer Culledon zeer goede vooruitzichten en een bloeiende zaak had, maar noch adellijke voorzaten of invloedrijke relaties bezat. Zij was nauwelijks zes maanden getrouwd, de arme vrouw, en naar algemeen beweerd werd, verafgoodde zij haar man.

Lady Molly deelde haar de ongelukstijding met veel tact mede, maar zij moest het toch zeggen. Het was een vreeselijke slag — niet waar? — dien zij een jonge vrouw, nu weduwe, moest toebrengen. En er was zoo weinig wat een vreemde onder deze omstandigheden kòn zeggen. Zelfs de lieve stem van mijn meesteres en haar anders zoo overredende welsprekendheid klonken hol en ledig tegenover zulk een groot leed.

II.

Natuurlijk verwachtte men algemeen dat het onderzoek iets zou onthullen van het bijzondere leven van den verslagene, dat het op sensatie beluste publiek in de gelegenheid zou stellen een blik te werpen in Mark Culledon's geheimen wijngaard, waarin een dame met een reusachtigen, fluweelen hoed wandelde, die in haar hart

een van die vreeselijke wraakzuchtige gevoelens koesterde, die alleen bevrediging kunnen vinden in een misdaad.

Doch het onderzoek bracht niets aan het licht, dat het publiek niet reeds wist. De jonge weduwe was zeer terughoudend op het punt van het intieme leven van haar overleden echtgenoot, en de dienstboden waren allen pas in dienst gekomen, toen het jonge echtpaar, van de huwelijksreis thuisgekomen, zich in Sorbury House gevestigd had.

Er was ook een oude tante van den verslagene — een zekere Mevrouw Steinberg — die bij de Culledons inwoonde, maar die nu ernstig ziek was.

Een van de huisgenooten — waarschijnlijk een van de jongere dienstboden — was zoo dom geweest haar het vreeselijke drama tot in de kleinste bijzonderheden meetedeelen.

Met klem drong de zieke daarna aan op het afleggen van een onder eede gehoorde verklaring, welke zij volstrekt wilde dat voor de rechtbank zou worden gebracht. Zij wilde namelijk een plechtig getuigenis afleggen van de rechtschapenheid van haar overleden neef, Mark Culledon, voor geval de persoonlijkheid van de geheimzinnige vrouw met den grooten hoed bij kwaaddenkenden de gedachte aan schandaal zou wekken.

„Mark Culledon was de eenige van mijn neven van wien ik veel hield," verklaarde zij nadrukkelijk. „Ik heb mijn genegenheid voor hem getoond door hem het groote vermogen, dat ik van wijlen den heer Steinberg geërfd heb, te vermaken. Mark was de eer in persoon, anders zou ik hem, evenals mijn andere neven en nichten uit mijn testament geschrapt hebben. Ik ben in een eenvoudig Schotsch huisgezin grootgebracht en ik verfoei al die hedendaagsche verfijnde weelde die eigenlijk niet anders is dan verkwisting."

Onnoodig te zeggen, dat deze verklaring van de oude dame, hoe belangrijk zij ook mocht zijn, hoegenaamd van geen nut was voor de ontsluiering van het geheim, dat den dood van den heer Mark Culledon omgaf.

Maar, aangezien Mevrouw Steinberg van „andere

neven en nichten" had gesproken, die zij in haar testament had geschrapt ten gunste van den verslagene, deed de politie in deze richting een nauwgezet onderzoek.

De heer Mark Culledon had voorzeker verscheiden broers en zusters, ook dus neven, die op verschillende tijdstippen — om allerlei pekelzonden — zich de ontevredenheid van de oude dame op den hals hadden gehaald. Hierover was echter in de familie nooit de minste verkoeling ontstaan. Mevrouw Steinberg was geheel meesteres over haar geld. Zij zou het bijvoorbeeld even goed *in toto* aan het een of andere hospitaal hebben kunnen vermaken als aan één neef in het bijzonder, dien zij wilde bevoorrechten. Bovendien waren de verschillende verwanten het er over eens dat het in elk geval beter was als het geld in de familie bleef, dan dat het geheel voor deze verloren ging.

Het geheimzinnig waas, dat de vrouw met den grooten hoed omgaf, werd steeds dichter naarmate de dagen voorbij gingen. Zooals ge wel zult weten, is het een feit dat hoe grooter het tijdsverloop is tusschen een misdaad en het opsporen van den misdadiger, hoe meer kans deze laatste heeft om te ontsnappen

Ondanks een scherp verhoor van elk der bedienden van Mathis, kon niemand een nauwkeurige beschrijving geven van de dame, die met den verslagene thee had gedronken op dien gedenkwaardigen namiddag.

De eerste glimp van licht echter werd op het geheimzinnige geval geworpen, ongeveer drie weken later, door een jonge vrouw, Katherine Harris genaamd, die kamermeisje was geweest in Sorbury House, toen de heer en mevrouw Culledon pas van hun huwelijksreis terug waren gekeerd.

Ik moet u nog vertellen dat mevrouw Steinberg enkele dagen na het eerste onderzoek was gestorven. De ontsteltenis was te veel geweest voor haar zwak hart. Even voor haar dood had zij 250 pond bij haar bankier gedeponeerd, welke som moest dienen als belooning voor dengeen, die eenigerlei inlichting kon geven, welke zou leiden tot de opsporing en aanhouding van den moordenaar van den heer Mark Culledon.

Dit aanbod had veel ijver gewekt en naar ik vermoed,

ook bij Katherine Harris het gevoel doen ontwaken wat haar plicht in deze was.

Lady Molly zag haar in het privé-kantoor van den hoofdinspecteur en had veel moeite om de draden van haar verward verhaal te ontwarren. Maar het voornaamste punt van Harris' verhaal was, dat een vreemde dame eens in Sorbury House was geweest, ongeveer een week nadat mijnheer en mevrouw van hun huwelijksreisje terug waren. Lady Irene was toen uit, maar de heer Culledon had de dame in zijn rookkamer ontvangen.

„'t Was een heel mooie dame," vertelde Harris, „en ze was prachtig gekleed."

„Droeg zij een grooten hoed?" vroeg de hoofdinspecteur.

„Ik herinner me niet of de hoed bijzonder groot was," antwoordde het meisje.

„Maar je herinnert je nog wèl hoe die dame er uit zag, niet waar?" vroeg Lady Molly.

„Ja, dàt herinner ik me heel goed. Ze was heel, heel lang en heel knap."

„Zou je haar herkennen als je haar zag?" hernam mijn meesteres.

„O, ja, dat geloof ik wèl," antwoordde Harris beslist.

Ongelukkigerwijs kon het meisje behalve het genoemde feit niets positiefs meedeelen. Naar het scheen was de vreemde dame een uur bij den heer Culledon geweest, na verloop waarvan Lady Irene thuis was gekomen.

Daar de huisknecht uit was, deed Harris haar meesteres open en, toen deze naar niets vroeg, vond het meisje het niet noodig haar mee te deelen dat haar heer bezoek had. Zij ging terug naar de dienstbodenkamer, maar vijf minuten later ging de bel van de rookkamer en moest zij weer naar boven.

De vreemde dame stond toen in de gang, geheel alleen, blijkbaar in afwachting dat men haar zou uitlaten.

Hiervan kweet Harris zich, waarna de heer Culledon uit zijn kamer kwam en, om de woorden van het meisje te bezigen, „vreeselijk te keer ging."

„Ik wist niet dat ik eenig kwaad had gedaan," zeide zij, „maar meneer was vreeselijk boos en zei dat ik geen goede kamermeid was, want dat ik maar niet zoo dadelijk

allerlei bezoeken moest binnenlaten; ik had moeten zeggen, dat ik niet wist of de heer Culledon wel thuis was. en dat ik dat eerst eens zou gaan zien! O, hij ging vreeselijk tegen mij aan!" ging Harris openhartig voort. „En ik denk dat hij zijn beklag deed bij mevrouw, want den volgenden dag zeide zij mij den dienst op."

„En heb je de vreemde dame nooit meer gezien sinds dien?" vroeg Lady Molly opnieuw.

„Neen, zoo lang ik er was, is zij nooit meer teruggekomen."

„Zeg eens, hoe wist je dat het een vreemdelinge was. Had zij een vreemd accent?"

„O, neen," antwoordde het meisje. „Bovendien zei zij niet veel. Ze vroeg alleen maar naar meneer Culledon, maar ze zag er zoo Fransch uit."

Met deze opmerking besloot zij haar verklaring en verder wilde zij alleen nog maar gáárne weten of, indien die vreemde dame werd opgehangen, zij de 250 pond zou krijgen.

Op Lady Molly's verzekering dat die haar in dat geval niet zouden ontgaan, ging zij schijnbaar tevreden heen.

III.

„Nu zijn wij nog even ver als tevoren!" zeide de hoofdinspecteur met een zucht van ongeduld, toen de deur achter Katherine Harris dichtviel.

„Gelooft u dat?" antwoordde Lady Molly nuchter.

„Denkt u dan, dat wat wij juist gehoord hebben ons zal helpen de vrouw met den grooten hoed te ontdekken?" hernam de hoofdinspecteur ietwat ongeduldig.

„Dat misschien niet," zei mijn lieve meesteres met haar innemenden glimlach, „maar zeker zal het ons helpen te ontdekken wie den heer Culledon heeft vermoord."

Met deze eenigszins raadselachtige verklaring legde zij den hoofdinspecteur feitelijk het zwijgen op, waarna zij, gevolgd door haar getrouwe Mary, zijn bureau verliet.

Volgens de aanwijzingen van Katherine Harris werd

een beschrijving van de dame, die gezocht werd in verband met den moord op den heer Culledon, wijd en zijd verspreid en, reeds binnen twee dagen na het gesprek met de gewezen kamermeid, werd er in hetzelfde bureau een tweede, nu zeer gewichtig gesprek gevoerd.

Lady Molly zat met den hoofdinspecteur eenige verslagen te bewerken, terwijl ik aan een afzonderlijke lessenaar bezig was kleine aanteekeningen te maken, toen door een van de agenten een visitekaartje werd gebracht en het volgende oogenblik, zonder hiertoe vergunning te hebben verkregen of wat meer vormelijk te zijn aangegediend, een prachtige verschijning het kleine, stoffige bureau binnenkwam, een geur van Violettes de Parme en van Russisch leer verspreidende.

Ik geloof niet ooit in mijn leven mooier vrouw te hebben aanschouwd. Groot, met een prachtig figuur en een mooie houding, deed zij mij eenigszins denken aan de portretten van de overleden Keizerin van Oostenrijk. Bovendien was de dame uitstekend gekleed en droeg zij een reusachtigen hoed met een overvloed van veeren.

De inspecteur van politie was onwillekeurig opgestaan om haar te groeten, terwijl Lady Molly haar kalm en met een vriendelijken glimlach gade sloeg.

„U weet wie ik ben, meneer," zoo begon de bezoekster, nadat zij zich bevallig in een stoel had laten vallen; „mijn naam staat op het kaartje. Mijn uiterlijk komt volkomen overeen met dat van een vrouw, die verondersteld wordt Mark Culledon te hebben vermoord."

Zij zeide dat alles zoo kalm, zoo volkomen natuurlijk, dat ik een en al verbazing was. Ook de hoofdinspecteur scheen verwonderd en mompelde een slechts half verstaanbaar antwoord.

„O, geef u geen moeite, meneer," viel zij hem met een glimlach in de rede. „Mijn huisjuffrouw, mijn dienstboden, mijn vrienden, zij hebben allen de beschrijving gelezen van de vrouw, die Mark vermoord heeft. De laatste vierentwintig uur ben ik door uw politieagenten angstvallig bewaakt, en voordat zij mij soms in mijn kamers mochten arresteeren, ben ik uit eigen beweging hierheen gekomen. Ik ben niet te vroeg, niet waar?"

vroeg zij met diezelfde onverschilligheid welke, het onderwerp van gesprek in aanmerking nemende, in zoo hooge mate onze verwondering wekte.

Zij sprak Engelsch met een nauwelijks hoorbaar vreemd accent, maar toch begreep ik volkomen wat Katherine Harris had bedoeld, toen zij zeide dat de dame er zoo „Fransch" uitzag. Zij zag er zeer zeker niêt Engelsch uit en toen ik haar naam op het kaartje zag, dat de hoofdinspecteur aan Lady Molly had overgereikt, zeide ik bij mij zelf dat zij zeker uit Weenen moest zijn. Mejuffrouw Elisabeth Löwenthal had al de bekoorlijkheid, al de bevalligheid, al den verfijnden smaak, welke men bij voorkeur aan de Oostenrijksche vrouwen toekent.

Geen wonder dat het den hoofdinspecteur moeielijk viel haar te zeggen dat inderdaad de politie dienzelfden morgen bevel had gekregen haar in hechtenis te nemen, onder verdenking van moord met voorbedachten raden.

„Ja, ja, dat weet ik heel goed," zeide zij, zijn gedachten schijnbaar radende, „maar laat ik u dadelijk zeggen, meneer, dat ík Mark Culledon niêt vermoord heb. Hij heeft mij heel leelijk behandeld en ik zou gaarne een schandaal gemaakt hebben om hem te plagen; hij was op eens zoo bijzonder braaf en goed geworden. Maar tusschen een schandaal en een moord ligt nog een groot verschil. Vindt u dat ook niet, mevrouw?" zeide zij, zich voor het eerst tot Lady Molly wendende.

„Ongetwijfeld," antwoordde mijn meesteres met denzelfden vriendelijken glimlach.

„Een gróót verschil, hetgeen mejuffrouw Elisabeth Löwenthal dan ook morgen wel voor den rechter zal weten aan te toonen," hernam de hoofdinspecteur op ijskouden toon.

Ik meende dat de dame één enkel oogenblik haar zelfbeheersching verloor bij deze zoo van zelf sprekende opmerking — het was of zij even verbleekte en zich twee diepe lijnen tusschen haar mooie oogen vertoonden. Maar, verschrikt of niet, zij herstelde zich spoedig en zeide op kalmen toon:

„Laten wij elkaar goed begrijpen, meneer. Ik kwam

opzettelijk met dat doel hierheen. Me dunkt, u wilt de politie evenmin gaarne een dwaas figuur laten maken als ik nu een schandaal zou willen veroorzaken. Ik heb liever niet dat detectiven in mijn huis rondsluipen en mijn medebewoners en mijn dienstboden uitvragen. Zij zouden wel spoedig genoeg ontdekken dat ik Mark Culledon niet heb vermoord; maar de lucht van de politie zou om me blijven hangen, en ik — ik houd meer van de lucht van viooltjes," zeide zij, terwijl zij haar zakdoek, die een heerlijken zachten geur verspreidde, aan haar neus bracht.

„Is u dus gekomen om een verklaring af te leggen?" vroeg de hoofdinspecteur.

„Ja," antwoordde zij. „Ik zal u alles wat ik weet vertellen. Mark zou met mij trouwen; doch onverwachts ontmoette hij de dochter van een graaf en vond toen dat deze een meer geschikte vrouw voor hem zou zijn dan de eenvoudige juffrouw Löwenthal. Ik wil gaarne toegeven dat ik geen gewenschte partij ben voor een jongen man, die een èrg fatsoenlijke, parvenuachtige tante heeft, die hem al haar geld wil nalaten, doch als eenige voorwaarde stelt dat hij een deftig huwelijk sluit. Ik heb een prachtige stem en twee jaar geleden ben ik naar Londen gekomen om Engelsch te leeren, zoodat ik bij voorbeeld in een oratorium in Albert Hall zou kunnen zingen. Ik ontmoette Mark op de Calaisboot, toen hij van een buitenlandsch reisje terugkeerde. Hij vatte liefde voor mij op en vroeg me ten huwelijk. Na eenige aarzeling nam ik hem aan; wij engageerden ons, doch hij zeide mij dat onze verloving aanvankelijk nog geheim moest blijven, daar hij een oude tante had, die groote verwachtingen van hem koesterde en waarschijnlijk een huwelijk met een vreemd meisje, zonder relaties, dat bovendien een zangeres was die in het publiek optrad, nooit zou goedkeuren. Van af dat oogenblik had ik geen vertrouwen meer in hem en ik was dan ook niet verwonderd toen zijn genegenheid allengs scheen te verkoelen. Korten tijd later deelde hij mij vrij onverschillig mede, dat hij van gedachten veranderd was en plan had met een deftig Engelsch meisje te trouwen. Ik gaf er

niet veel om, maar toch wilde ik hem zijn koelheid vergelden door een schandaal te maken, begrijpt u. Ik ging naar zijn huis, alleen om het hem wat lastig te maken en eindelijk besloot ik een klacht wegens het verbreken van trouwbelofte tegen hem in te stellen. Dat zou hem in groote ongelegenheid gebracht hebben, dat wist ik, want zijn tante zou hem zeker in haar testament geschrapt hebben. En dat was mij voldoende, want heusch, ik had hem niet genoeg lief om hem te vermoorden."

Haar verhaal leek waar. Wij waren er allen merkbaar van onder den indruk. De hoofdinspecteur alleen was schijnbaar niet voldoende gerustgesteld en ik vermoedde wat er in hem omging.

„Zooals u zegt, juffrouw Löwenthal," antwoordde hij, „zou de politie dit alles binnen een paar uur te weten zijn gekomen. Na dat uw verhouding tot den verslagene eenmaal bekend was geworden, zou uw verleden en het zijne gemakkelijk na te gaan zijn geweest. En ongetwijfeld zouden onze agenten," voegde hij er met nadruk aan toe, „spoedig in het bezit zijn gekomen van het ééne onomstootelijke bewijs van uw volkomen onschuld in verband met den gedenkwaardigen middag in het café van Mathis."

„En dat is?" vroeg zij uiterst kalm.

„Uw *alibi.*"

„U bedoelt waar ik was gedurende den tijd dat Mark in een *tearoom* vermoord werd?"

„Juist," zeide de hoofdinspecteur.

„Ik was gaan wandelen," antwoordde zij steeds even kalm.

„Misschien boodschappen gaan doen?"

„Neen."

„Hebt ge toen niemand ontmoet, die zich die wandeling zou kunnen herinneren — of zouden uw dienstboden ook kunnen zeggen hoe laat u is thuisgekomen?"

„Neen," antwoordde zij eenvoudig; „ik heb niemand ontmoet, want ik maakte een frissche buitenwandeling naar Primrose Hill. Mijn beide dienstboden zouden alleen kunnen getuigen, dat ik dien middag om drie uur ben uitgegaan en over vijven ben thuisgekomen."

Eenige oogenblikken heerschte er stilte in het kleine bureau. Ik kon het krassen van de pen hooren, waarmede de hoofdinspecteur allerlei meetkunstige lijnen op zijn vloeiboek trok.

Lady Molly bewaarde het stilzwijgen. Haar groote, levendige oogen waren onafgebroken gericht op de mooie vrouw, die ons juist haar vreemd verhaal had gedaan, een verhaal dat nog geheimzinniger was geworden door den laatsten zin welken zij er aan had toegevoegd.

Juffrouw Löwenthal was, dat gevoelde ik maar al te wel, zich bewust van het gevaar waarin zij verkeerde. Ik ben niet voldoende psychologist om te kunnen weten of het schuldbesef of enkel vrees was wat haar trekken deed veranderen, aan het gezicht een harde uitdrukking gaf en de lippen deed beven.

Lady Molly krabbelde een paar woorden op een stukje papier, dat zij aan den hoofdinspecteur overreikte.

Juffrouw Löwenthal deed zich blijkbaar geweld aan om haar kalmte te bewaren.

„Dat is alles wat ik u te zeggen heb," zeide zij op koelen, onverschilligen toon. „Nu zal ik maar weer naar huis gaan."

Zij stond echter niet op en scheen te aarzelen, als vreesde zij dat haar niet zou worden toegestaan heen te gaan.

Blijkbaar tot haar verwondering — en ik moet er bijvoegen ook tot de mijne — stond de hoofdinspecteur onmiddellijk op en zeide hij op hoffelijken toon:

„Ik dank u zeer voor de inlichtingen die u mij gegeven hebt. Natuurlijk mogen wij er op rekenen dat u de eerste paar dagen in de stad blijft, niet waar? Wij zouden misschien uw diensten in deze zaak andermaal noodig kunnen hebben."

Zij was schijnbaar zeer verlicht en plotseling kreeg zij al haar vorige bekoorlijkheid in manieren en houding terug. Het mooie gezicht werd zelfs door een glimlach verhelderd.

De hoofdinspecteur boog opvallend beleefd voor haar en, ondanks dat zij zeer gerustgesteld scheen, zag zij hem doordringend aan. Daarop ging zij naar Lady Molly en stak deze haar hand toe.

Mijn lieve meesteres nam de haar geboden hand zonder eenige aarzeling aan. Ik, die wist dat het enkel de woorden waren die Lady Molly in der haast had neergeschreven, welke de gedragslijn van den hoofdinspecteur tegenover Juffrouw Löwenthal hadden bepaald, ik was toch zeer verwonderd, dat de vrouw, die ik meer dan iemand anders ter wereld liefhad, de hand had gedrukt van een moordenares.

IV.

Ge zult u zeker nog wel de opschudding herinneren, welke veroorzaakt werd door het in hechtenis nemen van Mejuffrouw Elisabeth Löwenthal, beschuldigd van moord op den heer Mark Culledon, door hem in een kop chocolade, in het café van Mathis, in Regentstreet, morphine te hebben toegediend.

De schoonheid van de beschuldigde, haar buitengewone bekoorlijkheid en innemende manieren en haar vlekkeloos leven, dat alles deed het publiek fel tegen of voor haar zijn, en het aantal brieven in Scotland Yard van hen, die meenden te moeten raden, dreigen of veronderstellen, nam reusachtige afmetingen aan.

Ik moet zeggen dat, wat mijn persoon betreft, al mijn sympathie voor Juffrouw Löwenthal was. Zooals ik reeds hierboven heb gezegd, ben ik geen psychologist, maar nadat ik haar den eersten keer bij haar komst op het bureau had gezien, kon ik mij niet ontdoen van de stellige gedachte, dat de Weener zangeres onschuldig was.

De gerechtzaal was overvol op den eersten dag van de openbare zitting, en natuurlijk steeg de sympathie met de beschuldigde ten top toen zij werd binnengeleid, mooi als altijd ondanks de sporen, welke angst, afschuw en vrees voor het doodsgevaar waarin zij verkeerde, op haar fijnbesneden gelaat hadden achtergelaten.

De rechter was heel vriendelijk voor haar; haar verdediger was een en al toewijding; en zelfs onze agenten, die tegen haar moesten getuigen, deden niets meer dan strikt hun plicht was en waren zoo zacht in hun verklaringen als maar mogelijk was.

Mejuffrouw Löwenthal was in haar woning in hechtenis genomen door Danvers en twee van zijn helpers. Zij had er zich heftig tegen verzet en hen bezworen dat zij onschuldig was, en dit deed zij nog. Altijd weer herhaalde zij met vaste stem „Niet schuldig."

De voornaamste punten in het voordeel van de beschuldiging waren allereerst het onbetwistbare feit van de teleurstelling en de daardoor zeer verklaarbare waakneming op een ontrouwen minnaar, vervolgens de volstrekte onmogelijkheid om eenig *alibi* te kunnen bewijzen, zoodat daardoor in de gegeven onstandigheden de indruk van haar schuld vermeerderd werd.

De vraag waar het noodlottige vocht was verkregen was moeielijker te beantwoorden. Wel bleek, dat de heer Mark Culledon directeur was van verscheidene belangrijke ondernemingen, onder welke ook een groothandel in drogerijen was.

Er werd nu voorshands aangenomen, dat de beschuldigde op verschillende tijdstippen en onder het een of ander voorwendsel medicijnen van den heer Culledon had weten te verkrijgen. Zij, zelf had toegegeven dat zij den verslagene bezocht had in zijn bureau in de stad, zoowel vóor als nà zijn huwelijk.

Mejuffrouw Löwenthal hoorde al de beschuldigingen, welke tegen haar werden aangevoerd, met een koud, onbewegelijk gezicht aan, en dit deed zij ook bij de verklaring van Katherine Harris omtrent het bezoek dat zij den heer Culledon in Sorbury House had gebracht. Doch zij vroolijkte heelemaal op toen de verschillende juffrouwen van Mathis werden binnengeleid.

Een buitengewoon groote hoed, die aan de beschuldigde toebehoorde, werd aan de getuigen getoond, maar, niettegenstaande de politie volhield dat dit de hoed was, die gedragen werd door de geheimzinnige dame, in het café, op dien noodlottigen middag, legden de bewuste juffrouwen de meest tegenstrijdige verklaringen te dien opzichte af.

Terwijl het eene meisje bij hoog en bij laag verzekerde dat zij den hoed herkende, was een ander even zeker dat deze hoed beslist kleiner was dan degene welken zij

zich herinnerde en toen ten slotte de hoed op het hoofd van mejuffrouw Löwenthal was gezet, verklaarden drie van de vier getuigen dat zij in haar nièt de dame van den bewusten middag herkenden.

Deze jonge vrouwen verklaarden meerendeels dat, ofschoon de beklaagde, als zij den hoed op had, wel iets leek op de dame in quaestie, er toch iets aan haar geheel anders was.

Met het vage en veranderlijke in hare beweringen, dat haar klasse op zoo hinderlijke wijze eigen is, ontrokken zij zich ten eenenmale aan een mogelijke oplossing van de droevige, zaak door beslist te weigeren een eed te doen zoowel tègen als vòor het vaststellen van de identiteit van mejuffrouw Löwenthal.

„Er ís iets anders aan haar," verklaarde een van de juffrouwen beslist.

„Wàt is dan anders aan haar?" vroeg de verdediger van de beklaagde dringend.

„Dat kan ik niet zeggen," was andermaal het teleurstellende antwoord.

Natuurlijk moest de jonge weduwe in de zaak gemengd worden en tegenover haar was de publieke meening eenparig vol medelijden en sympathie.

Was het geheele drama reeds uiterst pijnlijk voor haar geweest, nu werd het dat nog veel meer. Het schandaal, dat den naam van haar man had bezoedeld, maakte haar leed nog slechts grooter. Mark Culledon had zich tegenover het meisje, dat hij blijkbaar met baatzuchtige bedoelingen had getrouwd, even laag gedragen als tegenover de vrouw, die hij zoo harteloos ter zijde had gezet.

Lady Irene was echter zeer gematigd in haar verklaringen. Ongetwijfeld had zij geweten van het eerste engagement van haar man met juffrouw Löwenthal, maar schijnbaar wilde zij hem niet aansprakelijk stellen voor het verleden. Zij wist niet dat Juffrouw Löwenthal haar echtgenoot had gedreigd met een proces wegens het verbreken van trouwbelofte.

Zij legde haar getuigenis kalm en waardig af en vormde inderdaad een scherpe tegenstelling in haar nauwsluitend-

tailleurcostuum van zwarte serge en haar eenvoudig klein hoedje, met de zoo schitterend mooie vrouw, die op de bank der beschuldigden had plaats genomen.

De twee groote punten ten gunste van de beschuldigde waren allereerst de vage getuigenissen van hen, die haar hadden moeten herkennen; en voorts het feit dat zij het bewijs kon leveren reeds stappen te hebben gedaan om den verslagene een proces aan te doen wegens schennis van trouwbelofte. Uit diens brieven aan haar zou zij daarvoor natuurlijk een bewijs tegen hem kunnen aanvoeren, welk feit de theorie van den moord een gevoeligen slag zou toebrengen.

Over het geheel gevoelde de rechter maar al te zeer dat er niet genoeg bewijzen tegen haar waren om haar voor de rechtbank te dagen; daarom ontsloeg hij haar van alle rechtsvervolging en, onder luide bijvalsbetuigingen van het publiek, verliet Juffrouw Löwenthal het gerechtshof, weer in het volle bezit van haar persoonlijke vrijheid.

Ik weet, dat het publiek er terecht de politie een ernstig verwijt van maakte Mejuffrouw Löwenthal op zoo losse gronden in hechtenis te hebben genomen, wat men even wreed als onrechtvaardig vond.

Ik voelde dat evenzoo en ik wist dat de inhechtenisneming was geschied tegen den nadrukkelijken raad van Lady Molly en in lijnrechte tegenspraak met de inlichtingen, welke zij had ingewonnen.

Toen daarop de hoofdinspecteur andermaal mijn lieve meesteres aanzocht om vernieuwde pogingen in het werk te stellen om deze geheimzinnige zaak te helpen ontwarren, verwonderde het mij, dat zij er weer met opgewektheid op inging. Dat zij haar plicht zou doen, was boven allen twijfel verheven, maar haar belangstelling moest toch, volgens mijn bescheiden meening, wel eenigermate bekoeld zijn.

De geheimzinnige dame, met den grooten hoed, was nog altijd in de eerste plaats het onderwerp van beschouwing in de rubriek „stadsnieuws" der groote bladen en evenzeer het voorwerp van de angstvallige zorg der politie, die er nog niet in geslaagd was haar te vinden.

Voor de ramen der boekwinkels waren allerlei caricaturen en prentbriefkaarten uitgestald van een reusachtigen hoed, die de geheele gestalte verborg van de dame die haar droeg, alleen de voeten en een heel lange puntige kin, die onder den rand uitkwamen, waren zichtbaar. Daaronder het opschrift:

„Wie is zij? Vraag het de politie."

Daarna kwam op zekeren dag — kort na de in vrijheidstelling van Juffrouw Löwenthal — mijn lieve meesteres met een stralend gezicht in mijn kamer.

Het was de eerste maal sinds langer dan een week dat ik haar niet had zien glimlachen en ik vermoedde dadelijk wat haar in die opgewekte stemming had gebracht.

„Goed nieuws, Mary," zeide zij vroolijk. „Eindelijk heb ik van den hoofdinspecteur weten te verkrijgen dat hij mij vrij spel laat. O, hemel, ik heb heel wat moeten praten om dien man uit het net der bureaucratie te krijgen!"

„En wat gaat u nu doen?" vroeg ik.

„Bewijzen dat mijn theorie waar is in verband met degeen die Mark Culledon vermoord heeft," antwoordde zij op ernstigen toon; „en als voorbereidende maatregel zullen wij zijn bedienden in Sorbury House een paar vragen gaan doen."

Het was toen drie uur in den namiddag. Op Lady Molly's verzoek, kleedde ik mij vrij goed, waarop wij te zamen in een taxi naar Fitzjohn's Avenue gingen.

Lady Molly had een paar woorden op een van haar kaartjes geschreven en Lady Irene Culledon dringend om een onderhoud verzocht. Zij reikte dit den knecht over, die de deur van Sorbury House opendeed.

Even later zaten wij in het gezellige boudoir. De jonge weduwe, met haar aristocratische, waardige houding, zat in haar nauwsluitende zwarte japon tegenover ons, haar blanke handen stemmig saamgevouwen, en het kleine hoofd, met het zeer beknopte kapsel, vol aandacht naar Lady Molly toegebogen.

„Ik hoop, Lady Irene," begon mijn meesteres met haar vriendelijke, overredende stem, „dat ge heel toe-

gevend zult willen zijn tegenover mijn wensch — een wensch die — dat mag ik openlijk zeggen — door al mijn chefs in Scotland Yard gedeeld wordt — den wensch namelijk om het geheim op te lossen, dat den dood van wijlen uw echtgenoot nog altijd omgeeft."

Lady Molly hield even op, als wachtte zij op eenige aanmoediging om voort te gaan. Het onderwerp moet uiterst pijnlijk voor de jonge weduwe geweest zijn, doch niettegenstaande dat, antwoordde zij heel vriendelijk:

„Ik kan heel goed begrijpen, dat de politie haar plicht in deze zaak wil doen; wat mij betreft, ik heb, geloof ik, alles gedaan wat van mij verwacht kan worden. Maar ik ben ook niet van steen, en na dien dag in het politiebureau —"

Zij hield plotseling op, als was zij bang dat zij meer aandoening verraden had dan met goede manieren overeen te brengen was en kalmer antwoordde zij dan ook:

„Ik kan werkelijk niets meer doen."

„Ik eerbiedig uw gevoelens in deze zaak volkomen," hernam Lady Molly, „maar misschien zoudt u ons willen helpen — niet waar? eigenlijk geheel buiten u om, met heel eenvoudige middelen."

„Wat wilt u dan dat ik zal doen?" vroeg Lady Irene.

„Niets dan mij toe te staan een paar van uw dienstboden te schellen en haar een enkele vraag te doen. Ik beloof u, zij zijn niet van dien aard dat zij ook maar in het minst pijnlijk voor u zullen zijn."

Eén oogenblik dacht ik dat de jonge weduwe aarzelde; daarna stond zij zonder een woord te zeggen op en schelde.

„Welke van mijn dienstboden wilt u spreken?" vroeg zij, zich tot mijn meesteres wendende, toen de hofmeester op het schellen binnentrad.

„Uw kamenier en uw kamermeisje, als ik mag," antwoordde Lady Molly.

Lady Irene gaf de noodige bevelen en onder diep stilzwijgen wachtten wij den loop der dingen af, totdat een paar oogenblikken later de twee dienstboden de kamer binnenkwamen. De een droeg een muts en een boezelaar;

de ander, in een keurige zwarte japon met een wit kanten kraag, was blijkbaar de kamenier.

„Deze dame," begon Lady Irene, zich tot de beide meisjes wendende, „wil jelui een paar vragen doen omtrent het treurige voorval, dat onlangs in dit huis heeft plaats gevonden. Zij behoort tot de politie, jelui moogt de vragen dus wel zeer zorgvuldig beantwoorden."

„O!" antwoordde Lady Molly vriendelijk, die deed alsof zij den scherpen toon, waarop de jonge weduwe had gesproken, niet had opgemerkt; evenmin de onmiskenbare vijandigheid en terughoudendheid, welke door haar woorden was ontstaan tusschen de jeugdige dienstboden en de „dame die tot de politie behoorde". „Wat ik dezen beiden meisjes zal vragen is noch moeielijk noch onaangenaam om te beantwoorden. Ik vraag alleen haar vriendelijke hulp in een kleine comedie, die hier nu van avond zal gespeeld worden om de waarheid te toetsen van zekere verklaringen, afgelegd door een van de juffrouwen van Mathis' tearoom, met betrekking tot de afschuwelijke tragedie, welke dit huis heeft bezocht. Dat wilt gij wel doen, niet waar?" voegde zij er bij, zich rechtstreeks tot de beide meisjes wendende.

Niemand die innemender en tegelijk overredender kan zijn dan mijn meesteres. Onmiddellijk verdween alle vijandigheid tegenover den vriendelijken glimlach van Lady Molly.

„Wij zullen doen wat wij kunnen," zeide de kamenier.

„Jij bent een best, braaf meisje!" hernam mijn meesteres. „Jelui moet dan weten, dat de hoofdjuffrouw van Mathis dezen morgen de vrouw met den grooten hoed herkend heeft, die naar wij allen denken, jelui overleden heer vermoord heeft. Ja!" ging zij voort in antwoord op een uitroep van verwondering, die plotseling van alle zijden in de kamer weerklonk, „ja, het meisje schijnt volkomen zekerheid te hebben, zoowel wat den hoed als wat de vrouw betreft die hem droeg. Maar men kan niet lichtvaardig alles aannemen zonder de bewijzen van zulk een verklaring nauwgezet te hebben onderzocht, en ik ben overtuigd dat ieder in dit huis zal begrijpen, dat wij er slechts noode toe zijn overgegaan vreemden te mengen

in deze droevige zaak, die toch al zooveel bekendheid over de grenzen verkregen heeft."

Zij hield een oogenblik op, toen daarna noch Lady Irene, noch de meisjes iets beweerden, hernam zij:

„Mijn chefs in Scotland Yard beschouwen het als hun plicht de verklaring van deze getuige zooveel mogelijk aan de waarheid te toetsen. Zij willen, dat een zeker aantal dames, die bijzonder groote hoeden dragen, zich aan de juffrouw van Mathis zullen vertoonen. Onder die dames zal natuurlijk degeen zijn, die het meisje herkend heeft als de geheimzinnige persoon welke dien middag, met den heer Culledon, in het café Mathis thee heeft gedronken. Mijn chefs kunnen dan zekerheid verkrijgen of de bewuste helpster al of niet zoo zeker is van haar verklaring, dat zij onder veel anderen altijd weer dezelfde persoon aanwijst."

„U en uw chefs verwachten toch niet," viel Lady Irene onverschillig in de rede, „dat mijn dienstboden aan zulk een dwaze vertooning zullen meedoen?"

„Wij beschouwen zulk een proefneming niet als een dwaze vertooning, Lady Irene," antwoordde Lady Molly vriendelijk. „Wij nemen daartoe dikwerf onze toevlucht in het belang van den een of anderen beschuldigde en wij zullen daartoe zeer zeker ook nu de medewerking van uw omgeving inroepen."

„Ik zie niet in wat zij met mogelijkheid zouden kunnen doen."

De beide meisjes echter schenen niet ongenegen. Ik geloof dat het voorstel zelfs in goede aarde viel; het beloofde wat afwisseling in hun eentonig leven.

„Ik wed," ging Lady Molly met een aanmoedigend lachje voort, „dat deze beide jonge dames mooie groote hoeden hebben!"

„Ik zou niet willen dat zij aan die dwaze mode meêdeden," antwoordde Lady Irene op strengen toon.

„Ik heb nog dien eenen van u, dien u niet wilde dragen, mevrouw," beweerde opeens het kamermeisje. „Ik heb hem weer opgemaakt met de lapjes, die ik in de rommelkamer heb gevonden."

Eén oogenblik van loodzware stilte volgde, een van

die ontroerende oogenblikken, waarin het Lot de spoel waarmede het de draden van een menschenleven samenweeft, heeft laten vallen en zich juist vooroverbuigt om haar weer op te rapen.

Lady Irene bracht een zwart gerand zakdoekje aan haar lippen en zeide daarop kalm:

„Ik weet niet wat je bedoelt, Mary. Ik draag nooit groote hoeden."

„Neen, mevrouw," beweerde nu de kamenier, „maar Mary bedoelt dien van Sanchia, die u maar eens hebt gedragen — den dag dat u naar dat concert is gegaan."

„Welke dag was dat?" vroeg Lady Molly eenvoudig.

„O, dien dag zal ik nooit vergeten," riep het meisje met ontroering uit; „mevrouw kwam thuis van het concert. — Ik hielp haar bij het ontkleeden, en toen vertelde zij mij, dat zij dien grooten hoed nooit meer wilde opzetten, want dat hij veel te zwaar was. En dienzelfden dag werd onze arme meneer vermoord."

„Die hoed zal uitstekend kunnen dienen voor ons doel," zeide Lady Molly volkomen kalm. „Misschien wil Mary hem gaan halen en kunt gij haar helpen bij het opzetten."

De beide meisjes verlieten de kamer, zonder verder iets te zeggen en daar zaten wij, drie vrouwen, tegenover elkaar, met het vreeselijke, half ontsluierde geheim tusschen ons, dat als een ontastbaar spooksel om ons heen sloop.

„Wat gaat u doen, Lady Irene?" vroeg Lady Molly na een kleine stilte, gedurende welke ik letterlijk mijn hart kon hooren kloppen, terwijl ik de opgerichte gestalte van de weduwe gadesloeg, die in haar zwaar rouwkleed en met haar streng wit gezicht de oogen onafgewend op Lady Molly gericht hield.

„U kunt het niet bewijzen!" zeide zij uitdagend.

„Ik geloof, dat wij dat wèl kunnen," antwoordde Lady Molly eenvoudig; „in elk geval zal ik trachten het te doen. Twee van de helpsters van Mathis zijn buiten in mijn rijtuig en met den bediende, die u bij Sanchia heeft geholpen, heb ik reeds gesproken. Dat is een eenvoudige modewinkel, in een achterstraat bij Portland Road. Wij

wisten dat ge u veel moeite hebt gegeven om daar een hoed te bestellen van zekere afmetingen en volgens uw nauwkeurige beschrijving, de nabootsing van een hoed, dien ge Juffrouw Löwenthal hadt zien dragen, toen ge haar bij uw man op diens bureau hebt ontmoet. Wij kunnen die ontmoeting ook bewijzen. Dan hebben wij de verklaring van uw dienstbode, die zegt dat u dienzelfden hoed maar één enkele maal hebt gedragen, den dag dat ge voorgewend hebt naar een concert te gaan — een verklaring, welke ge moeielijk zult kunnen volhouden — en ook den dag waarop uw echtgenoot vermoord is."

„Bah! De menschen zullen om u lachen!" antwoordde Lady Irene op denzelfden uitdagenden toon. „U zult zulk een monsterachtige aanklacht niet durven doen!"

„Die zal niet monsterachtig blijven, wanneer het Recht de feiten, welke wij kunnen bewijzen, in de weegschaal heeft gelegd. Laat mij er u eenige van vertellen, die het resultaat zijn van nauwkeurig onderzoek. Allereerst het feit dat u wist van de verloving van den heer Culledon met Juffrouw Elisabeth Löwenthal en dat ge uw best deedt dit voor de oude mevrouw Steinberg verborgen te houden, wel overwegende dat, wanneer haar geliefkoosde neef in het een of andere schandaal betrokken werd, dit tengevolge zou hebben dat de oude dame hem in haar testament zou schrappen, en mèt hem ook ú. U hebt een kamermeid ontslagen, enkel en alleen omdat zij bij u in dienst was toen, tegen de gebruiken in, Juffrouw Löwenthal in de studeerkamer van den heer Culledon werd gelaten. Verder nog het feit, dat Mevrouw Steinberg haar uiterste wilsbeschikking zoo had opgesteld dat, in geval haar neef vóór haar stierf, haar vermogen toch ù zou toevallen; en ook het feit dat met de aanklacht, welke Juffrouw Löwenthal, wegens het verbreken van trouwbelofte, tegen uw echtgenoot zou instellen, uw laatste hoop om het schandaal voor de oude dame verborgen te houden vervliegen zou; u zag u het fortuin ontgaan, omdat u vreesde dat Mevrouw Steinberg haar testament zou veranderen. Hadt ge de middelen daartoe gehad en hadt ge gedurfd, ge zoudt liever de

oude dame hebben vermoord. Maar dat zou veel gemakkelijker aan den dag zijn gekomen. De andere misdaad gaf meer zekerheid. Ge hebt dan ook de millioenen van de oude dame geërfd, omdat zij nooit heeft geweten van eenige vroegere liefdesaangelegenheid van haar neef.

Dit alles kunnen wij aantoonen en bewijzen en de geschiedenis van den hoed, dien gij gekocht en alleen dien eenen dag gedragen en toen weggedaan hebt —"

Een koude lach deed Lady Molly plotseling ophouden, een lach die mij door merg en been ging.

„Er is één feit dat gij vergeten hebt, mylady van Scotland Yard," klonk het plotseling spottend van Lady Irene's bleeke lippen, terwijl haar zwarte gestalte iets spookachtigs verkreeg in het schemerlicht, dat nu in in het kleine, weelderig ingerichte boudoir heerschte, „vergeet niet het feit te noemen, dat de beschuldigde zich zelve recht deed."

En voordat mijn meesteres of ik kon toesnellen om het te verhinderen, had Lady Irene iets — wij durfden niet veronderstellen wàt — aan haar mond gebracht.

„Haal gauw Danvers, Mary!" zeide Lady Molly kalm. „Hij staat buiten. Breng ook een dokter mee."

Terwijl zij dit zeide, viel Lady Irene reeds met een schrillen kreet bewusteloos in de armen van mijn lieve meesteres.

De dokter kwam te laat. De ongelukkige vrouw had blijkbaar veel verstand van vergiften. Zij was vastbesloten geweest in geen geval te falen; werd de misdaad ontdekt, dan was zij bereid en ook in staat zich zelf recht te doen.

Ik geloof niet dat het publiek ooit het ware van de vrouw met den grooten hoed geweten heeft. De belangstelling in haar ging den weg van alle dingen. Mijn meesteres had evenwel goed gezien, van het begin tot het eind. Zij had met groote jnistheid haar mooi vingertje op de wonde plek gelegd en de ware beweegreden en aanleiding tot de misdaad aangetoond, toen zij zeide dat de hartstochtelijke, eerzuchtige vrouw alleen om het geld getrouwd was en in het bezit van dat geld wilde komen, zelfs door middel van een van de lafhartigste moorden,

welke in de annalen van de misdaden, in dit land begaan, zijn opgeteekend.

Toen ik later, enkel uit nieuwsgierigheid, Lady Molly vroeg wat haar 't eerst op de gedachte had gebracht, dat Lady Irene waarschijnlijk de moordenares was, waaraan eigenlijk niemand ooit in de verste verte had gedacht, antwoordde zij met haar gewonen glimlach:

„De groote hoed! Was de geheimzinnige dame bij Mathis gróót geweest, dan zouden de helpsters niet allen getroffen zijn geweest door de buitengewone afmeting van den hoed. Zij, die hem gedragen had, moest dus *petite* zijn geweest, vandaar dat van onder den breeden rand slechts de kin zichtbaar was. Ik heb daarom alleen naar een *kleine* vrouw gezocht. De andere detectiven hebben daaraan niet gedacht omdat zij mannen zijn.

Je ziet hoe eenvoudig het alles was!"

HOOFDSTUK V.

De Man in den Inverness Cape.

I.

Ik heb veel menschen hooren zeggen — menschen, weet ge, die geregeld hun krant lezen en daardoor even wijs of wijzer zijn dan iemand anders — dat het volstrekt onmogelijk is om binnen de grenzen van de Britsche Eilanden te „verdwijnen". Terzelfdertijd echter, erkennen deze verstandige menschen één groote uitzondering op die overigens onfeilbare theorie, namelijk het geval van den heer Leonard Marvell, die, zooals ge weet, op zekeren middag Hotel Scotia, in Cromwell Road, verliet en van wien men nimmermeer iets gezien of gehoord heeft.

Dit geval was allereerst bij de politie aangegeven door de zuster van den heer Marvell, Olive, een Schotsche vrouw

van het gewone type: lang, mager, met zandkleurig haar en een droefgeestige uitdrukking in de blauwgrijze oogen.

Haar broeder was, naar zij zeide, op een vrij mistigen namiddag uitgegaan. Ik geloof, dat het de derde Februari was, juist een jaar geleden. Hij had het voornemen naar een notaris in de City te gaan — wiens adres hem kortelings door een vriend gegeven was — en dien hij over een persoonlijke aangelegenheid wilde spreken.

De heer Marvell had zijn zuster gezegd dat hij in South Kensington Station den trein zou nemen naar Moorgate Street om vandaar naar Finsbury Square te wandelen. Zij wachtte hem op etenstijd thuis.

Daar hij echter vrij ongeregeld leefde en gaarne zijn avonden in restaurants en café-chantants doorbracht, had zijn zuster zich in het minst niet ongerust gemaakt toen hij niet op den bepaalden tijd terugkwam. Zij dineerde in de eetzaal en begaf zich even over tienen naar bed.

Zij en haar broeder hadden twee slaapkamers en een zitkamer op de tweede verdieping van het kleine familiehotel in Cromwell Road. Bovendien had juffrouw Marvell een dienstbode bij zich, daar zij dikwijls lijdende was. Dit meisje, Rosie Campbell, een knap Schotsch deerntje, sliep op de bovenste verdieping.

Eerst den volgenden morgen, toen de heer Leonard niet aan het ontbijt verscheen, begon juffrouw Marvell zich ongerust te maken. Volgens haar eigen verhaal, zond zij Rosie naar zijn kamer om te zien of hij ook soms ziek was, en kwam het meisje hevig verschrikt terug met de mededeeling, dat meneer niet in zijn kamer was en dat zijn bed dien nacht zelfs niet gebruikt was.

Met de terughoudendheid den Schotten eigen, zeide juffrouw Olive er aanvankelijk niemand iets van en gaf zij er de politie eerst twee dagen later kennis van, nadat zij, zonder eenig resultaat, zelf alle moeite had gedaan om het spoor van haar broeder te vinden.

Zij had den notaris gesproken, naar wiens kantoor Leonard Marvell dien middag het voornemen had te gaan, maar de heer Statham, de notaris in quaestie, had niets gezien of gehoord van den vermiste.

Met groote behendigheid had Rosie, de meid, navraag gedaan in de stations van South Kensington en Moorgate Street. Aan het eerste station herinnerde de klerk van het kaartjesbureau — die den heer Marvell van aanzien kende — zich duidelijk, dat hij hem een kaartje eerste klasse naar een van de stations in de City had gegeven, in het eerste gedeelte van den voormiddag. Maar in Moorgate Street, dat een zeer druk station is, herinnerde niemand zich een lange, roodharige Schot, met een Inverness cape — zóo luidde de beschrijving van den vermiste. Inmiddels was de mist buitengewoon zwaar geworden in de City, het verkeer werd belemmerd en ieder voelde zich te slecht gehumeurd en moest te veel op zich zelf acht geven om nog op een ander te letten.

Dat waren in hoofdzaak de bijzonderheden, welke juffrouw Marvell aan de politie verstrekte omtrent de geheimzinnige verdwijning van haar broeder.

Aanvankelijk scheen zij zich niet erg ongerust te maken; zij had schijnbaar groot vertrouwen in de geschiktheid van den heer Marvell om op zich zelf te passen; bovendien verklaarde zij beslist dat haar broeder geen geld of iets van waarde bij zich had toen hij dien middag uitging.

Doch, toen er dagen verliepen, zonder dat er eenig spoor van den verdwenen man gevonden was, werd de zaak wat ernstiger en vatten onze detectiven van de Yard het onderzoek ook strenger aan.

Een beschrijving van den persoon van den heer Leonard Marvell werd in de groote Londensche en ook in de provinciale bladen gegeven.

Jammer genoeg bestond er geen goed portret van hem en beschrijvingen geven dikwijls slechts een vagen indruk.

Er was maar weinig bekend van den man behalve zijn verdwijning, welke hem plotseling een groote bekendheid had gegeven. Hij en zijn zuster waren een maand tevoren in het hotel gekomen en weldra gevolgd door de dienstbode, Rosie Campbell.

Schotten zijn veel te terughoudend om met vreemden over zich zelve of over hun zaken te spreken. Broeder en zuster spraken trouwens heel weinig met iemand in het hotel; zij gebruikten hun maaltijden in hun zitkamer

en werden daarbij bediend door Rosie Campbell, die dan later met de bedienden van het hotel at.

Maar nu, bij de vreeselijke ramp, welke haar getroffen had, legde zij tegenover den inspecteur van politie haar terughoudendheid geheel af en gaf zij hem alle mogelijke inlichtingen omtrent haar broeder.

„Hij was als een zoon voor mij," zeide zij met kwalijk bedwongen tranen, „wij hebben namelijk onze ouders jong verloren en daar wij geheel onverzorgd achterbleven, liet onze familie ons aan ons lot over. Mijn broer was veel jonger dan ik en niettegenstaande hij wat onbesuisd was en veel hield van een pretje, was hij buitengewoon goed voor mij en heeft hij jarenlang in ons beider onderhoud voorzien door te werken voor een courant. Een maand geleden kwamen wij uit Glasgow naar Londen, omdat Leonard, op een goed tractement, bij de redactie van de *Daily Post* was geplaatst."

Dit alles bleek waar te zijn; en ofschoon na zorgvuldig ingewonnen inlichtingen in Glasgow hier maar weinig bekend was van een meneer Leonard Marvell, scheen het boven allen twijfel verheven, dat hij reporter was geweest van de *Herald* en dat hij later, in antwoord op een advertentie, gesolliciteerd had naar een vaste betrekking bij de *Daily Post*, welke hij ook werkelijk verkregen had.

De ondernemende directie van dit halfstuiversblad bood met karakteristieke edelmoedigheid vijftig pond aan dengene onder haar geabonneerden, die eenige aanwijzing kon doen, welke zou leiden tot de ontdekking van de verblijfplaats van den heer Leonard Marvell.

Maar de dagen verliepen en de zoo edelmoedig aangeboden vijftig pond werden niet opgeeischt.

II.

Lady Molly scheen niet zoo veel belangstelling voor deze zaak te koesteren als zij gewoonlijk deed in een dergelijk geval. Met een voor haar ongewone onverschilligheid beweerde zij, dat één Schotsch journalist meer of minder er niet op aankwam.

Daarom moest ik bij mij zelf lachen toen op zekeren morgen, ongeveer drie weken na de geheimzinnige verdwijning van den heer Leonard Marvell, nadat mijn meesteres en ik ons juist in haar werkkamer hadden neergezet om een massa achterstallig werk af te doen, Jane, onze jeugdige dienstbode, een kaartje bracht dat vergezeld ging van een brief.

Het kaartje droeg den naam van Mejuffrouw Olive Marvell. De brief was de gewone mededeeling van den chef, die Lady Molly verzocht genoemde dame te woord te staan en daarna bij hem te komen om hem over de betreffende zaak in te lichten.

Met een half onderdrukten geeuw zeide mijn lieve meesteres aan Jane, Juffrouw Marvell binnen te laten.

„Er zijn er twéé, mylady," zeide Jane, alvorens zich van haar opdracht te kwijten.

„Twee wât?" vroeg Lady Molly, lachend.

„Twee dames, bedoel ik," verklaarde Jane nader.

„Nu, laat ze dan beiden in het salon," zeide Lady Molly ongeduldig.

Toen Jane zich daarop verwijderde, gebeurde er iets bijzonders; bijzonder, omdat al den tijd dat ik met mijn meesteres heb samengewerkt, ik haar nooit zoo onverschillig had gezien in een toch schijnbaar zoo belangrijke zaak. Zij wendde zich tot mij en zeide:

„Mary, ga jij die twee dames maar liever even spreken, wie zij ook mogen zijn. Ik vrees dat ze mij doodelijk zouden vervelen. Let wel op hetgeen zij zeggen en deel mij later alles getrouw mede. Nu, talm maar niet," voegde zij er lachend aan toe, waarmede zij elk protest van mijn zijde onderdrukte, „en ga maar eens gauw hooren wat Juffrouw Marvell en Co te vertellen hebben."

Onnoodig te zeggen, dat ik stipt deed wat mij gezegd werd en een oogenblik later zat ik in ons klein salonnetje, en richtte eenige beleefde woorden tot de twee dames tegenover mij.

Ik behoefde niet te vragen wie van haar beiden Juffrouw Marvell was. Lang, slecht gekleed, geheel in het zwart, met een dikken sluier van krip voor haar gezicht, en zwart katoenen handschoenen aan, was zij op en top de

Schotsche vrouw uit de middelklasse. In scherpe tegenstelling met haar hoogst eenvoudige verschijning, zat naast haar een opzichtig gekleede jonge vrouw, met een bijzonder grooten hoed, die op haar mooi, geschilderd gezichtje den niet te miskennen stempel droeg van *het* métier.

Juffrouw Marvell draalde, naar ik met genoegen bemerkte, niet lang om op de proppen te komen met het doel van haar bezoek.

„Ik ben een van de heeren in Scotland Yard gaan spreken," zeide zij na een korte inleiding, „want Juffrouw — e — Luly Fay kwam mij van morgen in het hotel een verhaal doen dat zij, dunkt mij, onmiddellijk na het verdwijnen van mijn broeder, aan de politie had moeten meedeelen en niet drie weken later."

De nadruk welken zij op de laatste paar woorden legde en de ijskoude blik waarmede zij de blonde jonge vrouw naast haar aanzag, verrieden maar al te duidelijk de afkeuring die deze strenge Schotsche vrouw aan den dag legde voor de verhouding, waarin haar broeder gestaan mocht hebben tot de vrouw, wier naam alleen reeds onaangenaam was voor haar dorre Puriteinsche lippen.

Juffrouw — e — Luly Fay kleurde even onder haar rouge en richtte een paar groote heldere oogen smeekend op mij.

„Ik — ik wist het niet. Ik was bang" — stamelde zij.

„Er is nu niet de minste aanleiding om bang te zijn," antwoordde Juffrouw Marvell, „en hoe eerder je alles wat je van de zaak weet eerlijk opbiecht, des te beter het voor ons allen zal zijn."

Na dit vrij snibbig gezegd te hebben, keerde zij Juffrouw Fay opzettelijk den rug toe en ging zij in een tijdschrift bladeren, dat toevallig op een tafel dicht bij haar lag.

Ik mompelde een paar aanmoedigende woorden, want de kleine actrice zag er uit alsof zij op het punt was in tranen uit te barsten. Ik sprak zoo vriendelijk mogelijk en zeide haar dat, wanneer zij werkelijk eenig licht op de tegenwoordige verblijfplaats van den heer Marvell

kon werpen, het haar plicht was volkomen eerlijk daaromtrent te zijn.

Zij „humde" en „hemde" eenigen tijd en ik voelde juist dat al dat dralen op mijn zenuwen begon te werken, toen zij op eens heel vlug begon te spreken.

„Ik heb de eerste jongensrol in de „Grand," zeide zij op haastigen toon; „en ik heb meneer Marvell heel goed gekend — zeker — en — hij was heel — aardig voor me — en —"

„Ja — en — ?" vroeg ik, want het meisje was blijkbaar erg zenuwachtig.

Thans volgde er een pauze. En Juffrouw Fay begon te schreien.

„En 't schijnt dat mijn broer dien nacht van den derden Februari met deze jonge dame heeft gesoupeerd, waarna niemand hem meer gezien of gesproken heeft," viel juffrouw Marvell kalm in.

„Is dat zoo?" vroeg ik opnieuw.

Luly Fay knikte, terwijl dikke tranen op haar gevouwen handen vielen.

„Maar waarom hebt u dit dan niet drie weken geleden aan de politie meegedeeld!" riep ik uit met al de gestrengheid waarover ik op dat oogenblik kon beschikken.

„Ik was bang —" stamelde zij.

„Bang? Waarvoor?"

„Ik ben verloofd met Lord Mountnewte en —"

„En nu wilde u niet dat hij wist, dat ge terzelfdertijd niet afkeerig waart van de beleefdheden van meneer Leonard Marvell — was dàt het? Nu vertel me dan maar eens wat er gebeurd is, nadat ge met meneer Marvell hebt gesoupeerd?"

„O! ik hoop — ik hoop dat er niets gebeurd is," zeide zij, steeds harder schreiende; „wij hebben gesoupeerd in het Trocadero en daarna bracht hij mij naar mijn rijtuig. Plotseling zag ik, juist op het oogenblik dat ik wegreed, Lord Mountnewte vlak bij hem staan."

„Kenden de beide heeren elkaar?" vroeg ik.

„Neen," antwoordde juffrouw Fay; „ten minste ik geloof het niet. Maar, toen ik door het portierraampje keek, zag ik hen even met elkaar staan praten en daarna

voortloopen in de richting van Piccadilly Circus. Dat is het laatste wat ik van hen beiden heb gezien," besloot de jeugdige actrice met een nieuwen stroom van tranen. „Lord Mountnewte heb ik sindsdien niet meer gesproken en meneer Leonard Marvell is verdwenen mèt mijn geld en mèt mijn diamanten."

„Met uw geld en uw diamanten?" vroeg ik, een en al verbazing.

„Ja, met mijn geld en met mijn diamanten; hij had mij gezegd dat hij juwelier was en dat mijn diamanten opnieuw gezet moesten worden. Hij nam ze dien avond mee, want hij beweerde dat Londensche juweliers behendige dieven waren en dat hij daarom dat werk gaarne zelf voor mij wilde doen. Bovendien gaf ik hem tweehonderd pond, die hij, naar hij zeide, noodig had voor het goud en het platina, om de steenen opnieuw te zetten. En nu is hij weg! — En mijn geld en mijn diamanten — zijn oòk weg! O, ik — ik — ben zoo onverstandig geweest, zoo heel — heel onverstandig — en —"

Haar stem weigerde haar ten eenenmale den dienst. Men hoort zoo vaak van de domheid van zekere meisjes, die zonder navraag te doen, hun geld en juweelen afgeven aan listige avonturiers, die op slimme wijze op hun ijdelheid weten te werken, dat er niets vreemds was in het verhaal van juffrouw — e — Luly Fay, totdat juffrouw Marvell met haar kalme stem, die dat eigenaardig Schotsche accent had, de korte stilte verbrak, welke op het verhaal van de actrice gevolgd was.

„Zooals ik reeds aan den hoofdinspecteur van de detectiven in Scotland Yard heb gezegd," zeide zij kalm, „is het verhaal dat deze jonge — e — dame vertelt, maar gedeeltelijk waar. Het is mogelijk dat zij met meneer Leonard Marvell in den nacht van den 3en Februari heeft gesoupeerd en dat hij haar eenige — beleefdheden heeft bewezen; maar zeker heeft hij haar nooit bedrogen door haar te zeggen dat hij juwelier was. Evenmin als hij door bedriegelijke voorstellen in het bezit is gekomen van haar geld en haar diamanten. Mijn broeder was de eerlijkheid en ridderlijkheid in eigen persoon. En wanneer hij al om de een of andere reden, die Juffrouw

— e — Luly Fay geheim schijnt te willen houden, op dien noodlottigen derden Februari haar geld en juweelen in zijn bezit had, is dit mischien juist de aanleiding tot zijn verdwijning. Hij is dan waarschijnlijk eerst bestolen en toen vermoord!"

Als een oprechte Schotsche vrouw liet zij geen traan, maar toch beefde haar harde stem even, toen zij aldus getuigenis aflegde van de eerlijkheid van haar broeder en uiting gaf aan de vrees, welke zich van haar had meester gemaakt bij de gedachte aan het droevig lot, dat hij waarschijnlijk had ondergaan.

Stel u nu eens mijn toestand voor! Ik vond het onvergeeflijk van mijn lieve meesteres, dat zij mij in dit onaangename parket had gebracht — en dat ik een soort van vredestichtster moest zijn tusschen twee vrouwen, die elkander blijkbaar innig verfoeiden en nu, ieder op haar beurt, haar best deden om elkaar voor een leugenaarster uit te maken.

Ik was zoo brutaal om onze trouwe Jane te bellen, en haar met een dringende boodschap naar Lady Molly te zenden, met verzoek zelf te willen komen om met haar fijne vingertjes de draden van dit net te ontwarren. Maar Jane kwam met een kort briefje van mijn meesteres terug, waarin zij mij zeide, dat ik het mij maar niet al te druk moest maken met de beide dames, die ik zoo gauw mogelijk moest „wegpoeieren" om dan met haar een mooie wandeling te gaan maken.

Ik hield me zoo waardig mogelijk en deed al mijn best, om niet te verraden dat ik zelf nog maar een leerlinge in het vak was. Natuurlijk duurde het onderhoud nog heel veel langer en werd er meer gesproken, dan ik u hier in dit korte verslag vertellen kan. Maar het voornaamste heb ik u verteld. Juffrouw Luly Fay hield hardnekkig vast aan alles wat zij Juffrouw Marvell had medegedeeld. En deze had de jonge dame onmiddellijk medegenomen naar Scotland Yard, opdat zij haar verhaal daar in het bijzijn van derden zou kunnen herhalen. Het verwonderde mij dan ook niet, dat de hoofdinspecteur haar beiden onmiddellijk naar Lady Molly verwezen had.

Ik maakte intusschen mijn aanteekeningen over het verhaal dat ik hoorde en zag eindelijk, met een gevoel van verlichting, de beide vrouwen ons klein kamertje verlaten.

III.

Juffrouw — e — Luly Fay sprak nooit — onthoud dit wèl — ook maar in de kleinste bijzonderheid het allereerste verhaal tegen, dat zij mij gedaan had, namelijk het verhaal van het souper met Leonard Marvell, van het geld en de diamanten, welke hij opnieuw voor haar wilde zetten en van het feit, dat zij hem 't laatst gezien had in druk gesprek met haar *fiancé*, Lord Mountnewte. Juffrouw Marvell, daarentegen, weigerde aan te nemen dat haar broeder oneerlijk jegens haar gehandeld had. Wanneer haar geld en juweelen in zijn bezit waren geweest op het oogenblik dat hij verdwenen was, dan was hij ongetwijfeld bestolen of misschien wel vermoord op zijn terugweg naar het hotel. Wanneer verder Lord Mountnewte de laatste was geweest, die hem in dien noodlottigen nacht had gesproken, moest Lord Mountnewte ook in staat zijn eenig licht in deze geheimzinnige zaak te brengen.

De agenten van de Yard waren bijzonder ijverig. En daarom leek het schier onmogelijk dat een gezond, sterk en altijd sober man zou verdwijnen in Londen tusschen Piccadilly Circus en Cromwell Road, zonder dat het minste spoor verkregen werd nòch van hem zelven nòch van de waarden welke, naar beweerd werd, op dat oogenblik in zijn bezit waren.

Natuurlijk werd Lord Mountnewte streng ondervraagd. Hij is een jong gardeofficier, van het gewone type, en na allerlei nietszeggende praatjes, welke in niet geringe mate de ergernis van den hoofdinspecteur Saunders opwekten, legde hij de volgende verklaring af:

„Zeker ken ik Juffrouw Luly Fay. In den bewusten nacht stond ik voor het Trocadero, toen ik deze jonge dame door het geopende raampje van haar rijtuig zag praten met een langen man met een Inverness Cape.

Dienzelfden dag had zij geweigerd om met mij te gaan soupeeren, onder voorwendsel dat zij zich niet heel wel voelde, en na afloop van het theater liever onmiddellijk naar huis ging. Ik was dus natuurlijk een beetje boos. En juist wou ik een taxi aanroepen om naar de Club te gaan, toen, tot mijn groote verwondering, de man met den Inverness Cape op mij af kwam en mij den kortsten weg naar Cromwell Road vroeg."

„En wat deedt ge toen?" vroeg Saunders.

„Ik liep een eind weegs met hem op en wees hem den weg," antwoordde Lord Mountnewte kalm.

Volgens de kernachtige uitdrukking van Saunders zelf, vond hij de heele geschiedenis erg „lam".

Hij kon zich niet begrijpen dat het toeval zoo ver gaan zou, dat deze twee mannen, die blijkbaar beiden op hetzelfde meisje verliefd waren en die elkander juist ontmoet hadden op het oogenblik dat een van hen door jaloezie gekweld werd — eenvoudig over den kortsten weg naar huis gesproken zouden hebben. Maar even moeielijk was het aan te nemen dat de oudste zoon en erfgenaam van den Markies van Loam een meer begunstigden medeminnaar zou vermoorden, om hem daarna in de straten van Londen te berooven.

Daarbij kwam de altijd terugkeerende en niet te beantwoorden vraag, dat indien Lord Mountnewte Leonard Marvell had vermoord, wàár en hoe hij zulks dan gedaan had en waar het lijk dan gebleven was?

Misschien heeft het reeds uw verwondering gewekt, waarom ik tot dusverre niets heb gezegd van de meid, Rosie Campbell.

Nu, veel verstandige menschen (ik bedoel degenen, die brieven schrijven aan de redacties van couranten en allerlei middelen aan de hand doen om spoedig tot de ontdekking van de een of andere misdaad te komen) meenden dat de politie dat knappe Schotsche deerntje wel ter dege in het oog mocht houden.

Want zij was heel mooi en ze had aardige, innemende manieren, welke haar bijzonder aantrekkelijk maakten, niettegenstaande zij voor den smaak van de meeste heeren wat te lang zou zijn geweest. Natuurlijk hield

Saunders haar in het oog, daar kunt ge zeker van zijn, terwijl Danvers, in eenvoudige burgerkleeding, heel wat van haar te weten kwam van de menschen in het hotel. Dit had echter niets te maken met de gebeurtenis zelve. Zij was half dienstbode, half gezelschapsjuffrouw van Mejuffrouw Marvell, die een zwakke gezondheid had en maar weinig uitging. Rosie bediende haar heer en haar meesteres bij de maaltijden, welke zij boven in hun afzonderlijke kamer gebruikten, en maakte ook hun slaapkamers in orde.

Het overige gedeelte van den dag was zij gewoonlijk vrij en maakte zij het zich beneden gezellig bij de bedienden van het hotel.

Met het oog op hetgeen zij dien gedenkwaardigen derden Februari gedaan had en waar zij toen geweest was, daarvan kon Saunders ondanks hij bijzonder zijn best deed, maar weinig te weten te komen. In een dergelijk hotel, met, laten wij zeggen, 'n dertig of veertig gasten tegelijk, is het heel moeielijk beslist te verklaren wat iemand in het bijzonder op dien en dien dag al of niet gedaan heeft.

De meeste logés van hotel Scotia herinnerden zich, dat Juffrouw Marvell dien derden Februari aan de open tafel gedineerd had; dit deed zij altijd ééns in de veertien dagen, als haar meid haar „uitgaansavondje" had.

Het bediendenpersoneel herinnerde zich ook heel duidelijk, dat Juffrouw Rosie Campbell niet in de kamer van de bedienden was geweest dien avond aan het souper, maar niemand kon zich ten slotte herinneren wanneer zij thuis was gekomen.

Een van de kamermeiden, die sliep in de kamer naast de hare, zeide dat zij haar even na twaalven had gehoord, terwijl de portier verklaarde dat hij haar eerst om half één had zien binnenkomen, juist toen hij bezig was vóór den nacht het hotel te sluiten.

Maar een van de bedienden van de benedenverdieping zeide dat hij in den ochtend van den vierden Februari de dienstbode van Juffrouw Marvell, met hoed en mantel, het hotel had zien binnensluipen en heel vlug en stilletjes naar boven had zien gaan, en wel nadat de deur van den

hoofdingang geopend was, dus ongeveer te zeven uur in den morgen.

Hier was dus een groote tegenstrijdigheid tusschen de kamermeid en den portier aan den eenen kant en den knecht aan de andere zijde, terwijl Juffrouw Marvell weer verklaarde dat Campbell elken morgen, lang vóór zevenen, en ook op dien van den vierden, in haar kamer kwam om thee te zetten.

Ik kan u verzekeren dat onze detectiven zich wel de haren uit het hoofd hadden kunnen trekken, toen zich telkens al die tegenstrijdigheden opdeden.

De geheele zaak leek zoo eenvoudig, er waren hoegenaamd geen verdachte omstandigheden en toch was en bleef de heer Leonard Marvell verdwenen zonder dat er eenig spoor van hem te vinden was.

Ieder sprak nu openlijk van moord. Londen is een groote stad en 't zou niet het eerste voorbeeld zijn geweest van een vreemdeling — want de heer Leonard Marvell was feitelijk een vreemdeling in Londen — die, op een mistigen avond, naar een afgelegen stadsgedeelte gelokt en daar vermoord en beroofd was om vervolgens ergens in een vèr verwijderden kelder of in een kolenhok te worden verborgen, met de kans in geen maanden gevonden te zullen worden.

Maar het courantenlezende publiek is tamelijk wuft. Nauwelijks was Blériot over het Kanaal gevlogen, of iedereen had den heer Leonard Marvell vergeten, met uitzondering echter van den hoofdinspecteur en diens staf, die met de behandeling van de zaak waren belast.

Zoo hoorde ik op zekeren dag van Danvers, dat Rosie Campbell niet langer de dienstbode was van Juffrouw Marvell en op kamers woonde in Findlater Terrace, bij Walham Green.

Ik was op dat tijdstip alleen in onze appartementen in Maida Vale, daar mijn lieve meesteres de laatste dagen van de week was gaan doorbrengen bij de douairière Loam, die een oude vriendin van haar was. Toen zij terug kwam, stelde zij schijnbaar nog even weinig belang in alles wat Rosie Campbell uitvoerde als tot dusverre het geval was geweest.

En wederom was er een maand verloopen en was de man met den Inverness Cape, die op zoo geheimzinnige wijze midden in het centrum van Londen was verdwenen, bijna geheel uit mijn gedachten, toen op zekeren morgen, in het begin van Januari, Lady Molly in mijn kamer verscheen. Zij zag er veel meer uit als de eigenares van een onaanzienlijk speelhuis, of als een „masseuse" van verdachte reputatie dan als de vrouw met het deftige voorkomen die ik altijd gekend had.

„Wat in vredesnaam — ?" begon ik.

„Ja, niet waar ? Ik heb de gelijkenis goed getroffen, geloof ik," antwoordde zij met een tevreden blik op de wonderlijke verschijning, die haar van uit den spiegel aanzag.

Mijn lieve meesteres had een rooden mantel en rok aan van een bijzonder opvallende kleur en zonderlinge snit, zoodat haar anders zoo sierlijke gestalte veel had van een zak met aardappelen. Haar zacht bruin haar was verborgen achter een pruik van die geelroode tint, welke alleen in zeer goedkoope kleuren te krijgen is.

En haar hoed — daar zal ik maar geen beschrijving van geven. Die stond als een toren boven op haar hoofd, terwijl haar gezicht bedekt was met dat soort poeder, hetwelk aan de wangen die eigenaardig paarse kleur geeft.

Lady Molly was inderdaad in een op en top vulgaire verschijning herschapen.

„Waar gaat u zoo prachtig uitgedost heen ?" vroeg ik verbaasd.

„Ik heb kamers gehuurd in Findlater Terrace," antwoordde zij onverschillig. „Ik geloof, dat de lucht van Walham Green ons beiden goed zal doen. Onze vriendelijke, al zij het wat slordige huisjuffrouw wacht ons met den lunch. Jij moet je geheel op den achtergrond houden, Mary, zoo lang wij daar zijn. Ik heb gezegd dat ik een ziekelijke nicht zou meebrengen en, als voorbereidenden maatregel, mag je wel een paar dikke voiles voor je gezicht doen. Ik geloof dat ik je mag voorspellen, dat je je niet zult vervelen."

En wij verveelden ons zeker niet gedurende ons verblijf op no. 34, Findlater Terrace, Walham Green.

Goed toegerust, en gekleed in onze daarvoor speciaal uitgezochte kleeren, kwamen wij precies op het overeengekomen uur in een vigelante aan, met op het imperiaal twee oude valiezen.

De huisjuffrouw was een tandelooze, oude vrouw, die blijkbaar in de meening verkeerde dat wasschen een volstrekt overbodige bezigheid was. In dit opzicht was haar omgeving het schijnbaar volkomen met haar eens.

Findlater Terrace zag er onbeschrijfelijk vuil uit en heele troepen vieze kinderen zaten in de goten en schreeuwden en riepen toen ons rijtuig kwam aanrijden.

Ondanks mijn dichte voile meende ik op korten afstand een ruiter te zien, die, in een slecht zittend rijcostuum met slobkousen, mij vaag aan Danvers herinnerde.

Binnen een half uur hadden wij er onzen intrek genomen en, terwijl wij aan een kleine tafel, met een tafellaken van twijfelachtige zindelijkheid, een taaien biefstuk verorberden, vertelde mijn lieve meesteres mij, dat zij een volle maand gewacht had, voordat er kamers in dit eigenaardig pension waren open gekomen.

Gelukkig is het een vlottende bevolking in Findlater Terrace, en Lady Molly had no. 34, waar Juffrouw Rosie Campbell op de bovenste verdieping woonde, onafgebroken in het oog gehouden.

Zoodra nu de bewoners van de benedenverdieping deze verlieten, stonden wij gereed ze te betrekken.

De manieren en gewoonten van mijn lieve meesteres waren, zoolang zij in de hierboven genoemde aristocratische buurt woonde, geheel in overeenstemming met haar uiterlijke verschijning. De scherpe, schrille stem, welke zij had aangenomen, weerklonk door het heele huis.

Ik hoorde haar op zekeren dag een wenk geven aan onze huisjuffrouw, dat haar echtgenoot, meneer Marcus Stein, een klein verschil had gehad met de politie over een logement dat hij ergens in de buurt van Fitzroy Square had gehouden, waar „jongelui des nachts kwamen kaart spelen". De huisjuffrouw werd tevens aan het verstand gebracht, dat de heer Stein nu in al zijn waardigheid tijdelijk op kosten van Zijn Majesteit leefde, terwijl Mevrouw

Stein zich dien tijd eenigszins afgezonderd van haar kennissen, allen heel fatsoenlijke menschen, moest houden.

De rampspoeden van de pseudo-Mevrouw Stein temperden in geen enkel opzicht de vriendelijkheid van Juffrouw Tredwen, onze huisjuffrouw — de bewoners van Findlater Terrace bekommeren zich weinig om het verleden van hun huurders, althans zoo lang als deze hun wekelijksche huur vooruit betalen en de extra uitgaven op het boekje zonder aanmerkingen voldoen.

En dit deed Lady Molly met al de vrijgevigheid van iemand, die het vroeger goed had gehad. Zij mopperde, bij voorbeeld, nooit over de hoeveelheid jam en marmelade, welke wij wekelijks heetten te gebruiken, en die werkelijk reusachtige afmetingen begon aan te nemen. Zij was vriendelijk voor de poes van Juffrouw Tredwen, die in haar kamer mocht komen, gaf milde fooien aan Ermyntrude — de veelgeplaagde „duizendpoot" van het pension, en leende aan de bovenbewoonster haar spirituslampje en krullentang, als die van Juffrouw Rosie Campbell niet in orde bleken te zijn.

Een zekere mate van vertrouwelijkheid was het gevolg van dat leenen van de krullentang. Juffrouw Campbell, die altijd bescheiden en teruggetrokken was, kon het best vinden met de dame „die op niet al te goeden voet met de politie was."

Ik bleef inmiddels steeds op den achtergrond; de beide dames bezochten elkaar wederkeerig, niet in haar kamer, maar op het portaal, waar zij lange vertrouwelijke gesprekken hielden. En zoo hoorde ik dat de pseudo-Mevrouw Stein er in was geslaagd, Rosie Campbell aan het verstand te brengen dat, indien de politie no. 34, Findlater Terrace, al mocht bewaken, dit ongetwijfeld de trouwe echtgenoote van den ongelukkigen heer Stein gold.

Het viel mij moeielijk de bedoelingen van Lady Molly te doorgronden. Wij waren al ruim drie weken in dat huis zonder dat er iets was voorgevallen. Eens waagde ik de vraag of wij den heer Leonard Marvell al dan niet spoedig ten tooneele zouden zien verschijnen.

„Want als het daarom te doen is," zeide ik, „zou het toch voldoende zijn geweest, als onze mannen van de

Yard het huis in het oog hadden gehouden en hadden al die moeite en die vermommingen achterwege kunnen blijven."

Deze opmerking liet mijn lieve meesteres echter onbeantwoord.

Zij en haar pas verkregen vriendin waren in dien tijd juist erg verdiept in de zaak, bekend als de „West End Winkeldiefstallen", welke ge u zeker nog wel herinneren zult, omdat ze nog kort geleden plaats hadden.

Dames, die boodschappen deden in de groote confectiemagazijnen gedurende den laatsten drukken opruimingstijd, verloren taschjes, beurzen en pakjes van waarde, zonder dat er eenig spoor van den behendigen dief te vinden was.

De eigenaars van die magazijnen hebben gedurende den drukken tijd van de groote opruiming altijd detectiven in gewone kleeren in hun dienst, om toezicht te houden op de uitgestalde koopwaren, maar in dit geval waren het de klanten die bestolen werden, terwijl de detectiven, zonder daarbij te letten op den nog veel behendiger dief, al hun aandacht gewijd hadden aan hen, die een poging wilden wagen, om zich op behendige wijze iets van hun gading uit de etalage toe te eigenen.

Het was mij al meermalen opgevallen dat, wanneer de pseudo-Mevrouw Stein deze zaak met Juffrouw Rosie Campbell besprak, deze met een zekere opgewondenheid in haar oogen toeluisterde. Daarom was ik hoegenaamd niet verwonderd toen mijn meesteres, op zekeren middag tegen theetijd van haar gewone wandeling thuiskomende, mij al van beneden met haar schrille stem toeriep:

„Mary! Mary! ze hèbben den man van de winkeldiefstallen! Hij is ditmaal nog aan de politie ontglipt, maar zij weten wie hij is en ik denk dat zij hem nu wel zullen hebben. 't Is niet iemand dien ik ken," liet zij nog volgen met dien onaangenamen, luiden lach, welken zij voor deze rol had aangenomen.

Ik was mijn kamer uitgeloopen toen zij riep en stond juist voor de deur van onze zitkamer. Juffrouw Tredwen, even slordig als altijd, kwam ook de trap op, op den voet gevolgd door Ermyntrude.

En op het portaal boven ons keek Rosie Campbell, met een bleek ontdaan gezicht en verschrikte oogen, over de leuning.

Aldoor vlot en luid pratende, liep Lady Molly naar haar toe, maar Campbell kwam haar halverwege tegemoet, waarop de pseudo-Mevrouw Stein haar stevig bij de pols vatte en haar meenam naar onze zitkamer.

„Hou je nu goed," zeide zij met ruwe vriendelijkheid; „die ziel van een Tredwen staat te luisteren en ze hoeft niet alles te hooren. Doe de deur dicht, Mary! Goede hemel, ik heb wel voor heeter vuren gestaan. Kom, ga wat op de sofa liggen, dan zal mijn nichtje je een kop thee geven. Inmiddels ga ik een krant koopen en kunnen wij zien wat er gebeurd is. Ik geloof dat je bijzonder veel belang stelt in dien winkeldiefstallenman. Anders zou je niet zoo overstuur zijn."

Zonder verder eenigerlei tegenwerping af te wachten, verliet Lady Molly ijlings het huis.

Juffrouw Campbell sprak bijna niet de eerstvolgende tien minuten, gedurende welke wij alleen achterbleven. Zij lag op de sofa, met wijdgeopende oogen naar het plafond te staren en was blijkbaar zeer ongerust.

Ik was juist klaar met de thee toen Lady Molly terugkwam. Zij had het avondblad in de hand, maar wierp het onverschillig op de tafel.

„Ik kon alleen de vorige editie krijgen," zeide zij buiten adem, „en daarin staat nog niets."

Zij ging naar de sofa en met gedempte stem fluisterde zij haastig, zich naar Campbell voorover buigende:

„Er staat daarginds een man op den hoek van de straat. Neen, neen, het is niet iemand van de politie," liet zij haastig volgen op het zien van den plotselingen schrik welke het meisje beving. „Geloof me, beste, ik ken de detectiven veel te goed. Ik „ruik" ze op een halve mijl afstand. Neen. Mij dunkt, dat het jòu man is, en dat hij verbazend in het nauw zit."

„O, laat hij hier niet komen! stiet Campbell hevig verschrikt uit. „Hij zou mij maar in moeielijkheden brengen en 't zou hem toch niets baten. Wat is hij dom geweest!" voegde zij er aan toe met een drift, die niets

gemeen had met haar gewone zedige kalmte. „Om zich te laten betrappen! Nu, wij zullen toch zien ze te verschalken, als het nog tijd is!"

„Kan ik u met het een of ander helpen?" vroeg de pseudo-Mevrouw Stein. „U weet, ik heb dat alles ook doorgemaakt toen ze meneer Stein achterna zaten. Of misschien kan Mary iets voor u doen."

„Ja, dat is goed," zei het meisje na een kleine stilte, gedurende welke zij haar gedachten scheen te verzamelen; „ik zal een briefje schrijven en dat kunt u, als ge wilt, naar een vriendin van me brengen — een dame, die in Cromwell Road woont. Maar als die man daar nog op den hoek van de straat mocht staan, moet ge in het voorbijgaan „Campbell" tegen hem zeggen. Antwoordt hij „Rosie," dan geeft ge *hem* het briefje. Wil u dat doen?"

„Zeker wil ik dat, lieve. Laat dat maar alles aan mij over."

Hierop kreeg de pseudo-Mevrouw Stein inkt en papier en legde dit op tafel. Rosie Campbell schreef een kort briefje, deed er een lak op en overhandigde het aan Lady Molly. Het adres was gericht aan Mejuffrouw Marvell, Hotel Scotia, Cromwell Road.

„Begrijpt u het nu goed?" zei ze gejaagd. „U geeft het briefje niet af voordat de man „Rosie" zegt, in antwoord op het woord „Campbell," dat ú zegt."

„Goed — goed!" zeide Lady Molly, het briefje in haar taschje bergende. „En ga nu dadelijk naar boven, naar uw kamer. Het is niet goed die oude, domme Juffrouw Tredwen teveel stof voor praatjes te geven."

Rosie Campbell ging naar boven, en mijn lieve meesteres en ik spoedden ons door de slecht verlichte straat.

„Waar is die man?" fluisterde ik nieuwsgierig, zoodra wij buiten bereik van no. 34 waren.

„Er is geen man," antwoordde Lady Molly haastig.

„En de West End winkeldief dan?" vroeg ik.

„Hij is nog niet gepakt en zal niet gauw gepakt worden ook. Hij is een veel te groote schavuit om zich zoo klakkeloos te laten vangen."

Verder tijd tot vragen gaf zij mij niet, want juist

hadden wij Reporton Square bereikt en gaf mijn lieve meesteres mij het briefje, dat Rosie Campbell geschreven had, zeggende:

„Ga nu rechtstreeks naar Hotel Scotia en vraag naar Juffrouw Marvell; laat het briefje aan haar brengen, maar laat zij je niet zien want zij kent je van aanzien. Ik moet even den hoofdinspecteur spreken en kom daarna zoo gauw mogelijk bij je terug. Als je het briefje hebt afgegeven, moet je buiten blijven wachten. Gebruik bij alles goed je verstand. Ze mag het hotel niet verlaten voordat ik haar gesproken heb."

In deze voorname stadswijk was geen rijtuig te krijgen; nadat ik dus van mijn lieve meesteres afscheid had genomen, ging ik ijlings naar het meest nabijzijnde ondergrondsch station en nam een trein naar South Kensington.

Het was bijna zeven uur toen ik Hotel Scotia bereikte. In antwoord op mijn vraag naar Juffrouw Marvell zeide men mij, dat zij ziek te bed lag en niemand kon ontvangen. Ik antwoordde, dat ik alleen een briefje voor haar had en op antwoord wachtte.

Volgens de aanwijzingen van mijn meesteres talmde ik zooveel mogelijk en had ik eenigen tijd noodig voordat ik het briefje kon vinden, dat ik den kellner overhandigde die het vervolgens naar boven bracht.

Onmiddellijk kwam hij terug met de boodschap dat er geen antwoord was.

Hierop vroeg ik in het kantoortje om pen en papier, en schreef het volgende briefje, „mijn verstand goed gebruikende", zooals mijn lieve meesteres mij verzocht had.

„Wat ik u verzoeken mag, Mevrouw," schreef ik, „zend een paar regels aan Juffrouw Rosie Campbell. Zij is blijkbaar geheel van streek door een bericht dat haar ter oore is gekomen."

Andermaal ging de kellner naar boven en kwam eenigen tijd later terug met een verzegeld couvert, dat ik in mijn taschje borg.

De tijd ging inmiddels maar langzaam voorbij. Ik wist niet hóé lang ik buiten in de kou zou moeten wachten, toen ik plotseling tot mijn groote ontsteltenis

een luide stem, met een sterk Schotsch accent, hoorde zeggen:

„Ik ga uit, kellner, en zal niet vóór het diner terug zijn. Zeg, dat zij wat koud avondeten boven, in mijn kamer, klaar zetten."

Een oogenblik later kwam Juffrouw Marvell, met mantel, hoed en voile, de trap af.

Ik was in grooten tweestrijd. Ik mocht mij niet aan haar vertoonen, omdat ze mij ongetwijfeld zou herkennen. En terzelfdertijd had ik de opdracht haar op te houden, totdat Lady Molly verschijnen zou.

Juffrouw Marvell scheen niet gehaast. Zij deed langzaam haar handschoenen aan, terwijl zij de trap afkwam. In den hall zeide zij nog een en ander tot den portier, terwijl ik mij, in een donker hoekje, op den achtergrond hield, bij mij zelf een vaag plan beramende om bij voorbeeld brand te roepen of haar maar eenvoudig aan te vallen.

Plotseling zag ik in de groote deur van het hotel, welke de portier beleefd voor Juffrouw Marvell openhield, het gezicht van deze laatste schier van schrik verstijven.

Onwillekeurig deed zij één schrede terug, doch onmiddellijk daarop wilde zij den drempel overschrijden, op welken zich plotseling een groep menschen vertoond had, die bleken te zijn: mijn lieve meesteres, Saunders en een paar personen, die nauwelijks te onderscheiden waren in de halve duisternis.

Juffrouw Marvell was nu genoodzaakt naar den hall terug te gaan; reeds had ik Saunders haastig hooren fluisteren:

„Maak vooral geen opschudding. Alles kan stil in zijn werk gaan, weet u."

Danvers en Cotton, die ik goed kende, stonden reeds aan weerszijden van Juffrouw Marvell, terwijl ik plotseling ook Fanny, de vrouw van Danvers, die bij de vrouwelijke afdeeling van de Yard is, in de groep herkende.

„Zullen wij naar boven, naar uw kamer gaan?" vroeg Saunders.

„Ik geloof dat dit geheel overbodig is," viel Lady Molly in. „Ik ben overtuigd, dat meneer Leonard Marvell zich in het onvermijdelijke zal schikken en u zal volgen zonder eenige moeite te veroorzaken."

Marvell, echter, deed eerst nog een brutaal stuk om te ontsnappen. Zooals Lady Molly terecht had gezegd, was hij een veel te groote schavuit, om zich gemakkelijk te laten vangen.

Maar daarentegen was mijn lieve meesteres den deugniet veel te slim af.

Zooals zij mij later vertelde, had zij dadelijk vermoed dat het trio, dat in Hotel Scotia logeerde, in werkelijkheid slechts een duo was — namelijk Leonard Marvell en zijn vrouw. De laatste speelde meerendeels de rol van dienstbode. Maar deze beide gewikste personages vervulden beurtelings de drie emplooien.

Natuurlijk bestond er geen Juffrouw Marvell. Leonard was nu eens als vrouw, dan weer als man verkleed, al naar de schurkenstreken, welke hij wilde uitvoeren.

„Zoodra ik hoorde, dat Juffrouw Marvell zoo bijzonder lang en mager was, dacht ik aan de mogelijkheid, dat zij een man in vrouwenkleeren zou kunnen zijn. Verder nog was er het feit — waarop noch het publiek, noch de politie acht heeft gegeven — dat niemand ooit broeder en zuster tezamen had gezien, evenmin als het geheele trio zich ooit tegelijkertijd vertoond had.

Op dien derden Februari ging Leonard Marvell uit. Ongetwijfeld verwisselde hij van kleeren in de een of andere dameswachtkamer in een van de stations; daarop kwam hij weer terug, nu gekleed als Juffrouw Marvell en dineerde aan de open tafel om later een *alibi* te kunnen bewijzen. Maar daarop was het weer zijn vrouw, de pseudo Rosie Campbell, welke dien nacht thuis bleef, terwijl hij, Leonard Marvell, toen hij na het diner uitging, weer de meid moest voorstellen totdat hij uit het gezicht van het hotel was. Daarop kleedde hij zich weer als man, ongetwijfeld in een weinig bezochte wachtkamer van het een of andere station, en ging met Juffrouw Luly Fay soupeeren om daarop weer als de dienstbode, Rosie Campbell, naar het hotel terug te keeren.

„Je ziet, het spelletje van „stuivertje verwisselen," niet waar? Het omruilen van de rollen moest ieder zand in de oogen strooien. Veel behendige schurken hebben zich vermomd als een van het zwakke geslacht, maar nooit heb ik twéé menschen gekend, die de rol van drié personen vervulden. Daaruit ontstonden tal van tegenstrijdigheden, zooals het uur waarop Campbell, de dienstbode, uitging en weer thuis kwam, want eens was zij het zelf, die door den knecht gezien werd en een andermaal was het Leonard Marvell in haar kleeren."

Hij was ook slim genoeg om Lord Mountnewte openlijk op straat aan te spreken en daardoor de zaak nòg geheimzinniger te maken.

Na den welgelukten roof van Juffrouw Fay's diamanten verdwenen Leonard en zijn vrouw eenigen tijd. Zij wachtten op een gelegenheid om het Kanaal over te steken en daar hun buit in veiligheid te brengen.

Terwijl Mevrouw Marvell, alias Rosie Campbell, onopgemerkt in Findlater Terrace woonde, hield Leonard zich bezig met winkeldiefstallen in West End.

Toen kwam Lady Molly ten tooneele. Als gewoonlijk was haar plan kranig en vol durf. Ze had vertrouwen in haar intuïtie en volgde die stipt.

Toen zij met het valsche gerucht thuis kwam, dat de dader van de winkeldiefstallen door de politie gesnapt was, bevestigde de ontsteltenis van Rosie Campbell haar vermoedens. Het briefje, dat deze schreef aan de zoogenaamde Juffrouw Marvell, gaf, ofschoon het op zich zelf niets misdadigs aan het licht bracht, bovendien nog de zekerheid dat mijn lieve meesteres altijd volkomen juist was in haar veronderstellingen.

De heer Leonard Marvell zal nu een paar jaar leven ten koste van de belastingschuldigen; hij is tijdelijk uit het oog van het publiek verdwenen.

Rosie Campbell — d.i. Mevrouw Marvell — is inmiddels naar Glasgow vertrokken. Ik ben echter overtuigd, dat wij over een paar jaar andermaal van dit waardige echtpaar zullen hooren.

HOOFDSTUK VI.

De jas van Iersch laken.

I.

De geschiedenis begon met den moord te Palermo van den heer Andries Carrthwaite.

Hij was dood gevonden in den tuin van zijn, even buiten de stad gelegen villa, met een dolk tusschen de schouderbladen en een stukje ruw Iersch laken stevig in zijn hand geklemd.

Alles wat men hier wist van den heer Carrthwaite, was dat hij uit Yorkshire kwam, eenige marmergroeven in Sicilië bezat en dat hij een groot aantal werklieden in dienst had; in afwijking van de meeste werkgevers aldaar, had hij een volslagen afkeer van de vele geheime genootschappen en sociale clubs, welke zoo welig tieren in dat deel der wereld. Hij wilde geen slaaf worden van de steeds aangroeiende tirannie der Mafia en zijn vele vertakkingen en had daarom als strengen en vasten regel bepaald, dat geen zijner ondergeschikten, van den hoogsten tot den laagsten, mocht behooren tot eenigerlei soort van genootschap, vereeniging of club.

Aanvankelijk dacht men dat alleen diefstal reden was geweest van den moord, omdat het gouden horloge van den heer Carrthwaite, gemerkt met de letters „A. C.", benevens de ketting vermist werden, maar de Siciliaansche politie kwam spoedig tot de overtuiging, dat deze weggenomen waren alleen met het doel, het onderzoek op een dwaalspoor te brengen en dat wrok en wraak eigenlijk de grondoorzaak waren van de afschuwelijke misdaad.

De autoriteiten hadden één stuk in handen, dat op het spoor van den misdadiger kon brengen en wel het stukje Iersch laken, dat men in de hand van het slachtoffer had gevonden.

Binnen vier en twintig uren had zich een dozijn ge-

tuigen opgedaan, die onder eede wilden bezweren dat dit laken een stukje was van de jas, die de Engelsche opzichter van den heer Carrthwaite, de heer Cecil Shuttleworth, gewoonlijk droeg. Het bleek dat deze jonge man, ondanks de strenge bepalingen van zijn patroon, zich aangesloten had bij eene half sociale, half godsdienstige vereeniging van de plaats, welke vereeniging behoorde onder die, welke de oude Yorkshirer in den ban had gedaan.

Er waren heftige woorden gevallen tusschen den heer Carrthwaite en den jongen Shuttleworth, die ten slotte geëindigd waren in een stormachtig tooneel op zijn villa, dat bijgewoond werd door bedienden van eerstgenoemde; en hoewel deze menschen niet konden verstaan hetgeen de twee Engelschen tegen elkaar zeiden, zoo was het toch duidelijk dat van de eene zijde een ultimatum gesteld werd, dat door den ander niet werd aanvaard. De opzichter kreeg toen dadelijk zijn ontslag en in denzelfden avond werd de heer Carrthwaite vermoord gevonden in zijn tuin.

Het vooronderzoek van deze geheimzinnige zaak ging zoo snel van de hand, dat wij Engelschen zouden zeggen, dat zulks niet te pas kwam tegenover een beschuldigde. Het gaf den indruk, dat de Siciliaansche politie opzettelijk overtuigd wilde zijn van de schuld van Shuttleworth.

Bij voorbeeld, hoewel er tal van getuigen waren, die bezweren wilden, dat het stukje laken, gevonden in de hand van den vermoorden man, ongetwijfeld afgescheurd moest zijn van de jas, die men den Engelschen opzichter dikwijls had zien dragen, zoo werd de jas zelve toch niet gevonden onder zijne bezittingen, evenmin als het horloge met ketting van zijn vroegeren patroon.

Toch werd de jonge man eenige uren na den moord in hechtenis genomen en — na beëindiging der formaliteiten van het voorloopig onderzoek — werd rechtsingang tegen hem verleend wegens beschuldiging van doodslag.

Omstreeks dezen tijd had ik mijn betrekking bij de Yard opgezegd en was ik door Lady Molly als particulier secretaresse in dienst genomen.

Op zekeren dag was ik met haar aan den arbeid in de gezellige werkkamer van onze aardige etage in Maida Vale, toen ons net dienstmeisje binnen kwam met een blaadje, waarop een visitekaartje en een brief lagen.

Lady Molly bezag het kaartje en gaf het toen aan mij. Het bevatte den naam van: „de heer Jeremiah Shuttleworth".

De brief was van den chef.

„Erg beknopt," luidde haar oordeel, toen zij haastig den inhoud las. „De chef schrijft alleen: dit is de vader van den man, die beschuldigd wordt van den moord te Palermo. Hij is zoo stijfkoppig als een ezel, maar ik machtig u te doen, wat hij vraagt"; Emilie, verzoek dien heer binnen te komen," voegde zij er bij.

Een oogenblik daarna kwam een klein, gezet man onze werkkamer binnen. Hij had zandkleurig haar en een sproetig gezicht; in het vierkante gezicht lag een sterke uitdrukking van beslistheid en de breede, ietwat zware kaak duidde op een stijfkoppigen aard. Gevolg gevende aan de uitnoodiging van Lady Molly, ging hij zitten en begon dadelijk kortweg te zeggen:

„Ik vermoed, juffrouw, dat u begrijpt met welk doel ik kom?"

„Ik geloof het wel te kunnen gissen," antwoordde zij, zijn visitekaartje in de hoogte houdende.

„Mijn zoon, juffrouw — ik bedoel mevrouw," zeide hij met een doffe stem. „Hij is onschuldig, dat bezweer ik bij alles —"

Hij hield op, als was hij beschaamd over de heftigheid, waarmede hij sprak; toen vervolgde hij meer bedaard:

„Natuurlijk schijnt die kwestie van de jas bezwarend, want die jas heeft behoord aan mijn zoon, maar —"

„Nu, ga voort," zeide Lady Molly, want hij had wederom opgehouden met spreken, als moest hij aangemoedigd worden door te gaan met zijn verhaal, „wat is er van die jas?"

„Die is in Londen gevonden, juffrouw," antwoordde hij bedaard. „De helsche schurken, die de misdaad hebben gepleegd, bedachten dezen monsterachtigen streek

om de aandacht van zich af te leiden; zij maakten zich meester van de jas van mijn zoon en lieten die aantrekken door dengeen, die den moord pleegde, voor het geval dat hij in het donker door iemand mocht worden gezien."

Eenigen tijd heerschte er stilte in onze kleine kamer. Ik voor mij stond ontsteld door de onderstelling, geopperd door dien ruwen buitenman, dien vader, wiens droefheid zoo duidelijk bleek uit den toon waarop hij sprak. Lady Molly was de eerste, die het plechtig zwijgen verbrak.

„Om welke reden gelooft u, mijnheer Shuttleworth, dat de moord van den heer Carrthwaite gepleegd moet zijn op last van een moordenaarsvereeniging?" vroeg zij.

„Ik ken Sicilië," antwoordde hij. „De moeder van mijn zoon is afkomstig van Messina. Die plaats is vol geheime genootschappen, moorddadige, anarchistische vereenigingen, organisaties, tegen welke de heer Carrthwaite een strijd op leven en dood had aangebonden.

Een dezer vereenigingen — vermoedelijk de Mafia — besloot den heer Carrthwaite uit den weg te ruimen. Zulk een krachtigen, onwrikbaren tegenstander kon men niet dulden."

„Het is mogelijk, mijnheer Shuttleworth, dat gij gelijk hebt, maar vertel mij nu nog iets omtrent de jas."

„Die zal het bewijsstuk zijn, dat de schobbejakken ten val brengt. Ik sta op het punt te hertrouwen, juffrouw-mevrouw," ging de man voort, oogenschijnlijk iets mededeelende, dat met de kwestie niets te maken had. „Mijn aanstaande vrouw is de weduwe Tadworth van haar zelve Badeni; haar vader was een Italiaan en familie van mijn eerste vrouw, hetgeen dan ook de reden was, dat ik hem en zijn dochter leerde kennen. Bent u soms bekend in Leather Lane? Men zou zich kunnen verbeelden daar in Italië te zijn, want Italiaansch is de eenige taal, die men er hoort spreken. Badeni was eigenaar van een huis in Breadstreet, Leather Lane en verhuurde kamers aan zijn landgenooten, hetgeen nu nog wordt voortgezet door mijn aanstaande vrouw.

Ongeveer een week geleden kwamen twee mannen bij haar, die voorgaven vader en zoon te zijn, en een goedkoope slaapkamer wilden huren; hun maaltijden, het ontbijt daaronder begrepen, zouden zij elders gebruiken en bovendien hadden zij het grootste gedeelte van den dag hun bezigheden buitenshuis.

Het scheen dat zij vroeger meermalen bij Badeni gelogeerd hadden — die oude deugniet was ongetwijfeld lid van hun vereeniging — en zij toonden een zekere voldoening, toen zij vernamen dat mevrouw Tadworth de dochter was van hun voormaligen vriend.

Zij gaven op Piatti te heeten en van Turijn te komen. Bij toeval hoorde ik hen samen praten op de trap en bemerkte dadelijk dat zij allebei Sicilianen waren.

Het zal u niet bevreemden dat ik tegenwoordig een levendig belang stel in alles, wat uit Sicilië komt en het is zonderling, dat ik van het begin af verdenking koesterde tegen de twee mannen. Mevrouw Tadworth is geheel op mijn hand om hemel en aarde te bewegen, ten einde de onschuld van mijn zoon aan het licht te brengen. Om mijnentwil bespiedde zij de twee mannen met het geduld, waarmede een kat een muis in het oog houdt. De oudste der twee gaf voor bizonder veel van tuinieren te houden en kreeg van mevrouw Tadworth vergunning om het stukje braak liggenden grond aan de achterzijde van het huis te bewerken. Dit vertelde zij mij gisterenavond, terwijl ik met haar het avondeten gebruikte. Het was alsof ik toen een ingeving kreeg. De Piatti's waren, als naar gewoonte, uitgegaan om hun avondeten elders te gebruiken en ik nam een schop en begon daarmede in den tuin te spitten. Ik was zoowat een uur daarmede bezig, toen mijn hart van ontroering als een hamer begon te bonzen — mijn schop had gestooten op een zacht voorwerp — en na eenigen tijd met handen en nagels te hebben gewroet, haalde ik een jas te voorschijn — „de jas, juffrouw," ging hij voort terwijl het hem onmogelijk was zijn ontroering te verbergen, „waarvan op den rug een lapje was uitgescheurd, terwijl in een der zakken zich het horloge met ketting van den vermoorden man bevond, kenbaar aan de letters „A. C."

op het horloge. Die gemeene schurken! Het was alsof ik er een voorgevoel van gekregen had en nu kan ik de onschuld van mijn jongen bewijzen!"

Wederom heerschte er eenigen tijd stilte. Ik was te veel verdiept in het belangwekkend verhaal om iets te kunnen zeggen en ik begreep dat Lady Molly bedaard bleef wachten tot de man eenigszins tot kalmte zou zijn gekomen.

„Natuurlijk, hebt ge nu een bewijs voor de onschuld van uw zoon," zeide zij bemoedigend, „maar wat hebt gij nu met de jas gedaan?"

„Op de plaats gelaten, waar ik haar gevonden heb," antwoordde hij nu ietwat kalmer. „Ze moeten niet vermoeden dat ik hen op het spoor ben."

Lady Molly knikte goedkeurend.

„Ik denk dat mijn chef u wel zal hebben gezegd, dat het nu het beste zal zijn de zaak in handen te geven van de Engelsche politie. Onze mannen van Scotland Yard kunnen zich dan onmiddellijk in verbinding stellen met de autoriteiten op Sicilië en middelerwijl zullen wij de twee mannen in Leather Lane in het oog blijven houden."

„Ja, dat alles heeft hij mij gezegd," antwoordde de heer Shuttleworth bedaard.

„En?"

„En ik heb hem gezegd dat het zich in verbinding stellen met de Siciliaansche autoriteiten ten gevolge hebben zou, dat men het rechtsgeding tegen mijn zoon in eens afsloot door hem te verwijzen naar de galg, terwijl elk bewijs van zijn onschuld zou worden vernietigd of ten minste zoolang achterwege zou worden gehouden, tot dat het niet meer van nut kon zijn."

„Maar zijt ge nu dwaas, mijnheer Shuttleworth!" riep Lady Molly uit.

„Misschien," antwoordde hij kalm. „Maar ziet u, u kent Sicilië niet en ik ken het wel. U kent het niet met zijn vele genootschappen en moordenaarsbenden, in vergelijking waarmede de zoogenaamde Russische nihilisten onnoozele kinderen zijn. De Mafia, de moederclub van al die moorddadige vereenigingen, heeft leden en agenten in elke stad, dorp of gehucht in Italië, in elk

bedrijf en in elken tak van dienst, en onder de hoogste, zoowel als onder de laagste ambtenaren. De Sicilianansche politiemacht is er door besmet, evenals alle ambtenaren der Italiaansche douane zulks zijn. Het leven van mijn zoon zou dan geen de minste waarborg meer hebben."

„Maar —"

„De politie zou de overtuigingsstukken, welke ik leveren kan, wegmoffelen. Bij de grenzen zouden jas en horloge spoorloos verdwijnen; daarvan ben ik zoo heilig overtuigd als —"

Lady Molly kon daartegen niets inbrengen. Zij ging in gedachten de zaak na en het viel niet te ontkennen dat er veel waars was in hetgeen de man beweerde.

Het weinige wat wij hadden vernomen omtrent de haast gemaakt bij het voorloopig onderzoek, de spoedige verwijzing van den beschuldigde naar het gerechtshof, en het terzijde stellen van alles, wat ten gunste van den beklaagde kon worden aangevoerd, wees er op, dat er wel grond was voor de bezorgdheid van den vader.

„Maar, wat zoudt u dan willen, dat er gedaan werd?" vroeg Lady Molly, na eenigen tijd te hebben nagedacht. „Wilt u soms zelf de bewijsstukken overhandigen aan den advocaat van uwen zoon?"

„Neen, dat zou verkeerd zijn," antwoordde hij. „Ik ben bekend in Sicilië. Men zou mij in het oog houden, misschien ook vermoorden en mijn dood zou mijn zoon niet baten."

„Maar wat dan?"

„De oom van mijn zoon is chef der politie te Cividale op de Oostenrijksch-Italiaansche grens. Ik weet, dat op zijn toewijding kan worden gerekend. Mevrouw Tadworth, die evenveel belangstelt in mijn jongen als ik, en van wie niemand daarginds kan weten in welke betrekking zij tot mij staat, is bereid de stukken, die de onschuld van mijn zoon kunnen bewijzen, naar hem toe te brengen. Hij zal wel weten wat hij doen moet, om die stukken op veilige manier te doen toekomen aan den advocaat van mijn zoon, hetgeen niemand anders met goed gevolg op zich zal kunnen nemen."

„Als dat zoo is," vroeg Ladv Molly, „wat verlangt gij dan van ons in deze zaak?"

„Wat ik verlang, is beschaafde, vrouwelijke hulp, juffrouw-mevrouw," antwoordde hij, „van iemand, die bekwaam, sterk en bereidwillig is en, mocht het mogelijk zijn, ook met eenige geestdrift mevrouw Tadworth zou willen vergezellen — bijvoorbeeld als kamenier — om het wantrouwen te voorkomen, dat allicht gewekt zou worden, als eene dame alleen op reis ging. Ook de kennis van vreemde talen legt hier gewicht in de schaal. De heer, dien ik op Scotland Yard sprak, zeide mij, dat ingeval u lust mocht gevoelen mede te gaan, hij u veertien dagen verlof zou geven."

„Ja, ik zal mede gaan!" was alles, wat Lady Molly zei.

II.

Wij bleven daarna nog geruimen tijd in de werkkamer bijeen — mijnheer Shuttleworth, Lady Molly en ik — om de plannen voor de belangwekkende reis te bespreken; want ook aan mij was, zooals ge merken zult, een rolletje toebedeeld in dit *drama*, waarvan de ontknooping zou bestaan in het leven of den dood van een onschuldig man.

Ik zal u maar niet lastig vallen met een verslag van onze besprekingen; hetgeen u, denk ik, alleen zal interesseeren, is het plan, dat ten slotte vastgesteld werd.

Het scheen dat de heer Shuttleworth er in geslaagd was den argwaan der Piatti's niet gaande te maken. Daarom zou hij dien avond, als zij weer uit waren, de jas en het horloge met ketting weer opgraven en vervangen door een op dezelfde plaats neer te leggen jas van soortgelijke stof en kleur; hierdoor zouden de misdadigers misschien geen argwaan krijgen als een van hen toevallig in den tuin ging werken.

Daarna zou mevrouw Tadworth de bewijsstukken van de onschuld van den jongen Shuttleworth bij zich steken en bij Lady Molly komen in onze etage te Maida Vale, waar zij den nacht zou doorbrengen, om den volgenden morgen met mylady te vertrekken van uit Charing

Cross, per trein van 9 uur v.m. naar Weenen, Budapest en ten slotte naar Cividale.

Maar ons plan bevatte nog meer en in dat meerdere was het aandeel gelegen dat ik in de zaak nemen zou, zooals ik u dadelijk zal vertellen.

Dienzelfden avond kwam mevrouw Tadworth tegen half tien bij ons, medebrengende de jas en het horloge met ketting, welke voorwerpen ter hand moesten worden gesteld aan kolonel Grassi, het hoofd der politie te Cividale.

Ik nam de dame nauwkeurig op, dat kan ik u verzekeren. Zij had een tamelijk aardig gezichtje en scheen niet ouder te zijn dan zeven- of acht-en-twintig jaar, maar zij maakte op mij den indruk eerder een zwak karakter te hebben dan die sterkte van toewijding, waarop de arme mijnheer Shuttleworth zoo'n vast vertrouwen stelde.

Misschien was dit de reden dat ik met zoo'n beklemd en angstig gevoel afscheid nam van mijne dierbare meesteres — een gevoel, dat deze blijkbaar niet met mij deelde. Toen begon ik mij klaar te maken voor de rol, die ik zou moeten vervullen.

Ik trok de kleeren van mevrouw Tadworth aan — wij waren ongeveer even groot — zette haar hoed op, deed haar voile voor en begaf mij op weg naar Leather Lane. Want zoo lang als zulks mogelijk was, moest ik mij in haar eigen huis voordoen als mevrouw Tadworth.

Gij zult alreeds hebben vermoed dat deze dame weinig bemiddeld was en dat haar huis, in een zijstraat van Leather Lane gelegen, niet bogen kon op een grooten staf van bedienden. Inderdaad deed mevrouw Tadworth het huishoudelijk werk dan ook zelf met behulp van een werkvrouw, die enkele uren in den morgen kwam.

Deze werkvrouw had overeenkomstig het plan van Lady Molly, een week verlof gekregen, met vooruitbetaling van de weekhuur, inplaats dat haar de dienst werd opgezegd. Ik zou — als gewaande mevrouw Tadworth — den volgenden dag mijn kamer houden, onder voorwendsel van zware kou te hebben gevat, en Emilie, ons eigen dienstmeisje — een vlug schepseltje dat door

het vuur zou gaan voor Lady Molly en voor mij — zou de nieuwe werkvrouw voorstellen.

Zoodra er iets gebeurde, dat mij aanleiding zou geven tot het vermoeden dat ons geheim ontdekt was, zou ik Lady Molly daarvan per draad verwittigen op die plaatsen, welke zij mij had opgegeven.

Aldus toebedeeld met een belangrijke opdracht nam ik mijn intrek in Breadstreet, Leather Lane. Ik had aan Emilie zooveel en zoo weinig van de zaak verteld, als noodig was om haar met ijver en zelfvoldoening haar taak te doen vervullen en zij aanvaardde haar rol dan ook met dezelfde opgewektheid als ik zulks deed met de mijne.

De eerste nacht ging voorbij, zonder dat er iets bizonders voorviel. De Piatti's kwamen even na elf uur thuis en gingen dadelijk naar hun kamer.

Emilie, die er, zooveel als haar net figuurtje zulks toeliet, uit zag als een armoedige werkvrouw, bevond zich den volgenden morgen in de gang, toen de twee mannen het huis verlieten om te gaan ontbijten. Zij vertelde mij later dat de jongste haar onderzoekend had aangekeken en haar gevraagd had, waarom de andere werkvrouw was weg gegaan. Emilie had een behoorlijk maar vaag antwoord gegeven en de Sicilianen waren samen weg gegaan zonder verdere vragen te doen.

Ik bracht een langen, vervelenden dag door in de kleine stoffige woonkamer, voortdurend het tuintje aan den achterkant in het oog houdend, terwijl ik met bezorgdheid in gedachten de reizigsters volgde op haar weg door Europa.

Tegen den middag kwam een der Piatti's te huis en ging het tuintje in. Klaarblijkelijk had de verandering van werkvrouw zijn argwaan gaande gemaakt, want ik kon zien dat hij met zijn schop den grond onderzocht en af en toe opkeek naar het raam der woonkamer, waarvoor ik heen en weder ging loopen om hem de gestalte te laten zien van een pseudo-mevrouw Tadworth.

De heer Shuttleworth en ik waren op dien merkwaardigen avond tegen negen uur in de woonkamer bezig met het gebruiken van ons avondeten, toen wij in eens hoorden dat de voordeur met een sleutel werd

opengedaan en daarna weder zorgvuldig werd gesloten.

Een der twee mannen was terug gekomen op een ongewoon uur, afwijkende van hunne anders zoo regelmatige wijze van doen.

De manier, waarop de deur werd geopend en gesloten, wees er op, dat men geheim en stil wilde te werk gaan. Instinctmatig draaide ik in de woonkamer het gas uit, wees met een snel gebaar op de voorkamer, waarvan de deur openstond, en fluisterde gejaagd tegen mijnheer Shuttleworth:

„Maak een praatje met hem!"

Gelukkig begreep deze mij dadelijk, misschien wel doordat de gewichtige zaak zijn geest voortdurend bezig hield.

Hij ging de voorkamer in, waar door een gelukkig toeval het gaslicht aangestoken was en de deur, die op de gang uitkwam, open doende, zeide hij op vriendelijken toon:

„O mijnheer Piatti, bent u het? Kan ik soms iets voor u doen?"

„Ja, zeker, heel graag," antwoordde de Siciliaan, wiens stem, zooals ik hooren kon, schor en onvast was, „als u zoo goed zoudt willen zijn — ik voel mij van avond zoo slap en vreemd, zeker door het warme weer, denk ik — om wat salammoniac, of vlugzout noemt u het geloof ik, voor mij bij den apotheker te gaan halen? Ik zou dan naar bed kunnen gaan, als u zoo vriendelijk zoudt willen zijn —"

„Natuurlijk wil ik dat doen, mijnheer Piatti," zeide de heer Shuttleworth, die als bij ingeving begreep, wat ik gaarne zou willen en letterlijk in mijn kaart speelde. „Ik zal er dadelijk om gaan."

Hij ging de gang in om zijn hoed te krijgen en terwijl de Siciliaan herhaaldelijk zeide „dank u wel, dank u wel," hoorde ik de voordeur dicht trekken.

Van de plaats, waar ik stond, kon ik Piatti niet zien, maar ik verbeeldde mij hem in de gang te zien staan, luisterend naar de weggaande voetstappen van den heer Shuttleworth.

Nu kon ik hem hooren gaan naar de achterdeur en

weldra zag ik iets bewegen in het tuintje. Hij was zijn schop gaan halen. Ongetwijfeld wilde hij de jas en het horloge met ketting opgraven, welke hij om de een of andere reden niet langer veilig achtte op de tegenwoordige bergplaats. Was het aan de misdadigersbende soms ter oore gekomen dat de man, die zoo dikwijls mevrouw Tadworth bezocht, de vader was van Cecil Shuttleworth te Palermo?"

Op dat oogenblik dacht ik er niet verder over na wat mij te doen stond. Ik holde naar de keuken want het was niet noodig Piatti verder te bespieden; ik begreep wel wat hij uitvoerde.

Ik behoefde niet bang te zijn Emilie aan het schrikken te maken, want zij was er op voorbereid, dat zij elk oogenblik en op staanden voet met mij het huis zou moeten verlaten; wij hadden onze kleine handvaliesjes klaar staan in de keuken, van waar wij gemakkelijk en en vlug op de stoep konden komen.

Ik gaf haar bedaard een teeken dat de tijd gekomen was. Zij nam het valies en volgde mij. Toen wij de buitenkeukendeur dicht deden, hoorden wij de tuindeur hard dichtslaan. Piatti had de jas gekregen en hij onderzocht nu zeker de zakken, om het horloge met ketting te krijgen. Binnen weinige oogenblikken zou hij bemerken dat de jas, welke hij in handen had, niet dezelfde was, welke hij in den tuin had begraven en dat de bewijzen van zijn schuld — of de bewijzen van zijne medeplichtigheid aan de misdaad van een ander — verdwenen waren.

Wij bleven geen seconde wachten, maar ijlden Broadstreet uit in de richting van Leather Lane, waar ik begreep, dat mijnheer Shuttleworth zou staan om naar mij uit te kijken.

„Ja," zeide ik gejaagd, zoodra ik hem gewaar werd op den hoek der straat, „alles is uitgekomen. Ik vertrek morgenochtend met den vroegtrein naar het vaste land. In het hotel Hongarije zal ik ze wel ontmoeten. Wees zoo goed te zorgen dat Emilie goed en wel op onze etage komt."

Er was geen tijd te verliezen en voor mijnheer Shuttleworth of Emilie iets konden zeggen, was ik van hen

weggegaan en had ik mij vlug gemengd onder de voorbijgangers.

Ik liep rustig door Leather Lane verder; de Piatti's konden mijn gezicht niet gezien hebben, want zij hadden alleen een vagen omtrek van mij te zien gekregen en nog wel door erg vuile vensterruiten.

Ik begaf mij niet naar onze etage, omdat ik begreep, dat mijnheer Shuttleworth wel zorg zou dragen voor Emilie. Dien nacht sliep ik in het Grand hotel, Charing Cross en vertrok den volgenden morgen met den sneltrein van 9 uur v.m., na een plaats te hebben besproken tot Budapest.

Het gezegde: „achteraf is het gemakkelijk zeggen wat men had moeten doen," is u ongetwijfeld bekend.

Toen ik den oudste der Piatti's zag staan in de vestibule van het hotel Hongarije te Budapest, begreep ik natuurlijk achtervolgd te zijn van af het oogenblik dat Emilie en ik het huis in Broadstreet uitrenden. De zoon had mij waarschijnlijk in het oog gehouden terwijl ik nog in Londen was en de vader was mij ongemerkt nagereisd met den trein, waarmede ik gegaan was, had mij aan het station te Budapest in een huurrijtuig zien stappen en mij tegen den koetsier hooren zeggen naar het hotel Hongarije te rijden.

Haastig besprak ik een kamer en vroeg toen of mevrouw „Carey" uit Londen met haar kamenier nog in het hotel waren — dit was de naam waaronder mevrouw Tadworth reizen zou — en kreeg een toestemmend antwoord. Mevrouw Carey gebruikte haar avondeten in de eetzaal, uit welke de accoorden der schoone, Hongaarsche melodieën gespeeld door het onvergelijkelijke orkest van Berkes, stroomden als om te spotten met mijn angst.

De kamenier van mevrouw Carey gebruikte, zooals men zeide, haar maal in de hofmeesterskamer.

Ik trachtte mijn nasporingen zoo kalm mogelijk te doen, maar het kwam mij voor alsof Piatti's blikken en sarcastische lachjes mij overal volgden, terwijl hij kalm zijn kamer bestelde en voor zijn bagage zorgde.

Bijna alle beambten van het Hongarije hotel spreken

Engelsch en ik vond dus zonder moeite den weg naar de hofmeesterskamer. Tot mijn leedwezen was Lady Molly er niet meer. Iemand vertelde mij dat de „kamenier van mevrouw Carey" zeker naar de kamer van hare meesteres was gegaan, no. 118 op de eerste verdieping.

Eenige kostbare oogenblikken gingen dus te loor toen ik terug liep naar de vestibule, want het hotel Hongarije heeft eindelooze gangen en corridors. Gelukkig kwam ik mylady in een der gangen tegen. Toen ik haar zag, verdween mijn angst nagenoeg geheel.

Zij zag er gerust en kalm uit, maar met haar vlug begrip giste zij dadelijk de reden van mijn komst te Budapest.

„Zij hebben zeker de geschiedenis met de jas ontdekt," zeide zij, mij haastig meetrekkende in een der kleinere zijgangen, waar het eenigszins donker was en zich gelukkig niemand bevond, „en natuurlijk is hij je nagegaan —"

Ik knikte van ja.

„Die mevrouw Tadworth is een zottin, waar geen fut in zit," zeide zij met toornige heftigheid. „Wij hadden nu al op weg moeten zijn naar Cividale — maar zij beweerde zich te ziek en te vermoeid te gevoelen om de reis zonder oponthoud te kunnen voortzetten. Hoe die arme Shuttleworth zoo blind kan zijn om zulk een onbeperkt vertrouwen in haar te stellen, is mij een raadsel."

„Mary," liet zij er toen kalm op volgen, „ga dadelijk naar de vestibule. Houd die zottin zoo goed mogelijk in het oog. Zij is doodsbenauwd voor de Sicilianen en ik geloof zeker dat Piatti haar zou kunnen dwingen om hem de bewijsstukken van de misdaad af te geven."

„Waar zijn die bewijsstukken?" vroeg ik.

„Weggesloten in haar koffer — zij wilde ze niet aan mij toevertrouwen. Zij is een stijfhoofdige kleine zotskap."

Ik had mijne dierbare meesteres nooit zoo uit haar humeur gezien; echter liet zij zich niet verder uit en ik nam afscheid van haar om den weg naar de vestibule te zoeken. Een blik in de schitterend verlichte ruimte was voldoende om mij te doen zien dat noch Piatti noch mevrouw Tadworth aldaar aanwezig waren. Ik zou niet

kunnen zeggen waarom, maar de schrik sloeg mij in eens om het hart.

Ik rende naar de eerste verdieping en kwam bij kamer no. 118. De buitendeur stond open en zonder een oogenblik te aarzelen keek ik door het sleutelgat van de binnendeur.

De kamer was helder verlicht en recht tegenover mij, maar met den rug naar mij toe, stond Piatti, terwijl mevrouw Tadworth naast hem gedoken zat op een laag stoeltje.

Een open koffer stond vlak naast haar en zij was bezig te rommelen in den inhoud. Mijn hart stond bijna stil van schrik. Zon ik tegenwoordig moeten zijn — zonder iets daartegen te kunnen doen — bij zulk een laffe, verraderlijke handelwijze?

Iets scheen op dat oogenblik de aandacht van Piatti te trekken, want hij keerde zich in eens om en ging naar de deur toe. Onnoodig te zeggen dat ik haastig den terugtocht aannam. Ik had nu maar één gedachte en wel Lady Molly op te zoeken en haar te vertellen wat ik gezien had. Ongelukkigerwijze is het Hongarije hotel een doolhof van gangen, trappen en corridors en wist ik het nummer van haar kamer niet. Ik vond het niet raadzaam bizondere aandacht te trekken door in het kantoor te gaan vragen naar de kamenier van mevrouw Carey en mijn jammerlijk gemis aan kennis van vreemde talen maakte dat ik bij de dienstboden geene inlichtingen kon inwinnen. Ik had al een half dozijn trappen op en af geloopen toen ik in de verte de slanke figuur van mijn lieve meesteres te zien kreeg. Haastig ging ik op haar af, maar zij gaf mij al dadelijk eene waarschuwing om mij toch bedaard te houden.

„Mevrouw Tadworth is erg geschrokken," vervolgde Lady Molly als antwoord op mijn vragenden blik, „maar zij heeft Piatti toch in zoover om den tuin kunnen leiden, dat zij mijn koffer in zijn bijzijn heeft opengemaakt inplaats van den haren en dat zij hem verteld heeft de bewijsstukken niet onder haar berusting te hebben. Maar zij is te dom om dit lang te kunnen volhouden en Piatti zal zich geen tweede maal laten afschepen. Wij moeten zoo

gauw mogelijk afreizen naar Cividale. Ongelukkiger wijze gaat de eerste trein daarheen pas morgenochtend te 9 uur 15 m. Het gevaar voor dien ongelukkigen jongen man te Palermo is nu aamerkelijk grooter geworden door de laffe, lummelachtige manier waarop die vrouw zich gedraagt en door het misplaatste vertrouwen van den vader."

Het zou natuurlijk toch niets geven of ik mijn bezorgdheid te kennen gaf voor de veiligheid mijner beste meesteres, zoodat ik die gedachte maar voor mij zelf hield en haar met een beklemd hart „wel te ruste" wenschte. Ik sliep dien nacht bitter weinig en reeds te acht uur van den volgenden morgen kwam ik geheel gekleed mijn kamer uit.

Een eerste blik in de gang, waar zich kamer no. 118 bevond, bevestigde mijn ergste vrees. Er heerschte daar een ongewone drukte. De hotelbeambten liepen heen en weder, kamermeisjes stonden in druk gesprek en ik verstijfde van schrik toen ik even daarna twee gendarmen met een officier zag, die door den directeur van het hotel gebracht werden naar de kamers van mevrouw Tadworth en van Lady Molly.

O, wat betreurde ik toen onze Engelsche onbekendheid met vreemde talen! De beambten hadden het te druk om zich met mij te bemoeien en de kennis van het Engelsch van de kamermeisjes beperkte zich tot hetgeen betrekking had op baden en warm water. Eindelijk trof ik tot mijn groot genoegen een portier aan, die bereidwillig was om mij in mijn eigen taal een verhaal te doen van de gebeurtenissen, welke de kalme rust van het hotel Hongarije hadden verstoord.

Groote hemel! Zal ik ooit vergeten wat ik gevoelde, toen de volle beteekenis zich bij mij opdrong van hetgeen hij mij met een gemoedelijk lachje en met eenig schouderophalen mededeelde!

„Het is een geheimzinnige zaak," zeide hij, „geen sprake van diefstal — o, neen! in het geheel niet! — alleen is mevrouw Carey nergens te vinden — zij is verdwenen! Het was haar kamenier, die gekneveld, bedwelmd en bewusteloos werd gevonden, vastgebonden aan het ledikant op kamer no. 118."

IV.

Waarvoor zou het dienen als ik u vertelde van al de angsten, die ik doorstond in de volgende dagen, welke zoo langzaam voorbij gingen, dat zij mij eeuwen toeschenen?

Mijn dierbare meesteres, de vrouw, voor welke ik met genoegen door water en vuur zou zijn gegaan, was, zoo als de portier met een lachje verzekerde, het slachtoffer geworden van brutaal geweld en bijna half vermoord, en de hotelbeambten, die niets van mij afwisten, keken mij ongeloovig en spotachtig aan, toen ik dan eens smeekend, dan eens dreigend en woest, verzocht om de zieke dame te mogen oppassen, die mijn beste vriendin was, mij dierbaarder dan een kind aan zijn eigen moeder kon zijn.

O! die afschuwelijke bureaucratische sleur, die iemand elk oogenblik ontmoedigt en als het ware met lamheid slaat! Wat ik leed, kan ik niet onder woorden brengen.

Maar al mocht ik Lady Molly niet te zien krijgen, ik kon ten minste beginnen met wraak te oefenen tegen haar lage aanranders. Ik was overtuigd dat mevrouw Tadworth door haar verdwijning had bewezen medeplichtig te zijn aan de daad, want ik hield haar voor te dom en te onbeduidend om de misdaad te kunnen plegen zonder hulp van een ander.

Piatti was natuurlijk de hoofdaanlegger. Zonder dralen bracht ik door tusschenkomst van een tolk een aanklacht tegen hem in. Ik beschuldigde hem rondweg van medeplichtigheid uit begeerte tot diefstal. Zonder eenige afwijkingen in mijn verhaal, vertelde ik herhaaldelijk dat ik hem had gezien in druk gesprek met mevrouw Carey, wier werkelijke naam ik verklaarde mevrouw Tadworth te zijn.

Ik gaf als mijn meening te kennen dat de bedoeling geweest was een kostbaar horloge, waarop de letters „A. C." en een ketting te stelen, welke voorwerpen toebehoorden aan mijn vriendin, die met mevrouw Carey de reis had gemaakt, minder als kamenier, dan wel als gezelschap. Dit was een gewaagd stukje van mij, maar

ik voelde mij tot alles in staat. Gelukkig werd mijn verhaal gesteund door het feit, dat de schoenenknecht Piatti op een ongewoon uur op den corridor had zien slenteren in de nabijheid van kamer no. 118. Mijn vaste overtuiging was dat mevrouw Tadworth den schurk in haar kamer had toegelaten. Hij had haar schrik weten aan te jagen, misschien haar wel gedreigd met den dood. Zij had toen uit zuivere lafhartigheid er in toegestemd, hem de bewijzen van zijn schuld aan de moordzaak ter hand te stellen en toen Lady Molly, stemmen hoorende, uit haar eigen kamer was gekomen, had Piatti haar tegen den grond geslagen om te beletten dat zij tusschen beide kwam.

Mevrouw Tadworth — die arme, bange ziel! — was toen hevig beangst geworden en was, zonder twijfel door Piatti geholpen, er in geslaagd het hotel, en vermoedelijk ook Budapest te verlaten, voordat de euveldaad bekend werd.

Waarom Piatti dit ook niet gedaan had kon ik niet gissen. Hij schijnt kalm naar zijn kamer te zijn teruggegaan; en een uur daarna had eerst het kamermeisje, de deur van No. 118 op een kier ziende staan, even naar binnen gekeken en toen het ontstellend schouwspel te zien gekregen van de vastgebonden, bewustelooze en geknevelde kamenier.

Ik bereikte mijn doel en had de voldoening te hooren dat Piatti — hoewel hij mijn verhaal van a tot z loochende — in hechtenis zou worden gehouden gedurende het verdere onderzoek.

De Engelsche consul was zeer vriendelijk tegen mij, hoewel men mij niet toestond mijne goede meesteres te bezoeken, die inmiddels naar het hospitaal vervoerd was. Ik vernam dat de Hongaarsche politie alles in het werk stelde om „mevrouw Carey" op te sporen ten einde haar onverwijld voor den rechter te brengen.

Haar verdwijnen getuigde zekerlijk tegen haar en nadat ik drie dagen in onbeschrijfelijken angst had doorgebracht, kreeg ik een bericht van het Consulaat, waarin werd medegedeeld dat „mevrouw Carey" was aangehouden te Alsórév, op de Oostenrijksch-Hongaarsche grens en dat zij nu onder geleide op weg was naar Budapest.

Gij zult u kunnen voorstellen hoe ik beefde van drift en woede toen men, den volgenden morgen na dit welkome bericht, men mij kwam zeggen dat „mevrouw Carey" zich op het commissariaat van politie bevond en gevraagd had juffrouw Mary Granard uit Londen, die in het hotel Hongarije logeerde, te mogen spreken.

Die onbeschaamde prij! Mij te willen spreken! Nu, ik had ook een woordje tegen haar te zeggen; tegen die vrouw, die ik verachtte als een verraderlijk, laf wezen, die het vertrouwen van een liefderijken, bedroefden vader te schande maakte, die de hoop van een onschuldig, in levensgevaar verkeerend man vernietigde en die ten slotte oorzaak was van een aanval op de vrouw, die mij het liefste was ter wereld en welke haar bijna het leven had gekost.

Heel en al vervuld van haat en verachting voor de vrouw, die ik verfoeide, ging ik, vergezeld door een der klerken van het Consulaat, met een huurrijtuig naar het commissariaat, vol van de gedachte hoe ik het best aan die vrouw zeggen zou, wat ik van haar dacht.

Ik moest eenige minuten wachten in een leeg vertrek, dat veel geleek op een kamer uit de kazerne; toen ging de deur open, hoorde ik het ruischen van een zijden kleed, gevolgd door voetstappen van militairen, en stond Lady Molly even daarna voor mijn oogen glimlachend, kalm, rustig en zorgvuldig gekleed als altijd.

„Jij hebt mij in de put geholpen, Mary," zeide zij met een vroolijk lachje, „en nu moet je maar zien er mij weer uit te krijgen ook."

„Ik — begrijp er niets van," was alles wat ik stamelen kon.

„Het is nog al eenvoudig," zeide zij, „en ik zal je alles uitleggen op de terugreis naar Maida Vale. Hetgeen voor het oogenblik te doen valt, is dat gij en mevrouw Tadworth tal van beëedigde verklaringen aflegt, dat ik mijn kamenier niet heb aangevallen en haar niet beroofd heb van een horloge met ketting. De Engelsche consul zal je wel behulpzaam zijn en het zal maar een kwestie zijn van een paar dagen; middelerwijl kan ik je wel zeggen dat het gevangenisleven te Budapest heel belangwek-

kend is en minder onaangenaam dan men zou denken."

Natuurlijk begon ik eenigszins te vermoeden hoe alles zich had toegedragen, en ik schaamde mij dat ik een oogenblik had kunnen twijfelen aan de handigheid van Lady Molly om een zaak in het reine te brengen, waarbij het er op aankwam een onschuldig man recht te doen wedervaren.

Mevrouw Tadworth was kleinzielig, vreesachtig en dom. Te Budapest verlangde zij eenigen tijd rust, want zij voelde zich geheel van streek door de haastige reis, door de verandering van lucht en voeding en wat dies meer zij. Lady Molly had echter weinig moeite om haar over te halen, gedurende het oponthoud in het hotel Hongarije van rol te verwisselen. Zij zou „mevrouw Carey" uit Londen voorstellen, terwijl mevrouw Tadworth de kamenier zou zijn.

Mijn meesteres — niet denkende dat het van eenig nut voor haar plannen zou kunnen zijn, indien ik kennis droeg van die verwisseling — had er mij niet over gesproken in de weinige oogenblikken, die ik met haar samen was.

Toen Piatti op het tooneel verscheen, raakte mevrouw Tadworth geheel de kluts kwijt. Gelukkig behield ze gezond verstand genoeg om — misschien was het wel uit lafhartigheid — de jas en het horloge met ketting in bewaring te geven aan Lady Molly; toen nu Piatti haar volgde in haar kamer, kon zij hem aantoonen, dat de bewijsstukken niet in haar bezit waren. Dit was het tooneel, dat ik door het sleutelgat had gadegeslagen.

De Siciliaan zou natuurlijk zijn poging herhalen en mevrouw Tadworth zou dan de Shuttleworth's, vader en zoon, zeker opofferen om haar eigen huid te redden. Lady Molly begreep dit ten volle. Zij is sterk, vlug en doortastend; zij had dien avond een korte worsteling met mevrouw Tadworth en slaagde er in haar half bewusteloos vast te binden aan het ledikant, zoodat zij zeker kon zijn van in de eerste vier-en-twintig uur door die domme gans niet in de wielen te zullen worden gereden of haar plannen door haar verraden te zien.

Toen Piatti den volgenden morgen de deur open deed,

welke opzettelijk niet was gesloten, had hij de verrassing mevrouw Tadworth aan te treffen gebonden en half dood van schrik, terwijl de waardevolle bewijsstukken van zijn eigen schuld en van de onschuld van den jongen Shuttleworth spoorloos verdwenen waren.

Lady Molly was van aanzien niet bekend bij hem of bij iemand van de bende en zij had den trein naar Cividale reeds genomen, toen Piatti nog meende dat hij die domoor van een mevrouw Tadworth geheel in zijn macht had. Ik kan hier wel bij vertellen dat Lady Molly veilig de grens bereikte en bijdehand genoeg was om kolonel Grassi uit te vinden en dezen, met de noodige opheldering de bewijzen van de onschuld van den jongen Shuttleworth ter hand te stellen. Hetgeen ik gedaan had, was haar plannen goed te stade gekomen. In het hotel hield men haar voor de meesteres en mevrouw Tadworth voor de kamenier en aan iedereen werd gezegd „dat er een aanslag was gepleegd op de kamenier van mevrouw Carey", en dat deze naar het hospitaal was vervoerd. Ik bracht toen een beschuldiging uit tegen Piatti, in de meening dat hij het was, die mijn dierbare meesteres had aangevallen, en ik kreeg hem zoo vlug achter slot en grendel, dat hij geen tijd had om zijn makkers te waarschuwen.

Dank zij de moeite, welke kolonel Grassi zich gaf, werd de jonge Shuttleworth vrijgesproken van de beschuldiging van moord; maar ik kan hier bijvoegen dat noch Piatti, noch zijn zoon, noch eenig ander lid van de bende wegens de misdaad werd in hechtenis genomen. De bewijzen van hun schuld — de jas van Iersch laken en het horloge met de ketting — verdwenen op geheimzinnige wijze, nadat de advokaat van den jongen Shuttleworth de uitspraak „niet schuldig" voor dezen had weten te verkrijgen.

Zoo is de Siciliaansche politie nu eenmaal! Mijnheer Shuttleworth, de vader, wist wel wat hij zeide, toen hij zijn oordeel over haar uitsprak.

Natuurlijk kostte het verder weinig moeite om Lady Molly in vrijheid te doen stellen. De Engelsche consul nam dit op zich. Maar in Budapest bleef men den aan-

slag op „mevrouw Carey" toch voor een geheimzinnige zaak houden, want deze bepleitte wel de onschuld van Lady Molly, maar weigerde iets ten nadeele van Piatti te zeggen. Zij was natuurlijk bang voor hem en men moest hem dus wel vrij laten. Ik zou wel eens willen weten waar die oude schobbejak thans is!

HOOFDSTUK VII.

Het geheim van Fordwych Castle.

I.

Kan het u verwonderen, dat als onze knapste mannen van de Yard niet meer wisten wat zij doen moesten, de chef zich instinctmatig wendde tot Lady Molly?

Het is buiten kijf dat het geheim van Fordwych Castle, zooals de zaak algemeen genoemd werd, van zulken aard was, dat zij, meer dan eenig andere, vrouwelijke takt, speurzin en die verdere eigenschappen vereischte, welke mijne meesteres in zulk een hooge mate bezat.

Met uitzondering van den heer Mc Kinley, den advocaat, en den jongen Jack d'Alboukirk, waren alleen vrouwen in deze zaak betrokken.

Als gij niet onbekend zijt met het Genealogisch handboek van Debrett, dan zult gij weten, dat de adeldom van het oude Engelsche geslacht d'Alboukirk opklimt tot een goede zeshonderd jaar geleden en dat de tegenwoordige Lady d'Alboukirk baronesse is krachtens haar eigen recht, omdat de titel en de bezitting overgaan op de universeele erfgenamen. Mocht gij het genoemde, belangwekkende boek nader hebben bestudeerd, dan zult ge ook gelezen hebben dat wijlen de laatste Lord d'Alboukirk twee dochters naliet, de oudste, Clementina Cecilia — de tegenwoordige baronesse, die hem opvolgde — en de andere, Margaretha Florence, die in 1884 trouwde met

Jean Laurent Duplessis, een Franschman, die in Debrett eenigszins vaag omschreven wordt als „afkomstig uit Pondicherry, Indië", en bij wien zij twee dochters had, Henriette Marie, thans de erfgename van de aloude baronie van d'Alboukirk van Fordwych en Johanna, die twee jaren later geboren werd.

Volgens de praatjes die er liepen, was er iets geheimzinnigs of iets romantisch verbonden geweest met het huwelijk van de Hooggeboren jonkvrouwe Margaretha Florence met den schitterenden officier van het Vreemdenlegioen. De oude Lord d'Alboukirk, destijds gezant van Engeland te Parijs, schijnt ernstige bezwaren tegen het huwelijk te hebben gehad, maar Freule Margaretha trotseerde het misnoegen van haar vader en de openbare meening, ging er op een goeden dag van door met kapitein Duplessis en schreef aan haar familie uit Pondicherry een kort briefje, waarin zij kennis gaf van haar huwelijk met den man, dien zij zoo innig liefhad. De oude Lord d'Alboukirk kwam nooit het verdriet te boven, dat deze onbezonnen daad van zijn dochter hem berokkende. Zij was, zooals bleek, altijd zijn lieveling geweest en haar bedriegelijke handelwijze en het daarop gevolgde huwelijk, hadden inderdaad zijn hart gebroken. Hij bleef evenwel tot op het laatst toe vriendelijk voor haar en toen het eerste kind geboren werd en de ouders blijkbaar in bekrompen geldelijke omstandigheden verkeerden, schonk hij hun een jaarlijksche toelage, op te houden met den dood van zijn dochter, die, drie jaren na haar wegloopen, overleed bij de geboorte van haar tweede dochter.

Toen de Hooggeboren Clementina Cecilia, bij den dood van haar vader, dus in bezit kwam van den titel en het fortuin, scheen zij het haar plicht te achten, iets te doen ten behoeve van de oudste dochter van haar gestorven zuster, die, voor het geval zij zelve niet trouwde en kinderloos kwam te overlijden, erfgename worden zou van de baronie d'Alboukirk. Dit was dan ook de reden dat juffrouw Henriette Marie Duplessis, met toestemming van haar vader, door haar tante op Fordwych Castle werd in huis genomen. Uit Debrett zult ge tevens kun-

nen weten dat zij in 1901, na bij Koninklijk besluit daartoe vergunning te hebben bekomen, den naam d'Alboukirk aannam inplaats van haar eigen naam. In geval zij kinderloos overleed, zouden de titel en de bezitting eerst vervallen aan haar zuster Johanna en, bij ontstentenis van deze, aan een verren neef, kapitein John d'Alboukirk, op dit oogenblik een jong officier der Garde.

Volgens haar bedienden was de tegenwoordige baronesse d'Alboukirk zeer eigenzinnig, maar voor het overige niets excentrieker dan elke andere, ongetrouwde, oude dame uit de Noordelijke graafschappen zou zijn geweest, die zulk een bizondere plaats in de samenleving innam. De eenige zachte trek in haar overigens weinig beminnenswaardig karakter, is de groote liefde, die zij gevoelt voor het kind van haar overleden zuster. Juffrouw Henriette Duplessis d'Alboukirk heeft van haar Franschen vader de donkere oogen, het zwarte haar en de ietwat bruine gelaatskleur geërfd, maar ongetwijfeld heeft zij aan haar Engelsche afkomst haar eenigszins mannelijke gestalte en haar bijzondere voorliefde voor openluchtuitspanning te danken. Zij is forsch van postuur, bedreven in schermen en boksen, een goede amazone en zeker van haar schot.

Alle berichten wijzen er op, dat het begin der onaangenaamheden, die dit weelderig huis in ontroering brachten, samenviel met de komst op Fordwych van een mooie, jonge dame, die vergezeld was van haar lijfmeid, een half bloed met donker uiterlijk en een norsch humeur, maar die aan haar jonge meesteres gehecht scheen als een hond aan zijn baas. Het schijnt dat dit bezoek een verrassing was voor de geheele huishouding van Fordwych Castle en dat de vrouw des huizes daarvan pas kennis gaf op den morgen van den dag zelf, waarop de gasten verwacht werden. Zij gaf toen kortweg aan een dienstmeisje bevel om een logeerkamer in orde te maken en een veldbed te laten opslaan in de aangrenzende kleedkamer. Zelfs juffrouw Henriette scheen verrast door de mededeeling van het te wachten bezoek, want volgens Jane Taylor, het bedoelde dienstmeisje, ontstond er een vrij heftige woordenwisseling tusschen de oude dame en

haar nichtje en liet de laatste zich zelfs boos ontvallen: „In elk geval, tante, is er voor ons tweeën geen plaats hier in huis!" Zij verliet daarop haastig de kamer en trok de deur met een harden slag toe.

Weldra hoorde het geheele personeel dat de nieuw aangekomene niemand anders was dan juffrouw Johanna Duplessis, de jongere zuster van juffrouw Henriette. Het schijnt dat kapitein Duplessis kort geleden gestorven was te Pondicherry, dat het jonge meisje toen aan haar tante, Lady d'Alboukirk, had geschreven om hulp en bescherming, en dat de oude dame het haar plicht had geacht beide te verleenen.

Het bleek dat juffrouw Johanna niet leek op haar zuster, want zij was klein en blond, had meer van een Engelsche dan van een vreemdelinge en had zulke lieve, aangename manieren, dat zij spoedig het geheele personeel voor zich innam. De gehechtheid tusschen haar en de inlandsche lijfmeid, die zij uit Indië had mede gebracht, was eenig.

Van af het oogenblik dat deze gasten in huis waren gekomen, schenen oneenigheden, die zelfs dikwijls ontaardden in hevige twisten, tot de orde van den dag te behooren. Henriette scheen een grooten afkeer te hebben opgevat voor haar jongere zuster en voornamelijk voor de donkerkleurige lijfmeid, die in het huis door iedereen Roonah werd genoemd.

De bedienden op Fordwych hielden zich vrijwel overtuigd dat belangrijke gebeurtenissen aanstaande waren. De bottelier en de lakeien vingen gedurende het middagmaal, brokstukken van gesprekken op, die veel te denken gaven. Er werd gesproken over „advokaten," „bewijzen van huwelijk," „geboorteakten," en men hield daarbij in eens op, zoodra een der bedienden in de nabijheid kwam. Het gezicht der baronesse kreeg een angstige en vermoeide uitdrukking en zij sloot zich met juffrouw Henriette meermalen op in haar boudoir, waar men haar op hartverscheurende manier kon hooren schreien, terwijl juffrouw Henriette op booze en heftige wijze daar tusschen door sprak.

De heer Mc. Kinley, de bekende Londensche advo-

kaat, kwam twee of drie maal naar Fordwych en had dan langdurige gesprekken met de baronesse, wier oogleden daarna altijd erg rood en gezwollen waren. Het personeel vond het bizonder vreemd, dat Roonah, de Indische lijfmeid, altijd tegenwoordig was bij de besprekingen tusschen den heer Mc. Kinley, de baronesse en juffrouw Johanna.

Overigens hield die vrouw zich erg afgezonderd; zij sprak weinig en scheen van niemand notitie te nemen, behalve van de meesteres des huizes en van haar eigen meesteres, terwijl de uitbarstingen van drift van juffrouw Henriette haar volkomen koud schenen te laten. Vreemd genoeg, kreeg zij in eens een bizondere voorliefde voor het bezoeken van de kleine Roomsche kloosterkapel, die ongeveer een halve mijl van het Kasteel af lag en weldra vernam men dat Roonah, die tot nog toe tot den godsdienst der Parsees had behoord, door den dienstdoenden priester was bekeerd geworden tot het Roomsch Katholieke geloof.

Dit alles had plaats in de laatste twee à drie maanden; juffrouw Johanna was juist twaalf weken op het kasteel, toen kapitein Jack d'Alboukirk zijn gewoon periodiek bezoek aan zijn nicht kwam brengen. Al dadelijk scheen hij zich erg aangetrokken te gevoelen tot zijn nichtje Johanna en spoedig werd het voor iedereen duidelijk dat hij op haar verliefd was. Ook was het zeker dat van af dien tijd de oneenigheden tusschen de twee zusters talrijker en heviger werden; men hield het er algemeen voor dat juffrouw Henriette jaloersch was op Johanna, terwijl Lady d'Alboukirk, om een onverklaarbare reden, dezen liefdehandel met een ongunstig oog aanzag.

Toen had de tragische gebeurtenis plaats.

Op een morgen kwam Johanna, bleek en ontdaan, en bevende van hoofd tot voeten, de trappen afhollen, terwijl zij schreiend uitriep:

„Roonah! — mijn arme, lieve Roonah! — o, ik dacht het wel — ik dacht het wel!"

Kapitein Jack ontmoette haar toevallig onder aan de trap. Hij overstelpte haar met vragen, maar het meisje was niet bij machte iets te zeggen. Zij wees alleen met

de hand naar de bovenverdieping. De jonge man werd angstig en liep haastig de trap op; hij wierp de deur van Roonah's kamer open en zag, tot zijn afgrijzen, het arme schepsel dwars over haar veldbed liggen, met een zakdoek over neus en mond en met afgesneden keel.

De arme Roonah was klaarblijkelijk dood.

Zonder zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen deed kapitein Jack de kamer weder dicht en ging naar beneden om Johanna op het hart te drukken zich te beheerschen en zich ten minste goed te houden totdat de dokter van de plaats gehaald was en men Lady d'Alboukirk de vreeselijke tijding op behoedzame wijze had kunnen mededeelen.

De dokter, onverwijld gewaarschuwd, kwam ongeveer twintig minuten daarna op het kasteel. Hij kon alleen de vrees van Johanna en van kapitein Jack bevestigen. Roonah was inderdaad dood — en hij dacht dat zij al sedert eenige uren dood moest zijn geweest.

II.

Het publiek gaf dadelijk blijk van buitengewone belangstelling in deze geheimzinnige gebeurtenis. Op den avond van den dag van den moord bevatten de avondbladen reeds sensationeele berichten met het opschrift:

HET DRAMA OP FORDWYCH CASTLE.

GEHEIMZINNIGE MOORD VAN EEN BELANGRIJKE GETUIGE.

ERNSTIGE BESCHULDIGINGEN TEGEN PERSONEN UIT HOOGE KRINGEN.

en zoo verder.

Naarmate de tijd verstreek, werd het geheim meer en meer duister en ik vermoed dat Lady Molly er een voorgevoel van had, dat de chef vroeg of laat haar hulp en raad zou inroepen, want zij zond mij naar de plaats van den moord om het eerste onderzoek bij te wonen en drukte mij bizonder op het hart, oogen en ooren goed open te houden zoodat de geringste kleinigheid, die ver-

band hield met de misdaad, mij niet kon ontgaan. Zij zelf bleef in de stad, in afwachting dat de chef haar een boodschap sturen zou.

Het onderzoek werd gehouden in de eetzaal van Fordwych Castle en de mooie ruimte was propvol met belangstellenden, toen de lijkschouwer en de jury hunne plaatsen kwamen innemen, na het op de eerste verdieping liggende lijk van de vermoorde vrouw te hebben geschouwd.

Het schouwspel was dramatisch genoeg om elken schrijver van novellen te boeien en er kwam een zekere plechtige stilte onder de menigte toen, juist even voor de zitting zou worden geopend, een deur open ging en Lady d'Alboukirk — statig en stijf — vergezeld door haar nicht, juffrouw Henriette, en op den voet gevolgd door haar neef, den garde-kapitein Jack, de zaal binnentrad.

Het gezicht der oude dame was onverschillig en hoogHartig als gewoonlijk, even als dat van haar forsche nicht. Kapitein Jack daarentegen was zenuwachtig en had een hooge kleur. Iedereen merkte op dat hij, bij het binnenkomen, dadelijk het oog richtte op een klein, donker figuurtje, dat zwijgend en onbewegelijk gezeten was naast de stevige gestalte van den bekenden advokaat, den heer Hubert Mc. Kinley. Dat figuurtje was juffrouw Johanna Duplessis, in een eenvoudige zwarte japon, en met een bleek, door tranen bevlekt gezichtje.

Dokter Walker, de geneesheer van de plaats, was de eerste getuige, die opgeroepen werd. Zijn getuigenis bewoog zich op zuiver medisch terrein. Hij verklaarde het lijk te hebben onderzocht en tot de overtuiging te zijn gekomen dat een in chloroform gedrenkte zakdoek tegen de neusgaten van het vermoedelijk slapende slachtoffer was gehouden, en dat haar keel daarna met een scherp mes was doorgesneden; de dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden, omdat men geen spoor van eenige worsteling had kunnen bespeuren.

In antwoord op een vraag van den lijkschouwer gaf de dokter als zijn meening te kennen dat er voor het volvoeren der afschuwelijke daad geen bizondere krachts-

inspanning was noodig geweest omdat het slachtoffer vermoedelijk reeds in bewusteloozen toestand verkeerde. Wel had de moordenaar bizondere koelbloedigheid noodig gehad en moest het besliste voornemen hem hebben bezield om de daad te plegen.

De zakdoek en het mes werden vertoond. De eerste was een doek van een heldere kleur, welke met beslistheid werd erkend als te hebben behoord aan de vermoorde vrouw. Het mes was een uitheemsch, ouderwetsch jachtmes, dat gehangen had op een wapenrek, waarmede een hoek der vestibule was versierd. Het was door den rechercheur Elliott gevonden in het struikgewas op het aangrenzend golf-speelterrein. Er kon geen twijfel bestaan of de moordenaar het voor zijn wreed doel had gebruikt, omdat er nog bloedsporen op te ontdekken waren.

Kapitein Jack was de volgende getuige, die opgeroepen werd. Hij had weinig te verklaren, omdat hij het lijk niet van dichtbij had gezien, wijl hij dadelijk de deur weer dicht had gedaan, naar zijn nichtje was gegaan om haar tot bedaren te brengen en toen zijn knecht had geroepen om den dokter te halen.

Eenigen van het bedienend personeel van Fordwych Castle kwamen toen voor en waren eenstemmig in hun verklaringen over den zwijgenden aard der Indische vrouw, waardoor deze geheel afgezonderd bleef van haar kameraden. De kamenier van juffrouw Henriette, Jane Partlett, had evenwel een paar gewichtige zaken mede te deelen. Zij scheen iets vertrouwelijker te zijn geweest met de vermoorde vrouw dan de anderen en had tenminste eens een intiem gesprek met haar gehad.

„Zij praatte voornamelijk over haar meesteres, welke zij zeer was toegedaan," zeide Jane op de vraag van den lijkschouwer. „Zij vertelde mij, zoo veel van haar te houden, dat zij haar leven gaarne voor haar over zou hebben. Ik voor mij hield dat voor beuzelpraat, maar Roonah werd boos, toen ik er om lachte, maakte haar japon van voren los en liet mij eenige papieren zien, die tusschen de voering zaten. Deze papieren zijn het fortuin van mijn kleine meesteres," zeide zij. „Roonah be-

waart die met haar leven. Iemand moet Roonah dood maken, voor hij ze krijgen kan!"

„Dit is zoowat zes weken geleden," vervolgde Jane, terwijl iedereen der aanwezigen een beklemd gevoel kreeg, toen het meisje dit vertelde. „Later werd zij nog meer gesloten dan anders en toen ik eens op die papieren terug wilde komen, werd zij boos en zei dat ik maar liever mijn mond moest houden."

Op de vraag of zij tegen iemand anders over die papieren had gesproken, werd door Jane ontkennend geantwoord. „Behalve natuurlijk tegen juffrouw Henriette," voegde zij er na eenige weifeling bij.

Gedurende de eerste verhooren had Lady d'Alboukirk, gezeten tusschen haar neef, kapitein Jack, en haar nicht Henriette, in haar stijve, rechte houding blijk gegeven van hooghartige onverschilligheid. Henriette daarentegen scheen onaangenaam gestemd. Een paar malen had zij vrij hoorbaar gegeeuwd, hetgeen onder de toeschouwers een gevoel van wrevel verwekte. Zulk een ongevoeligheid bij zoo'n geheimzinnige, droevige gebeurtenis, die zoozeer afstak bij de diepe droefheid, welke haar eigen zuster scheen te gevoelen, nam iedereen onaangenaam tegen haar in. Het was algemeen bekend dat de jonge dame, juist voor het onderzoek zou beginnen, schermles had gehad in de kamer, gelegen onder die, waarin Roonah dood lag, en dat zij, een uur nadat de treurige geschiedenis bekend was geworden, kalm aan het golf spelen was gegaan.

Toen werd juffrouw Johanna Duplessis voor geroepen.

Bij het naar voren komen van het jonge meisje, ontstond er die, van gespannen verwachting getuigende, stilte in de zaal, welke een aandachtig luisterend gehoor gewoonlijk schijnt te bevangen, als het gordijn opgehaald zal worden voor de ontknooping van een treurspel. Maar zij zelve was kalm en zag er zeer sympathiek uit in haar rouwgewaad en met die droeve plooi in haar jong gezichtje, welke het treurig uiteinde van een trouwe vriendin daarin had gegroefd.

Op de vraag van den lijkschouwer antwoordde zij te heeten Johanna, Clarissa Duplessis en deelde zij verder

mede tot aan den dag, waarop haar lijfmeid werd vermoord, gewoond te hebben op Fordwych Castle, maar dat zij daarna het kasteel had verlaten en tijdelijk haar intrek genomen had in het „Wapen van d'Alboukirk," een klein, rustig hotel, gelegen in een buitenwijk van het stadje.

Zij, die hiermede onbekend waren, gaven duidelijk hun verwondering te kennen en de lijkschouwer ging vriendelijk voort:

„U bent geboren in Pondicherry in Indië, nietwaar, als de jongste dochter van Kapitein en van mevrouw Duplessis, die zelve een eigen zuster was van de baronesse ?"

„Ik ben geboren in Pondicherry," antwoordde het jonge meisje bedaard, „en ik ben het eenige wettige kind van wijlen kapitein en mevrouw Duplessis, de eigen zuster van baronesse d'Alboukirk."

Deze woorden veroorzaakten een beweging van ontroering, welke echter door den lijkschouwer dadelijk onderdrukt werd. De nadruk, welken de getuige gelegd had op het woord „wettige," had niemand kunnen ontgaan, en iedereen begreep dat daarin den sleutel moest worden gezocht tot opheldering van het geheim, verbonden met den dood der Indische vrouw.

Aller oogen wendden zich nu naar de baronesse d'Alboukirk en naar haar nicht Henriette, maar beide dames waren in fluisterend gesprek met elkander en schenen weinig belang te stellen in hetgeen er om haar heen gebeurde.

„De vermoorde vrouw was uw vertrouwde lijfmeid, niet waar?" vroeg de lijkschouwer, na eenige oogenblikken.

„Ja."

„Is zij met u naar Engeland gekomen?"

„Ja, zij ging met mij mede om voor mij te getuigen bij het laten gelden van mijn aanspraak het eenige, wettige kind van mijn overleden moeder en dus de erfgename der baronie van d'Alboukirk te zijn."

Haar stem had ietwat gebeefd, toen zij deze woorden zeide, maar terwijl een ademlooze stilte in de zaal heerschte,

scheen zij met inspanning haar aandoening te bedwingen, en gaf zij, op de vraag van den lijkschouwer, een duidelijk en helder verhaal van de wijze, waarop zij den vreeselijken dood van haar trouwe bediende had ontdekt.

Haar verhoor had ongeveer een kwartier geduurd toen de lijkschouwer haar de vraag stelde:

„Wist u iets af van de papieren, die de vermoorde vrouw bij zich droeg, en waarvan reeds gewag is gemaakt?"

„Ja," antwoordde zij kalm, „het waren de bewijsstukken voor mijn rechten. Mijn vader, kapitein Duplessis, had in zijn jeugd en vóór hij mijn moeder leerde kennen, een geheim huwelijk gesloten met een vrouw van gemengd ras, die de eigen zuster van Roonah was. Omdat hij genoeg van haar had, verstiet hij haar — zij had geen kinderen — maar aan de wettigheid van het huwelijk werd nooit een oogenblik getwijfeld. Daarna trouwde hij met mijn moeder, en zijn eerste vrouw stierf later, hoofdzakelijk van verdriet; haar dood viel echter voor twee maanden *na* de geboorte van mijn zuster Henriette. Mijn vader had zich, geloof ik, wijs laten maken dat zijn eerste vrouw al twee jaren geleden gestorven was en hij trok het zich geweldig aan, toen hij nu de overtuiging kreeg van het kwaad, dat hij onze moeder had aangedaan. Om de zaak eenigszins in het reine te brengen, trouwden zij nog eens over — ditmaal was het huwelijk wettig — en mijn vader gaf een groote geldsom aan de familie van Roonah, om alles geheim te houden. Een klein jaar nadat dit tweede — en alleen wettige — huwelijk was gesloten, werd ik geboren en stierf mijn moeder."

„Waaruit bestonden die papieren, waarvan reeds zooveel gezegd is?"

„Uit het bewijs van het huwelijk van mijn vader met zijn eerste vrouw — en uit twee beëedigde verklaringen van haar overlijden, twee maanden *na* de geboorte van mijn zuster Henriette; een van Dokter Rénaud, destijds een bekend geneesheer te Pondicherry, en de ander van Roonah zelf, in wier armen haar zuster gestorven was.

Dokter Rénaud is dood en nu is Roonah vermoord en zijn de bewijzen met haar verdwenen —"

Haar stem verstikte in een hartstochtelijk gesnik, dat zij spoedig met groote inspanning wist meester te worden. Men had een speld kunnen hooren vallen in de volle zaal, zoo groot was de belangstelling, die elkeen bezielde.

„Waarom bleven die papieren bij uw dienstbode in bewaring?" vroeg de lijkschouwer.

„Ik durfde ze niet zelf bij mij te houden," antwoordde de getuige, terwijl een zonderlinge uitdrukking van vrees zich op haar jong gezicht vertoonde, toen zij de oogen wendde naar de plaats, waar haar tante en zuster zaten. „Roonah had er bovendien niet van willen scheiden. Zij bewaarde ze tusschen de voering van haar japon en 's nachts lagen zij onder haar kussen. Na haar — haar dood en toen Dokter Walker was vertrokken, meende ik het mijn plicht om de papieren, welke voor mijn toekomst van zoo veel belang waren, zelf in bezit te nemen teneinde ze in bewaring te geven aan den heer Mc Kinley. Maar hoewel ik nauwkeurig het bed en de kleeren van de arme Roonah onderzocht, kon het mij niet gelukken ze te vinden. Ze bleken inmiddels verdwenen te zijn."

Ik zal geen poging doen om het opzien te beschrijven, door deze getuige teweeggebracht. Aller oogen dwaalden van haar jeugdig, bleek gezichtje naar dat van haar zuster, die bijna recht tegenover haar zat, en haar forsche schouders ophaalde, terwijl zij het zooveel belanginboezemende, jonge persoontje met koele en hooghartige onverschilligheid aanzag.

„Laat ons nu, voor het oogenblik, die papieren laten rusten," zeide de lijkschouwer, na eenigen tijd te hebben gezwegen; „is u ook iets bekend omtrent het intieme leven van uw gewezen lijfmeid? Had zij soms een vijand of misschien een vrijer?"

„Neen," antwoordde het meisje; „Roonah leefde alleen voor mij en voor het verkrijgen van mijn recht. Ik had haar dikwijls verzocht onze papieren in handen te stellen van den heer Mc Kinley, maar dat wilde zij niet. Had zij mij maar gehoorzaamd!" Het meisje begon

werktuigelijk te snikken, „dan zou ik de stukken, waarop de hoop voor mijn toekomst gegrond was, niet hebben verloren en zou het wezen, dat mij meer beminde dan iemand anders ter wereld, niet zoo wreedaardig zijn omgebracht."

Het was natuurlijk vreeselijk de woorden van het jonge meisje aan te hooren, die in zich zelf en zeker zonder opzet een afschuwelijke beschuldiging inhielden tegen menschen, welke haar zoo nauw verwant waren. Niemand kon ontkennen dat de zaak hopeloos ingewikkeld en geheimzinnig was geworden. Gij kunt u voorstellen, wat er omging in de gemoederen der aanwezigen bij het roerend verhaal van dit meisje, dat naar Engeland was gekomen, om de rechten, welke zij meende te bezitten, te doen erkennen en dat nu, door den lagen moord van haar voornaamste getuige, zich zoo plotseling het grootste deel der kans, die rechten te kunnen bewijzen zag ontglippen.

Dat het bewijs van haar recht ernstig gevaar liep door den dood van Roonah en het verdwijnen der papieren, bleek uit hetgeen de heer Mc. Kinley, de advocaat, te berde bracht. Hij had natuurlijk niet veel te zeggen, en zijn beweringen zouden trouwens nooit als bewijs kunnen gelden, omdat Roonah en Johanna hem nooit geheel haar vertrouwen hadden geschonken en hem de bewijsstukken, waarop de aanspraak gegrond was, niet daadwerkelijk hadden ter hand gesteld. Hij had weliswaar het huwelijkscertificaat van de eerste vrouw van kapitein Duplessis gezien en, zoo als hij terecht opmerkte, zou het niet moeielijk zijn een afschrift daarvan te verkrijgen. De vrouw scheen gestorven te zijn gedurende de groote cholera epidemie van 1881, toen ten gevolge van het groot aantal sterfgevallen, de menigvuldige ontduikingen van de voorschriften door de inboorlingen te Pondicherry en de lakschheid van het Fransche bestuur, certificaten van overlijden niet altijd en soms zeer onnauwkeurig werden afgegeven.

Roonah was mede gekomen naar Engeland om onder eede de verklaring te bezweren dat haar zuster in haar armen gestorven was, twee maanden na de geboorte van

het eerste kind van kapitein Duplessis, en dan was er de beëedigde verklaring van den thans overleden dokter Rénaud. De heer Mc. Kinley had beide stukken gezien en gelezen.

Het eenige bewijs, dat nu nog overbleef om de juistheid der aanspraken van Johanna Duplessis te staven, was het feit dat haar vader en moeder eenigen tijd *na* de geboorte van hun dochter Henriette, de huwelijksformaliteiten ten tweeden male hadden doen plaats hebben. Dit feit werd niet ontkend en zou desnoods, zonder eenige moeite kunnen worden bewezen, maar het kon in geenen deele dienen als overtuigende bewijsgrond. Het wees er alleen op, dat bij kapitein Duplessis een soort van twijfel was gerezen, die door herhaling van de huwelijksformaliteiten werd weggenomen; het stelde geenszins de onwettige geboorte der oudste dochter vast.

Hetgeen de heer Mc. Kinley zeide, versterkte bij iedereen de overtuiging, dat diefstal der papieren de hoofdreden was geweest van het vermoorden der ongelukkige Roonah. Zij wilde de papieren, van welke het fortuin van haar meesteres afhing, niet afgeven en hare toewijding kostte haar het leven.

Daarna werden nog tal van getuigen opgeroepen. De bedienden werden nauwgezet ondervraagd, de dokter werd opnieuw in verhoor genomen, maar de lijkschouwer en de jury konden er niet in slagen, andere feiten aan het licht te brengen, dan die welke reeds bekend waren. Het stond vast, dat de Indische vrouw vermoord was en dat de papieren, welke zij altijd bij zich droeg, waren verdwenen.

Verder was er niets bekend en was alles in een geheimzinnig duister gehuld. De hofmeester van Fordwych Castle had weliswaar het mes, waarmede Roonah vermoedelijk vermoord was geworden, op de gewone plaats gemist, maar dit was op den morgen zelf van het plegen van den moord en niet daarvóór, en het geheimzinnige van de zaak werd bovendien nog daardoor bevorderd, dat herhaald onderzoek aantoonde dat de vermoorde vrouw zelf de eenige was geweest, die in den omtrek chloroform had gekocht. Zij was, twee of drie weken geleden, op

zekeren dag bij den drogist van het plaatsje gekomen met een recept voor een haarwassching, waarvoor chloroform noodig was. Hij had haar een kleine hoeveelheid in een fleschje gegeven, welk fleschje later leeg op op haar waschtafel werd gevonden. Niemand der bewoners van Fordwych Castle kon beslist zeggen, in den bewusten nacht iets bizonders te hebben gehoord. Zelfs Johanna, wier slaapkamer naast die van het ongelukkige slachtoffer lag, zeide dat zij niets bizonders had waargenomen. Maar de deur, die gemeenschap gaf tusschen beide vertrekken, was afgesloten en de moordenaar was zonder twijfel vlug en stil te werk gegaan.

Het onderzoek liep dus ten einde, als nasleep alleen een duister vermoeden en een onverklaarbaar gevoel van afgrijzen nalatende.

De uitspraak der jury luidde: „Moord met voorbedachten rade, gepleegd door een of meerdere onbekende personen". Dadelijk na de uitspraak stond Lady d'Alboukirk op en ging, leunende op den arm van haar nicht, bedaard de kamer uit.

III.

Aan twee van onze bekwaamste mannen van de Yard, Pegram en Elliott, werd opgedragen achter te blijven met het oog op de zaak. Zij namen hun intrek ergens in Fordwych — het nabijgelegen stadje — hetgeen juffrouw Johanna ook deed, die haar vast verblijf vestigde in het „Wapen van Alboukirk", terwijl ik na afloop van het gerechtelijk onderzoek, dadelijk naar Londen terugkeerde. Kapitein Jack was weer teruggegaan naar zijn regiment en de dames van het kasteel hervatten oogenschijnlijk haar kalm, weelderig leven van vroeger. De oude dame zette hare vrij afgezonderde, half vorstelijke levenswijze voort, terwijl juffrouw Henriette doorging met schermen, boksen en het spelen van hockey en golf, en over het fraaie kasteel en zijn trotsche bewoners zweefde als een zwarte, onheilspellende vogel, de bedreiging van een onuitgesproken verdenking.

Al mochten de beide dames zich schijnbaar niet be-

kommeren over de openbare meening, deze had haar toch in den ban gedaan. Niemand durfde een bepaalde beschuldiging uiten, maar het was tot iedereen doorgedrongen, dat juffrouw Henriette op den morgen zelf van den moord golf gespeeld had op het veld, waar men later het mes had gevonden; en dat, indien juffrouw Johanna er niet in slaagde haar aanspraken op de baronie d'Alboukirk erkend te krijgen, juffrouw Henriette in het onbetwist bezit zou blijven. Als de dames dán ook door het dorp reden, was er niemand die den hoed afnam, en als de geestelijke in de kerk het zesde gebod voorlas „gij zult niet doodslaan", dan wendden zich aller oogen met angstig afgrijzen naar de oude baronesse en naar haar nicht.

Fordwych Castle verkeerde in een toestand van hooghartige afzondering. De couranten bevatten elken dag sarcastische artikelen tegen Scotland Yard, en het publiek werd hoe langer hoe onrustiger.

Toen wendde de chef, ten einde raad, zich tot Lady Molly en het gevolg daarvan was, dat ik wederom de reis deed naar Fordwych, maar nu in gezelschap van mijn beste meesteres, die van het hoofdbestuur volmacht had gekregen om alles te doen, wat zij noodig zou vinden, om de geheimzinnige misdaad tot klaarheid te brengen.

Wij kwamen te 8 uur n.m. te Fordwych aan na den gewonen langen tijd die men te Newcastle moet wachten. Wij stapten af in het „Wapen van Alboukirk" en na haastig een zeer slecht toebereid avondeten te hebben genuttigd, vond Lady Molly het goed mij een kort inzicht te geven in haar plannen.

„Ik geloof alle bizonderheden van den moord te kunnen volgen, Mary," zeide zij ernstig, „zoo goed alsof ik al dien tijd op het kasteel had doorgebracht. Ik weet precies, waar onze mannen de plank misslaan en waarom zij nu niet meer kunnen vorderen. Hoewel men mij onbeperkte volmacht heeft gegeven, is hetgeen ik plan heb te doen zoo tegen den regel, dat als ik niet slaag, men mij waarschijnlijk op staanden voet mijn ontslag zal geven, terwijl ook gij daarvan het nadeel zult kunnen

ondervinden. Gij kunt je nog bijtijds terugtrekken en mij de zaak alleen laten uitvoeren."

Ik keek haar strak in het gezicht. Haar donkere oogen straalden met bizonderen gloed en er scheen een uitdrukking in te liggen als of zij de gave van „het tweede gezicht" bezat om menschen en dingen te kunnen doorgronden.

„Ik blijf bij u, Lady Molly, en zal uwe bevelen stipt opvolgen," zeide ik bedaard.

„Ga dan nu naar bed," zeide zij, met dat plotseling veranderlijke dat ik zoo aantrekkelijk in haar vond, maar anderen zoo onverklaarbaar toescheen.

Het hielp mij niet of ik al tegenstribbelde; zij wilde zich niet verder uitlaten en gaf ook geen antwoord meer op mijn vragen, zoodat mij niets anders overbleef dan naar mijn kamer te gaan. Den volgenden morgen zag ik haar heel in de vroegte, onberispelijk gekleed voor mijn bed staan.

„Hoe laat is het al?" riep ik uit, nu geheel wakker.

„Nog te vroeg voor je om op te staan," antwoordde zij bedaard. „Ik ga naar de vroegmis in de Roomsch-Katholieke kloosterkerk, hier niet ver van daan."

„Naar de mis in de Roomsch-Katholieke kloosterkerk?"

„Ja. Herhaal toch niet altijd mijn woorden, Mary; het geeft niets en kost maar noodeloos tijd. Ik heb mij in den omtrek bekend gemaakt als de Amerikaansche mevrouw Silas A. Ogden, wier automobiel een ongeluk heeft gekregen, welke nu te Newcastle gerepareerd wordt, en die zich nu inmiddels bezighoudt met het bezien der merkwaardigheden in de buurt. Daar ik Roomsch ben, ga ik eerst naar de mis en omdat ik Lady d'Alboukirk vroeger wel eens in Londen heb ontmoet, ga ik na afloop haar een beleefdheidsbezoek brengen. Als ik terug kom, kunnen wij samen lunchen. Gij zoudt in dien tijd kennis kunnen maken met juffrouw Johanna Duplessis, die hier nog altijd logeert, en haar kunnen uitnoodigen om met ons te lunchen."

Voor ik tijd had iets te vragen, ging zij heen en er

bleef mij dus niets anders over dan getrouwelijk te gehoorzamen.

Een uur later zag ik juffrouw Johanna Duplessis in den tuin van het hotel loopen. Het viel niet moeielijk kennis te maken met het jonge meisje, die het klaarblijkelijk aangenaam vond iemand te ontmoeten, met wien zij praten kon. Wij hadden het over het weer en dergelijke onderwerpen en ik vermeed angstvallig het tragisch voorval op Fordwych Castle aan te roeren, tot dat Lady Molly tegen tien uur terugkwam. Zij zag er even knap en even kalm uit als drie uur tevoren. Omdat ik haar zoo goed kende, ontging de zegevierende uitdrukking in haar oogen mij niet en begreep ik dat zij het doel van haar uitgaan had bereikt. Zij was vergezeld door Pegram, die echter dadelijk het hotel inging, terwijl zij in den tuin naar ons toekwam en zich met eenige minzame woorden voorstelde aan juffrouw Johanna Duplessis, wie zij daarna vroeg mede te gaan naar de koffiekamer op de eerste etage.

Er was hier niemand en wij zetten ons neder aan een tafeltje, terwijl ik beefde van nieuwsgierigheid naar hetgeen gebeuren zou.

Door het open raam kon ik Elliott zien, die haastig door de dorpsstraat liep. Het dienstmeisje ging heen, en daar ik te zenuwachtig was om iets te kunnen gebruiken of te zeggen, voerde Lady Molly alleen het gesprek met juffrouw Johanna en deed haar allerlei vragen over het leven in Indië en over haar vader, kapitein Duplessis. Johanna gaf toe, dat zij altijd haar vaders lieveling was geweest.

„Van Henriette scheen hij om de een of andere reden niet te houden," zeide zij.

Lady Molly vroeg haar wanneer zij Roonah het eerst had leeren kennen.

„Zij kwam bij ons in huis, toen mijn moeder stierf," antwoordde Johanna, „en ik werd als kind aan hare zorgen toevertrouwd."

In Pondicherry zag niemand er iets vreemds in, dat zij als ondergeschikte kwam in het huis van een officier, waarin haar eigen zuster gewoond had als meesteres.

Pondicherry is een Fransche bezitting en men heeft daar eigenaardige zeden en gewoonten.

Ik vroeg haar toen, wat haar plannen voor de toekomst waren.

„Ja," zeide zij met iets droevigs in haar stem, „ik kan natuurlijk niets doen, zoolang mijn tante nog leeft. Ik kan haar niet dwingen mij op Fordwych te laten wonen of mij te erkennen als haar erfgenaam. Na haar dood en als mijn zuster den titel en de bezitting van d'Alboukirk aanvaardt," voegde zij er bij, terwijl een wraakzuchtige uitdrukking — een uitdrukking van wreedheid en haat — haar kinderlijk gezichtje ontsierde, „dan zal ik de geschiedenis van Roonah's dood weer op het tapijt brengen en ik hoop dan dat de algemeene meening —"

Hier bleef zij in eens steken en ik, die naar buiten door het raam had gekeken, wendde mijn oogen naar haar. Zij was vaalbleek geworden, terwijl zij recht voor zich uitstaarde, en vork en mes uit haar hand liet vallen. Toen zag ik ook dat Pegram in de kamer was gekomen, naar ons tafeltje was gegaan en een pakje met papieren aan Lady Molly had gegeven.

Ik zag alles in een oogwenk.

Toen weerklonk een luide kreet van wanhoop, als van een in het nauw gebracht dier, een schrille kreet, gevolgd door het diepe stemgeluid van Pegram, die zeide: „Neen, laat dat," maar voor iemand zulks kon verhinderen, stond het sierlijke figuurtje van juffrouw Johanna in het openstaande raamkozijn.

Een oogenblik daarna was zij in de diepte verdwenen en hoorden wij een doffen slag, die het bloed in onze aderen bijna deed stollen.

Pegram holde de kamer uit, maar Lady Molly bleef bedaard zitten.

„Ik ben er in geslaagd de onschuldigen van blaam te zuiveren," zeide zij kalm; „en de schuldige heeft zich zelf gestraft."

„Dus heeft zij het gedaan?" mompelde ik, half verlamd van schrik.

„Ja. Ik heb dit van het begin af al vermoed," ant-

woordde Lady Molly. „Die bekeering van Roonah tot het Roomsche geloof en de daarop gevolgde verandering in haar manier van doen, brachten mij het eerst op het spoor."

„Hoe dan?" vroeg ik.

„De reden is heel eenvoudig, Mary," zeide zij, terwijl zij met de hand op het pakje papieren sloeg; toen maakte zij het bandje los, dat om de brieven gewonden was, en spreidde deze op tafel uit. „De heele zaak was van het begin tot het einde bedriegerij. Het huwelijkscertificaat der vrouw was natuurlijk echt, maar ik begon aan de echtheid der andere papieren te twijfelen, toen ik hoorde dat Roonah er zich niet van wilde ontdoen en ze niet in bewaring wilde afgeven aan den heer Mc. Kinley. Ik ben overtuigd dat eerst alleen afdreiging beoogd werd. De papieren moesten slechts dienen om de oude dame geld af te zetten en er bestond niet het minste voornemen om ze in rechte te gebruiken.

„De rol, die Roonah spelen moest, was natuurlijk de gewichtigste van de heele zaak, omdat zij hierheen was gekomen om den datum van het overlijden der eerste mevrouw Duplessis onder eede te bezweren. Het initiatief kan genomen zijn door juffrouw Johanna of door kapitein Duplessis zelf, uit haat jegens de familie, die niets te doen wilde hebben met hem of met zijn meest geliefde dochter. Dat zullen wij natuurlijk nooit kunnen vernemen. In het begin was Roonah Parsee en als een hond gehecht aan het meisje, dat zij van kindsbeen af had verzorgd, en dat haar wel goed gedrild zal hebben voor de rol, welke zij te vervullen had. Maar toen bekeerde zij zich tot het Roomsch-Katholieke geloof en, dweepziek als bekeerlingen gewoonlijk zijn, kreeg zij een buitengewone vrees voor de straf der hel. Ik ging dezen morgen naar de kloosterkerk, luisterde naar de preek van den priester en kon mij toen een goede voorstelling maken van den invloed, welken zijn welsprekendheid moet hebben gehad op de onwetende, bijgeloovige Roonah. Deze was nog altijd bereid om, zoo noodig, voor hare meesters te sterven, maar niet meer om ten haren behoeve een leugen onder eede te bezwe-

ren. Na de mis bracht ik een bezoek op Fordwych Castle. Ik deelde aan de baronesse d'Alboukirk mede wat mijn beroep was, en zij bracht mij naar de kamer door Roonah bewoond en waar deze was vermoord geworden. Daar vond ik twee dingen," ging Lady Molly voort, terwijl zij het sierlijke taschje, dat aan haar arm hing, opendeed en mij een grooten sleutel en een gebedenboek liet zien. „Den sleutel vond ik in een lade van een oud buffet, dat in Roonah's kamer stond, met nog allerlei dingen, die aan de ongelukkige vrouw hadden toebehoord, en ik bevond dat de sleutel paste op de deur, welke uit Roonah's kamer toegang verleende naar de kamer bewoond door Johanna, welke deur gesloten was. Roonah had aan haar kant zelf die deur dicht gedaan — *zij moet dus bevreesd zijn geweest voor haar meesteres.* Ik begreep toen dat mijn vermoeden juist was. Het boek is een Roomsch gebedenboekje. Het is beduimeld op de plaats, waar te lezen staat, dat valsche eeden en leugens doodzonden zijn, die met hellestraffen moeten worden geboet. Roonah, bezield met angst voor het bovennatuurlijke en pas bekeerd tot het geloof, wilde zich niet bezwaren met eene doodzonde.

„Wie zal zeggen wat er voorgevallen is tusschen de twee vrouwen, die beiden op zulk een vreeselijke wijze den dood hebben gevonden? Wie zal kunnen zeggen, hoeveel tranen en smeekingen Johanna Duplessis aanwendde, van af het oogenblik dat zij tot de overtuiging kwam dat Roonah weigerde om onder eede de leugen te bezweren, die aan hare meesteres aanzien en rijkdom moest verschaffen tot op den dag, die haar de verpletterende zekerheid gaf, dat Roonah zelfs niet langer het stilzwijgen wilde bewaren, den vreeselijken dag, waarop zij het plan vormde haar voor eeuwig het zwijgen op te leggen?

Toen ik deze zekerheid had verkregen, waagde ik mijn koen besluit. Ik was natuurlijk voor mijzelf volkomen zeker. Ik hield Johanna hier aan den praat en zond intusschen Pegram naar haar kamer met bevel, de sloten te verbreken van haar valies en van haar toiletkistje. Ik had je al gewaarschuwd dat, als ik niet slaagde, men

mij wegens onrechtmatige handelingen uit den dienst zou ontslaan, omdat ik de bevoegdheid niet had, zulk een bevel te geven; maar als Pegram de papieren vond dààr, waar ik zeker was dat zij zouden zijn, dan kon ik de moordenares overleveren aan de justitie. Ik ken mijn eigen sekse tamelijk goed, is het niet Mary? Ik was er zeker van, dat Johanna Duplessis die papieren niet had vernietigd — ze nooit vernietigen zou —."

Terwijl Lady Molly dit zeide, hoorden wij zware voetstappen in de gang. Ik liep naar de deur en ontmoette daar Pegram.

„Zij is morsdood, juffrouw," zeide hij. „Het is een val van veertig voet en op een steenen plaveisel."

De schuldige had haar straf zelf voltrokken!

Lady d'Alboukirk zond op den dag, waarop het gebeurde publiek werd bekend gemaakt, aan Lady Molly een wissel van zestig duizend gulden.

Gij zult zeggen, dat de belooning wel verdiend was. Lady Molly had met eigen hand, den sluier van geheimzinnigheid verscheurd, die over het drama van Fordwych Castle hing; door het vinden van de papieren in de toiletkist van Johanna Duplessis en den zelfmoord van het ongelukkige meisje behoorde de moord van de Indische vrouw niet langer tot de geheimzinnige zaken.

HOOFDSTUK VIII.

De dwaasheid van één dag.

I.

Ik geloof niet dat iemand ooit heeft geweten, dat de opheldering van het groote geheim, aan het courantenlezend publiek bekend onder den naam van „De mishandeling van Somersetshire" enkel en alleen te danken

is geweest aan het scherpe verstand van mijn lieve meesteres.

Het is een feit dat, voor zoover het publiek betreft, de Somersetmishandeling nooit geheel is opgehelderd; en als gewoonlijk is het een prachtig onderwerp voor de veeleischende bemoei-allen, die zoo gaarne critiek oefenen op hetgeen de politie al of niet doet, om dat geval aan te halen als een bewijs van opmerkelijke onbekwaamheid van de zijde van onze afdeeling der recherche.

Een jonge vrouw, Jane Turner genaamd, die in Weston-super-Mare logeerde, was op zekeren namiddag in de slaapkamer, welke zij in een bekend pension aldaar betrokken had, in een wanhopigen toestand aangetroffen, gekneveld, met een prop in den mond, geheel van streek en ziek van schrik. De politie was onmiddellijk geroepen en, zoodra juffrouw Turner hersteld was, gaf zij de enkele bijzonderheden welke zij van het geheimzinnige geval wist.

Zij was werkzaam in een van de groote lakenwinkels in Bristol en bracht haar jaarlijksche vacantie in Weston-super-Mare door. Haar vader was slager in Banwell — een dorpje op korten afstand van Weston — en, naar het schijnt, was zij te ongeveer één uur in den namiddag van Vrijdag, den derden September bezig in haar slaapkamer een en ander bijeen te pakken in een tasch, met het plan naar Banwell te gaan om de laatste dagen van de week bij haar ouders door te brengen.

Er was toen aan de deur geklopt en een stem had gezegd: „Ik ben 't, Jane — mag ik binnenkomen?"

Zij had de stem niet herkend, maar gemeend dat deze toch wel iets had van die van een vriendin, waarom zij „kom maar binnen!" had geroepen.

Dit was alles wat de stumperd zich herinnerde, want een oogenblik later was de deur opengeworpen en was er iemand ruw op haar toegeschoten. Daarop had zij nog het kraken van een tafeltje, dat omviel, gehoord en een slag op haar hoofd gevoeld, terwijl een vochtige zakdoek tegen haar neus en mond werd gehouden.

Daarop herinnerde zij zich niets meer.

Toen zij langzamerhand weer bij kennis kwam, bevond zij zich in den vreeselijken toestand, waarin juffrouw

Skeward — haar huisjuffrouw — haar vier-en-twintig uur later aantrof.

Nadat men er op had aangedrongen dat zij, al was het nog zoo gebrekkig, den persoon die haar had aangevallen, zou beschrijven, vertelde zij nog, dat, toen de deur werd opengeworpen, zij gemeend had een vrouw op leeftijd te zien, in een wijden mantel, met een hoed en voile, maar dat zij niettemin door de kracht en de brutaliteit van den overval overtuigd was dat het een man moest zijn geweest. Zij had geen vijanden en ze bezat niets wat der moeite waard was om te stelen; toch was haar tasch, die slechts een paar waardelooze kleinigheden bevatte, intusschen verdwenen.

De verschillende bewoners van het huis konden al even weinig licht ontsteken in de duistere zaak van den oogenschijnlijk zoo doelloozen overval.

Juffrouw Skeward herinnerde zich alleen dat juffrouw Turner haar Vrijdags gezegd had, dat zij naar Banwell ging en tot Maandagavond zou wegblijven; maar dat zij haar kamer inmiddels wilde aanhouden.

Dat was ongeveer te half één geweest, juist het uur waarop voor de verschillende logés de lunch werd klaargemaakt; geen wonder dat door niemand in het drukke pension werd opgemerkt dat juffrouw Turner het huis niet verliet, en ongetwijfeld had het ongelukkige meisje nog ettelijke dagen in dien ongelukkigen toestand kunnen blijven als juffrouw Skeward niet tot het gewone inhalige type had behoord, dat eigen is aan haar slag.

Weston-super-Mare was aan het eind van de week overvol en daarom zag juffrouw Skeward, die bestormd werd met aanvragen om logies, niet in waarom zij de kamer van juffrouw Turner, die toch afwezig was die dagen, niet zou verhuren, wat haar een aardig voordeeltje zou opleveren.

Met dit doel bracht zij op dien Zaterdagmiddag een bezoeker naar juffrouw Turner's kamer en, de deur openwerpende — die dus bleek niet gesloten te zijn — was zij niet weinig verschrikt, toen zij het arme meisje zag, half op den stoel zittende, waaraan zij met een touw was vastgebonden, terwijl een wollen sjaal rond het

onderste gedeelte van haar gezicht was gewikkeld.

Zoodra zij het arme slachtoffer had verlost, zond juffrouw Skeward om de politie, waarop de schrandere detective Parsons — iemand van het dorp — eenige vage aanteekeningen ter plaatse maakte.

Allereerst werd de vraag ter sprake gebracht, wie de oudere dame in den wijden mantel kon zijn, waarover juffrouw Turner had gesproken als degene die haar had aangevallen. Naar het scheen had iemand, die eenigermate aan die beschrijving beantwoordde, zich op dien bewusten Vrijdag te ongeveer één uur aangemeld en gevraagd of juffrouw Turner thuis was. De meid, die open had gedaan, had geantwoord dat zij meende, dat juffrouw Turner naar Banwell was gegaan.

„O," had de oude dame gezegd, „dan zal zij nog niet weg zijn. Ik ben de moeder van juffrouw Turner en ik kom haar halen om samen naar Banwell te gaan."

„Dan is juffrouw Turner misschien nog in haar kamer," opperde de meid. „Wil ik eens gaan zien?"

„Geef je geen moeite," antwoordde de oude vrouw, „ik weet den weg, en ik zal dus zelf wel even gaan zien."

Daarop ging de oude dame de meid voorbij, en begaf zich, door de vestibule, naar boven. Niemand zag haar weer beneden komen, maar een van de logés schijnt op Jane Turner's deur te hebben hooren kloppen, waarop een vrouwenstem had gezegd:

„Ik ben het, Jane — mag ik binnenkomen?"

Wat er nadien gebeurde, wie de geheimzinnige oude vrouw was en hoe en met welk doel zij Jane Turner had aangevallen en van enkele waardelooze dingen beroofd, was het groote raadsel tegenover hetwelk de politie stond en dat — wat het publiek betreft — nooit is opgelost. Jane Turner's moeder was, op dat tijdstip met een gebroken enkel bedlegerig en kon zich dus niet bewegen. Daarom was de oude vrouw een vreemde indringster geweest en met hoeveel ijver er ook naar haar gezocht werd, bleef dit, in de oogen van het publiek althans, geheel vruchteloos. Maar hierover later meer.

Het tooneel van de misdaad leverde maar weinig op, dat stof gaf tot nader onderzoek. Het touw, waarmede

Jane Turner gekneveld was geweest, was een heel gewoon touw; de wollen sjaal was van juffrouw Turner zelf en was door den misdadiger benut om het gillen van het meisje te smoren; op den vloer lag een zakdoek, zonder naamcijfer of waschmerk, welke blijkbaar gedrenkt was in chloroform; en daar dichtbij een fleschje, dat het bedwelmende vocht had bevat. Een klein tafeltje was omvergeworpen en de verschillende dingen, welke er op hadden gelegen, waren in het rond verspreid — zooals een vaasje, waarin een paar bloemen hadden gestaan, een trommeltje met beschuitjes en verscheidene afleveringen van de *West of England Times*.

Verder niets. De schavuit slaagde er blijkbaar in, na zijn doel bereikt te hebben, het huis onopgemerkt te verlaten; dit kon des te gemakkelijker plaats vinden omdat hij daarvoor het drukke uur van den lunch had gekozen.

Verschillende mogelijkheden werden natuurlijk gesteld door eenige van onze meest bekwame mannen van de Yard; de aannemelijkste oplossing was die, welke de schuld — of althans de medeplichtigheid — wierp op den verloofde van het meisje, Arthur Cutbush — een deugniet, die zijn tijd grootendeels bij wedrennen zoek bracht. Inspecteur Danvers, die door onzen chef was gezonden om de politie van het plaatsje te helpen, verklaarde, dat Jane Turner haar verloofde inderdaad zelf verdacht, maar dat zij hem trachtte te redden door te verklaren dat zij beslist niets van eenige waarde bezat. De deugniet, echter, had zeker geweten dat zij toch wel eenig geld had en had dezen brutalen *coup* gewaagd met het doel er haar van te berooven.

Danvers was daarop erg teleurgesteld, toen bij onderzoek bleek, dat Arthur Cutbush, drie dagen voor den overval, naar de wedrennen in York was gegaan en daar gebleven was tot Zaterdagavond, toen een telegram van juffrouw Turner hem eerst naar Weston had geroepen.

Verder verbrak het meisje haar engagement met den jongen Cutbush niét, en zoo was het besliste gemis aan eenigerlei geldige beweegreden een ernstig bezwaar voor de waarschijnlijkheid van de aangevoerde theorie.

Toen zond de chef om Lady Molly. Ongetwijfeld begon hij in te zien, dat ook dit een geval was, waarin vrouwelijke tact en mylady's verwonderlijk scherpe blik zouden blijken nuttiger te zijn dan de meer gebruikelijke methode van het sterkere geslacht.

II.

„Natuurlijk is er een vrouw in het spel, Mary," zeide Lady Molly tegen mij, toen zij terugkwam van de bespreking met den chef, „hoewel iedereen van de Yard fluit op die onderstelling en beweert dat de vrouwelijke stem — welke de twee enkele getuigen, die wij hebben, bezweren willen te hebben gehoord — een nagemaakte stem was."

„U denkt dus dat een vrouw den aanslag op Jane Turner heeft gepleegd?"

„Als," zeide zij ontwijkend, „een man een vrouwenstem nabootst, dan geeft hij een hooge onnatuurlijke fausset en dit zou, dunkt mij, zeker aan het dienstmeisje en den logé zijn opgevallen."

Wij lieten onze gedachten hierover den vrijen loop, toen mijn meesteres, met de haar eigen schielijke verandering in houding en toon, op eens zeide:

„Mary, zie eens na welke trein er naar Weston-super-Mare gaat; wij moeten maken dat we daar van avond zijn."

„Orders van den chef?" vroeg ik

„Neen — van mij," zeide zij lakonisch. „Waar is het spoorboekje?"

Wij vertrokken dienzelfden middag en aten des avonds in het Grand Hotel te Weston-super-Mare.

Mijn lieve meesteres was op reis altijd door in gedachten verzonken geweest en ook nu was zij nog bizonder stil en afgetrokken. Er was een diepe plooi tusschen haar wenkbrauwen en af en toe sloot zij half de oogen met een uitdrukking als of zij een nieuw inzicht in de zaak kreeg. Ik was natuurlijk erg benieuwd om te weten wat er omging in dat hoofdje, maar uit ondervinding wist ik dat het 't best was niets te vragen.

Lady Molly had ons in het hotel-register ingeschreven

als mevrouw Walter Bell en juffrouw Granard uit Londen; en den dag na onze aankomst werden groote pakketten onder dit adres aan haar bezorgd. Zij liet ze brengen naar onze eigen zitkamer op de eerste étage en daar maakten wij ze samen los.

Tot mijn verbazing waren er stapels couranten in; voor zoover ik zoo gauw kon zien vroegere nummers van de *West of Engeland Times*, loopende over een geheel jaar.

„Knip de rubriek „Persoonlijk nieuws" uit elk nummer, Mary," zei Lady Molly tegen mij. „Ik zal ze door zien, als ik terug kom; ik ga nu een wandeling doen en kom terug tegen de koffie."

Ik begreep natuurlijk, dat haar uitgaan verband hield met haar werk en met niets anders, en nadat zij vertrokken was, zette ik mij aan de vervelende taak, welke zij mij had opgedragen. Mijn meesteres had zeker bij zich zelf een schema opgemaakt en hoopte in een vroeger nummer van de genoemde courant iets te vinden, dat een goede aanwijzing zou zijn.

Toen zij terugkwam, had ik uit ongeveer driehonderd nummers van genoemd blad, de rubriek „Persoonlijk nieuws", geknipt en gerangschikt, zoodat zij ze gemakkelijk kon doorlezen. Zij bedankte mij voor mijn vlug werk met een lief knikje, maar sprak weinig, of liever niets, terwijl wij aan het koffiedrinken waren. Na afloop zette zij zich aan het werk en bestudeerde elk uitknipsel nauwgezet, vergeleek het een met het ander, legde ze in hoopjes voor zich neer en schreef er haar aanmerkingen op.

Behalve een korte tusschenpoos, waarin wij thee dronken, bleef zij gedurende vier uur doorwerken, waarna zij alle uitknipsels terzijde schoof, met uitzondering van eenigen, die zij in de hand hield. Toen keek zij mij aan en ik slaakte een zucht van verlichting.

Mylady's gezicht stond bijzonder opgewekt.

„Hebt u gevonden, wat u verlangde?" vroeg ik nieuwsgierig.

„Hetgeen ik verwacht had," antwoordde zij.

„En, mag ik weten wat dat is?"

Zij legde de krantuitknipsels — zes in het geheel — voor mij neer; elk der kolommen bevatte een paragraaf, die met een kruisje was gemerkt.

„Lees alleen de paragrafen, die ik aangeteekend heb," zei ze.

Ik deed wat mij gezegd werd. Maar als ik eenigszins de hoop had gekoesterd, dat ik de oplossing der euveldaad van Somersetshire te lezen zou krijgen, dan wachtte mij een bittere teleurstelling.

Elk der gemerkte paragrafen in de rubriek „Persoonlijk nieuws" was onderteekend H. D. H. en bepaalde, zonder een uitzondering, een samenkomst op een der kleine stations van den spoorweg tusschen Bristol en Weston.

Ik moet een erg komisch gezicht hebben getrokken, omdat ik niets ter wereld van de zaak begreep, want de heldere schaterlach van mijn meesteres weerklonk luid door de holle hotelkamer.

„Ik geloof dat je er niets van snapt, Mary, is het niet zoo?" vroeg zij vroolijk.

„Het is zoo, dat moet ik bekennen. Ik begrijp er geen zier van."

„En toch hebben die weinige, onbeteekenende paragrafen mij den draad in handen gegeven, waardoor ik den geheimnisvollen aanslag op Mary Turner tot helderheid kan brengen, hetgeen onze mannen van de Yard nu al sedert drie weken beproeven."

„Hoe zult ge dat dan doen? Ik zie er nog geen weg in."

„Zoodra we naar Londen teruggaan, zal ik je op de hoogte brengen. Op mijn morgenwandeling heb ik alles vernomen wat ik weten wilde en deze paragrafen hebben mij het overige geleerd.

III.

Den volgenden dag waren wij in Londen terug.

Nog in Bristol hadden wij de morgen-editie van een Londensch blad gekocht, dat op de middelste bladzijde een kort bericht bevatte onder het met groote letters gedrukte, in het oog vallende hoofd:

DE MISHANDELING VAN SOMERSETSHIRE,

VERRASSENDE ONTDEKKING VAN DE POLITIE, ONVERWACHT SPOOR.

Het bericht luidde:

„Wij vernemen uit zekere bron dat aan de politie onlangs eenige feiten zijn bekend geworden, waardoor de aanslag, gepleegd op de persoon van juffrouw Jane Turner verklaard wordt. Wij hebben geen autorisatie verdere bizonderheden te vermelden; alleen kunnen wij mededeelen dat weldra verrassende onthullingen te wachten zijn."

Op de terugreis had mijn meesteres mij eenigszins ingewijd in haar meening omtrent de zaak, welke zij nu ingevolge den wensch van den chef geheel op zich genomen had, en ook haar plan medegedeeld, waarvan bovengenoemd berichtje de inleiding was.

Zij zelf was het, die hiervan officieel aan het Persbureau had kennis gegeven, en het is onnoodig te zeggen dat het „nieuws" weldra te lezen was in de meeste Londensche- en provinciale dagbladen.

Hoe goed zij de zaak had ingezien en hoe doeltreffend zij gehandeld had, werd binnen vier-en-twintig uur in onze kleine woning bewezen door dat onze Emilie met een gewichtig en onthutst gezicht het bezoek aankondigde van Hare Doorluchtige Hoogheid, mevrouw de Gravin van Hohengebirg.

H. D. H. — de in het oog vallende initialen van de rubriek Persoonlijk Nieuws van de *West of England Times!* Gij zult u wel kunnen voorstellen dat ik met groote oogen de sierlijke verschijning opnam — geheel kant, zijde en bloemen — die letterlijk onze kamer kwam binnenzweven, langs onze arme, verbaasde Emilie heen.

Was mijne beste meesteres nu krankzinnig geworden, om te veronderstellen dat deze mooie jonge vrouw, met dat zachte, fraaie haar, die smeltende blauwe oogen en dien kinderlijken mond, iets uit te staan had met een brutalen aanslag op een winkelmeisje? De jonge gravin gaf aan Lady Molly en daarna ook aan mij een

hand en zonk toen zuchtend neer in den gemakkelijken stoel, welken ik haar aanbood.

In het algemeen met beschroomdheid sprekende en op de lieve wijze van een kind, dat bekent ondeugend te zijn geweest, begon zij met te zeggen dat zij op Scotland Yard geweest was, waar een vriendelijk heer — ik vermoed de chef — haar te woord had gestaan en haar dit adres had opgegeven, waar zij hulp en troost zou krijgen, in het moeielijk geval, waarin zij verkeerde.

Lady Molly moedigde haar wat aan en nu begon zij met haar verslag: een treffend verhaal van de onbezonnen en lichtzinnige wijze, waarop zij had gehandeld.

Zij was van zich zelf Lady Muriel Wolfe-Strongham, dochter van den Hertog van Weston en had, nauwelijks de schoolbanken verlaten hebbende, kennis gemaakt met den Groothertog van Starkburg—Nauheim, die haar lief kreeg en haar huwde. Het huwelijk was morganatisch en de Groothertog verleende aan zijn Engelsche vrouw den titel van Gravin van Hohengebirg, met het praedicaat van Doorluchtige Hoogheid.

Het huwelijk was in het begin zeer gelukkig, ondanks den bitteren tegenzin van de moeder en de zuster van den Groothertog: de Groothertogin-douairière hield alle Engelsche meisjes voor luidruchtig en onvrouwelijk en Prinses Amalia zag in het huwelijk van haar broeder een ernstig beletsel tegen de vervulling der hoog eerzuchtige verwachtingen, welke zij omtrent haar eigen huwelijk koesterde.

„Zij kunnen mij niet uitstaan omdat ik geen kousen brei en geen amandeltaart kan bakken," zeide de bevallige Doorluchtige Hoogheid, met een smeekenden blik op het fraaie en ernstige gezicht van Lady Molly; „en zij zullen blij zijn als zij een werkelijke verwijdering kunnen teweegbrengen tusschen mij en mijn echtgenoot."

Verder bleek dat verleden jaar, toen de Groothertog zijn gewone jaarlijksche kuur deed te Marienbad, de Gravin van Hohengebirg, ten behoeve van de gezondheid van haar zoontje, naar Folkestone was gegaan. Zij vertoefde in een der hotels aldaar, zooals elke rijke Engelsche dame zou doen — met kindermeiden en haar eigen

kamenier, maar zonder den rompslomp van haren gewonen, Duitschen hofstoet.

Terwijl zij daar was, ontmoette zij een ouden kennis van haar vader, een zekeren mijnheer Rumboldt, een rijk financier, die zich destijds in de aanzienlijkste kringen bewoog, maar wiens goeden naam in den laatsten tijd zeer had geleden, door een veel besproken proces van echtscheiding, waardoor zijn naam op bizonder onaangename wijze in opspraak was gebracht.

Haar Doorluchtige Hoogheid veegde haar blauwe oogen af en verzekerde Lady Molly dat zij op slot Starkburg geen Engelsche couranten las en daarom er niets van wist dat de heer Rumboldt, die vroeger een welkome gast was in haar vaders huis, niet langer iemand was met wien men gevoegelijk kon omgaan.

„Het was op een bizonder mooien morgen," zeide zij op roerenden toon, „dat ik mij doodelijk verveelde in Folkestone en dat mijnheer Rumboldt mij overhaalde tot een klein tochtje met zijn jacht. Wij zouden oversteken naar Boulogne, daar gaan koffiedrinken en dan in den koelen avond naar huis terug gaan."

„En natuurlijk kreeg het jacht averij," vervolgde Lady Molly ernstig, toen de dame even ophield met haar verhaal.

„Ja, zoo is het," beaamde het gravinnetje door haar tranen heen.

„En nu was het ook te laat geworden om met de gewone middagmailboot terug te keeren?"

„De boot was juist een uur tevoren vertrokken en de volgende zou eerst te middernacht vertrekken."

„U moest dus tot zoo laat blijven wachten en in dien tijd werd u gezien door een meisje, Mary Turner, dat u van aanzien kende en van af dien tijd u telkens geld komt afpersen."

„Hoe weet u dat?" riep Hare Doorluchtige Hoogheid uit, met zulk een grappige uitdrukking van verbazing in haar gezicht, dat Lady Molly en ik ons lachen niet konden bedwingen.

„Omdat," antwoordde mijn meesteres, nadat zij haar ernst had herkregen, „wij in ons beroep gewoon zijn,

de dingen welke ons ter oore komen, met elkaar in logisch verband te brengen. In dit geval was het zelfs niet erg moeilijk. De berichtjes in de *West of England Times*, die bestemd waren voor H. D. H. en waarbij samenkomsten werden bepaald op vrij afgelegen spoorwegstationnetjes, gaven mij één draad in de hand. De geheimzinnige aanslag op een jonge vrouw, die niet ver van die stationnetjes en van Bristol Castle, het verblijf van uw ouders, afwoonde, was voor mij een tweede aanwijzing; het groot aantal exemplaren van de *West of England Times*, gevonden in de kamer der jonge vrouw, op wie de aanslag was gepleegd, deed mij deze verdenken van in de zaak betrokken te zijn. En nu, vandaag uw bezoek hier — het is dus nogal eenvoudig om gevolgtrekkingen te maken, zooals u ziet."

„Ja, dat zie ik," zeide Haar Doorluchtige Hoogheid met een zucht. „Maar het is nog erger dan u vermoedt, want die afschuwelijke Jane Turner, voor wie ik altijd zoo vriendelijk geweest ben, toen ik nog een kind was, heeft een kiekje genomen van mij en mijnheer Rumboldt, toen wij samen op de stoep stonden van het Badhotel te Boulogne. Ik zag het haar doen en rende de trappen af om het haar te beletten. O, zij was toen zoo lief in haar woorden — die akelige huichelaarster! — en zeide dat de plaat wel blijken zou niet goed te zijn uitgevallen, maar, mocht dit soms wel het geval zijn, zij de plaat vernietigen zou. Ik moest er mij maar niet moeilijk over maken; zij zou er wel iets op vinden om mij te laten weten of het kiekje goed was, door een bericht in de rubriek „Ongevallen" van de *West of England Times*, die ik elken dag lezen kon, omdat ik toch bij mijn ouders op Bristol Castle ging logeeren; zij had niet gedacht dat ik er iets om geven zou of zij een kiekje van mij nam en dergelijke praatjes meer. O! wat een ondeugend schepsel om het mij zoo lastig te maken!"

En opnieuw veegde zij met haar kanten zakdoekje de mooie, blauwe oogen af. Ik moest er half om lachen, hoewel ik toch in mijn hart te doen had met het onnoozele, sympathieke vrouwtje.

„En in plaats van een geruststellend berichtje in de *West of England Times*, kreeg u een verzoek te lezen voor een geheime samenkomst op een spoorwegstation van 't een of ander kleine plaatsje?"

„Ja! En toen ik daarheen ging — voortdurend beangst dat iemand mij zou zien — ontmoette ik daar Jane Turner zelf niet. Haar moeder was er en begon dadelijk te spreken over het verkoopen van de fotografie aan mijn echtgenoot of aan mijn schoonmoeder. Zij beweerde dat het kiekje voor Jane wel 48000 gulden waard was en dat zij haar dochter had aangeraden, het aan mij niet beneden dien prijs te verkoopen."

„En wat hebt u daarop geantwoord?"

„Dat ik over zooveel geld niet kon beschikken," zeide de Gravin verdrietig; „en na een lang gesprek werd eindelijk overeengekomen dat ik Jane jaarlijks een som van drieduizend gulden van mijn kleedgeld zou uitkeeren. Zij zou het negatief bewaren als onderpand, maar beloofde het aan niemand te zullen laten zien, zoo lang zij haar geld geregeld kreeg. Ook werd overeengekomen dat zoolang ik bij mijn ouders op Bristol Castle logeerde, Jane mij door middel van de genoemde courant zou laten weten, waar ik haar kon ontmoeten en ik zou dan de termijnen uitbetalen zoo als zij opgeven zou."

Als het geheel niet zoo tragisch was geweest, zou men er om kunnen lachen, want de wijze, waarop dit onverstandige vrouwtje zich had laten plukken door een paar brutale feeksen, was werkelijk haast niet om te gelooven.

„En is dit nu al een jaar zoo aan den gang?" vroeg Lady Molly.

„Ja, maar Jane Turner heb ik niet meer gezien; het was altijd haar moeder die kwam."

„Hebt u haar moeder vroeger wel eens gezien?"

„Neen nooit. Ik kende alleen Jane, omdat zij eenige jaren geleden linnenmeisje op het Kasteel is geweest?"

„Zoo!" zeide Lady Molly langzaam. „Hoe zag die vrouw er uit, welke gij hebt ontmoet op die stations en aan wie gij de toelage voor juffrouw Turner hebt uitbetaald?"

„Dat zou ik u niet goed kunnen zeggen; ik heb haar eigenlijk nooit duidelijk kunnen zien."

„Nooit duidelijk kunnen zien?" riep Lady Molly uit en ik meende met mijn geoefend gehoor een klank van vreugde te bespeuren in de stem van mijn meesteres.

„Neen," antwoordde de gravin verdrietig. „Zij bepaalde altijd een laat uur in den avond en de kleine stations op die lijn zijn allen slecht verlicht. Ik had altijd veel moeite om van huis weg te komen zonder verdenking te wekken en ik vroeg haar meermalen een vroeger uur vast te stellen voor de ontmoeting. Maar zij weigerde dit altijd."

Lady Molly bleef eenigen tijd zitten peinzen en vroeg toen op eens:

„Waarom hebt u geen vervolging ingesteld tegen Jane Turner wegens afdreiging?"

„Dat zou ik nooit hebben durven doen — nooit!" riep het gravinnetje uit met ongeveinsden angst. „Mijn echtgenoot zou het mij nooit hebben vergeven en zijn moeder en zuster zouden alles in het werk hebben gesteld om de verwijdering tusschen ons grooter te maken. Toen ik het bericht in de Londensche courant las over den aanslag op Mary Turner — een leiddraad en te verwachten onthullingen — maakte ik mij beangst en ging naar Scotland Yard. O! neen! U moet mij beloven, dat mijn naam niet zal worden genoemd. Het zou mijn ongeluk zijn!"

Zij begon nu te schreien en het was roerend te zien hoeveel verdriet zij had; tusschen hare snikken door kreunde zij:

„Die slechte menschen weten, dat ik het niet aandurf de zaak publiek te maken en daarom hechten zij zich aan mij als vampiers. Den laatsten keer dat ik de oude vrouw sprak, heb ik haar gezegd alles aan mijn echtgenoot te zullen bekennen, want dat deze toestand niet kon blijven voortduren. Maar zij lachte er om, als wilde zij zeggen dat ik zulks toch niet zou durven doen."

„Wanneer hebt u haar dat gezegd?" vroeg Lady Molly.

„Nu ongeveer drie weken geleden — even voordat

de aanslag op Jane Turner werd gepleegd en dat de fotografieën haar werden ontstolen."

„Hoe weet u dat de fotografieën haar werden ontstolen?"

„Dat heeft zij mij zelf geschreven," antwoordde de jonge gravin, die onder den indruk scheen te komen van den ernst, waarmede Lady Molly de vraag deed. En uit een sierlijk taschje haalde zij een tukje papier, dat gekreukeld was en de sporen droeg van tranen. Zij reikte het aan Lady Molly toe, die het van haar aannam. Het was een getypte brief zonder onderteekening. Lady Molly las hem eerst in stilte en daarna aan mij overluid voor:

„Aan H. D. H. de Gravin von Hohengebirg.

„U verkeert in de meening, dat ik in de laatste twaalf maanden het u moeilijk maak wegens het avontuur met den heer Rumboldt te Boulogne. Maar ik deed het niet uit mij zelf; het geschiedde onder den invloed van iemand, die mij in zijn macht heeft en die alles van de fotografie afweet. Ik heb alleen gehandeld op zijn orders. Zoolang de foto in mijn bezit was, hoefde u niets te vreezen. Maar nu heeft hij mij overvallen en bijna vermoord en het negatief weggenomen. Ik geloof zeker het van hem terug te kunnen krijgen, maar zal daar veel geld voor noodig hebben. Zoudt u twaalf duizend gulden er voor kunnen verschaffen?"

„Wanneer hebt u dezen brief gekregen?" vroeg Lady Molly.

„Pas een paar dagen geleden," antwoordde de gravin. „En ik heb in de laatste drie weken toch zoo'n angstigen tijd doorgebracht, want ik had van Jane niets gehoord na den aanslag en ik was toch verlangend om te weten wat er was gebeurd?"

„U hebt toch geen antwoord gezonden, hoop ik?"

„Neen, ik was juist van plan zulks te doen, toen ik het bericht in de Londensche courant las en de vrees dat alles ontdekt was, maakte mij zoo overstuur, dat ik dadelijk naar Londen en naar Scotland Yard ging, waar ik den heer sprak, die mij naar u verwees. O!" riep zij smeekend uit, „u zult toch niets doen, dat schandaal

verwekken kan! Beloof mij dat — beloof mij dat! Ik zou liever zelfmoord begaan om aan schandaal te ontkomen — en twaalf duizend gulden kan ik wel bij elkaar brengen."

„Geen van beide zal noodig zijn," zeide Lady Molly. „Laat mij nu de zaak kalm overdenken en met mijn vriendin bespreken. Ik hoop u binnen korten tijd goed nieuws te kunnen mededeelen."

Zij stond op en gaf daardoor vriendelijk te kennen, dat het onderhoud was afgeloopen. Maar zoo gauw ging zulks niet, want van de eene zijde werden met veel tranen tal van verzoeken gedaan, die van de andere zijde vriendelijk geruststellend werden beantwoord.

Toen eenige minuten later de sierlijke verschijning van kant en zijde onze werkkamer verliet, waren wij overtuigd dat het onnoozele, weinig verstandige, mooie vrouwtje zich opgewekter en lichter gevoelde, dan zij in de laatste twaalf maanden gedaan had.

IV.

„Ja! zij heeft gehandeld als een dom gansje," zeide Lady Molly een uur later tegen mij, terwijl wij aan de koffie zaten, „maar die Jane Turner is bizonder gewikst."

„U zult het wel met mij eens zijn," zeide ik, „dat die geheimzinnige oude vrouw, die voor de moeder door moest gaan, de medeplichtige was van Jane Turner en dat de aanslag een vooraf beraamd spelletje van die twee geweest is. Het zal den inspecteur Danvers wel genoegen doen dit van ons te hooren — want onze meening wijkt dan weinig af van zijn theorie."

„Hm!" was alles wat ik op mijn gezegde ten beste kreeg.

„Ik ben er van overtuigd, dat die medeplichtige Arthur Cutbush, de vrijer van het meisje geweest is," vervolgde ik met vuur, „en u zult zien dat het door hem voorgewende alibi, bij het beëedigde verhoor der getuigen, niet steekhoudend zal blijken. Bovendien," voegde ik er triomfantelijk bij, „weten wij nu een voornaam ding — de beweegreden."

„O!" zei Lady Molly, lachend om het vuur, waarmede ik sprak, „zijn dat uw gevolgtrekkingen, Mary?"

„Ja, en volgens mij is het eenige twijfelachtige punt of Arthur Cutbush met Jane Turner samen of alleen tegen haar is opgetreden."

„Wat zoudt ge er van denken als we maar dadelijk begonnen met dit punt en nog een paar anderen op te helderen," zeide Lady Molly, terwijl zij van tafel opstond.

Zij besloot om dienzelfden avond naar Bristol terug te gaan. Wij zouden vertrekken met den avondtrein 8 u 50 m en ik was nagenoeg klaar — het rijtuig stond reeds voor — toen ik ontstelde door dat een oude dame mijn kamer binnenkwam, heel mooi gekleed, met sneeuwwit haar, hoog opgemaakt boven een ernstig, belangwekkend gezicht.

Een vroolijke, heldere lach klonk uit den gerimpelden mond en toen ik nauwlettender naar haar keek, herkende ik mijn meesteres, vermomd als een waardige *grande dame* van de oude school, terwijl een paar ouderwetsche, lange oorhangers haar een uitheemsch voorkomen gaven.

Ik begreep niet waarom zij zoo vermomd in het Grand Hotel te Bristol wilde komen en ook niet waarom zij ons in het hotelregister inschreef als de Groothertogin en Prinses Amalia van Starkburg uit Duitschland; dien avond echter vertelde zij mij niets.

Maar toen wij den volgenden middag uitreden, was ik goed gedresseerd voor de rol, die ik te spelen had. Mylady had mij een rijke, zwart zijden japon van haar zelf doen aantrekken en mij gezegd mijn haar eenigszins op ouderwetsche manier op te maken met van achteren een scheiding en een vlecht. Zij zelf zag er uit als een vorstin, die incognito reist, en het was dan ook geen wonder dat kleine kinderen en winkeljongens met open mond bleven staan kijken, toen wij uit ons rijtuig stapten voor een der kleine, onaanzienlijke huisjes in Breadstreet.

Op ons bellen deed een vrij morsig, klein dienstmeisje open en mijn meesteres vroeg haar of juffrouw Jane hier woonde en of zij tehuis was.

„Ja, juffrouw Turner woont hier en zij is thuis omdat het Donderdag is en de winkels dan vroeg gesloten worden."

„Wil haar dan zeggen," zeide Lady Molly op voornamen toon, „dat de Groothertogin-douairière van Starkburg-Nauheim en Prinses Amalia verlangen haar te spreken."

Het arme dienstmeisje viel bijna om van schrik. Zij kon alleen een gejaagd „Wel Heere!" uiten en vloog daarna de nauwe gang door en een steile trap op, op den voet gevolgd door ons beiden. Op de eerste étage klopte het meisje met zenuwachtige haast aan een deur, deed deze open en mompelde half hoorbaar:

„Er zijn dames, die u spreken moeten, juffrouw!"

Toen ijlde zij dadelijk de andere trappen op. Ik heb nooit kunnen uitmaken of het dienstmeisje ons toen hield voor krankzinnigen, spoken of misdadigers.

Maar Lady Molly was reeds de kamer ingetreden, waar juffrouw Turner blijkbaar een romannetje zat te lezen. Zij sprong op toen wij binnen kwamen en staarde met groote oogen naar de prachtig gekleede dames, die zij te zien kreeg. Zij zag er niet onknap uit, maar had iets brutaals in haar zwarte oogen, terwijl haar uiterlijk voorkomen iets slordigs had.

„Laten wij u niet storen, juffrouw Turner," zeide Lady Molly in gebroken Engelsch, terwijl zij ging zitten en mij wenkte zulks ook te doen. „Ik verzoek u te gaan zitten — en hoop u niet lang te zullen ophouden. U hebt een fotografie, die compromittant is voor mijn schoondochter, de gravin van Hohengebirg. Ik ben de Groothertogin-douairière — deze dame is mijn dochter Prinses Amalia. Wij zijn hier incognito. Gij begrijpt waarom wij komen? Niet?"

Met een onnavolgbaar elegant gebaar, zette mylady een lang gesteeld lorgnet voor de oogen en keek daardoor naar de bevende Mary Turner.

Nooit heb ik op een jong gezicht zulk een uitdrukking van angstig wantrouwen gezien, maar ik moet het meisje recht doen wedervaren en vermelden dat zij zich met veel wilskracht wist te beheerschen.

Zij bedwong haar ontzag voor deze aanzienlijke dame; of laat ik liever zeggen dat het gemis aan eerbied van de Engelsche middenklasse voor maatschappelijk hooger staanden, vooral als deze vreemdelingen zijn, haar nu bizonder te stade kwam.

„Ik weet niet wat u bedoelt," zeide zij op een onbeschaamde manier, een rukkende beweging makende met haar hoofd.

„Dat is een leugen, niet waar?" antwoordde Lady Molly kalm, terwijl zij uit haar handtaschje het getypte briefje nam, dat Jane Turner gezonden had aan de gravin van Hohengebirg.

„Dit hebt gij gestuurd aan mijn schoondochter; de brief werd aan mij bezorgd in plaats van aan haar. Ik stel er veel belang in. Ik zal u vier en twintig duizend gulden geven voor die fotografie van haar en — van — mijnheer Rumboldt. Gij zult mij die voor dien prijs wel willen afstaan, is het niet?"

Het vertoonen van den brief had de stoutmoedigheid van Jane wel iets verminderd, maar toch toonde zij zich niet uit het veld geslagen.

„Ik heb de fotografie niet hier," zeide zij.

„Neen, maar gij kunt haar gaan halen — niet?" zeide mijne meesteres, terwijl zij bedaard het briefje weder opborg in haar taschje. „In uw brief biedt gij haar aan voor twaalf duizend gulden; ik zal u het dubbele geven, dus een mooi buitenkansje voor u. Gij zult ze bij dien mijnheer gaan halen — niet waar? Ik kan hier wel blijven wachten tot u terugkomt."

Zij plooide de rokken om zich heen en vouwde de handen op haar schoot als iemand, die zich voorbereidt om te wachten.

„Ik heb de fotografie niet hier," zeide Jane Turner norsch, „en ik kan haar vandaag niet gaan halen ook. Degeen — die haar heeft, woont niet in Bristol."

„O! maar dan toch dicht bij, hoop ik?" hernam mylady kalm. „Ik kan den geheelen dag blijven wachten."

„Neen, dat kunt gij niet!" riep Jane Turner, wier stem nu beefde van toorn of van vrees — welk van de twee kon ik niet uitmaken. „Ik kan vandaag de fotografie

niet krijgen — laat u dat genoeg zijn! En ik wil haar niet aan u verkoopen, dat wil ik niet. Ik heb uw vier en twintig duizend gulden niet noodig. Hoe kan ik weten dat gij geen bedriegster zijt?"

„Dat kunt gij daaruit opmaken, meisje," zeide Lady Molly kalm, „dat als ik zonder die fotografie je huis verlaat, ik dadelijk naar de politie ga met dat briefje en dat mijn zoon, de Groothertog, een vervolging tegen je zal instellen wegens afdreiging van zijn gemalin. Ge ziet, dat ik anders ben dan mijn schoondochter en niet bang ben voor een schandaal. Gij zult dus de fotografie gaan halen, niet waar? Is dat daar niet uw slaapkamer?" voegde zij er bij, op een deur wijzende, die blijkbaar toegang gaf tot een binnenkamer. „Wilt gij uw hoed gaan opzetten en dadelijk de fotografie halen, als het u belieft? Vier en twintig duizend gulden of twee jaar gevangenisstraf — andere keus hebt ge niet, hoort ge?"

Jane Turner trachtte nog altijd een brutaal voorkomen aan te nemen en keek Lady Molly vol in het gezicht; maar ik, die haar oplettend gadesloeg, kon duidelijk zien, dat het uitdagende in haar oogen plaats begon te maken voor ongerustheid en daarna voor angst, grenzende aan wanhoop; het gezicht van het meisje scheen gaandeweg ouder te worden, hoe langer ik er naar keek — zoo bleek, ontdaan en vertrokken werd het — terwijl Lady Molly hare gestrenge, heldere oogen op haar gevestigd bleef houden.

Toen keerde Jane Turner zich plotseling op woeste wijze om, hetgeen mij een onverklaarbaar gevoel van schrik gaf, en liep snel de binnenkamer in.

Een oogenblik van stilte volgde. Een angstig oogenblik, waarin ik al mijn best deed om te luisteren naar hetgeen in die kamer gebeurde. Dat mylady niet zoo onverschillig was, als zij zich voordeed, bleek uit den vreemden gloed in haar oogen.

De minuten vlogen voorbij — hoeveel zou ik nu niet meer kunnen zeggen. Ik herinner mij het tikken van een pendule op den slordigen schoorsteenmantel te hebben gehoord, evenals het luidkeels schreeuwen van een jongen op straat, en de regelmatige stappen van het

paard van het rijtuig, dat ons hier had gebracht en nu voor het huis op en neer reed.

Toen werd in eens een harde slag gehoord als van een groot meubelstuk, dat omver gegooid wordt. Ik kon een gil niet weerhouden want mijn zenuwen waren erg gespannen.

„Gauw Mary — naar de binnenkamer!" riep Lady Molly. „Ik dacht half-en-half dat het meisje dit zou doen."

Ik durfde geen oponthoud veroorzaken door te vragen wat zij met „dit" bedoelde, maar vloog naar de deur. Deze was gesloten.

„Gauw — naar beneden!" beval mylady. „Ik heb Danvers orde gegeven buiten op mij te blijven wachten."

Gij kunt begrijpen dat ik haast maakte en dat ik de voorzorg van mijn meesteres zegende, toen ik, de voordeur letterlijk openrukkende, den Inspecteur Danvers zag, die in burgerkleeding kalm op en neer wandelde. Ik wenkte hem — hij keek scherp uit — en wij gingen haastig het huis weer binnen.

Gelukkig waren de huisjuffrouw en de dienstbode bezig in het sousterrain en hadden zij niets gehoord van den slag en evenmin gezien dat ik Danvers geroepen had. Mijn meesteres was nog altijd in het kamertje en stond in gebogen houding door het sleutelgat in de binnenkamer te kijken.

„Ik geloof dat het nog niet te laat is," fluisterde zij gejaagd. Breek de deur open, Danvers."

Danvers, die groot en sterk is, zette zijn schouders tegen de bouwvallige deur en deze week reeds bij de eerste poging.

Hetgeen wij te zien kregen, vervulde mij met afgrijzen, want zoo iets had ik nog nooit bijgewoond. Het ongelukkige meisje, Jane Turner, had een touw vastgemaakt aan een kram in het plafond, waaraan vroeger zeker een hanglamp had gehangen; in het andere eind had zij een strik gemaakt en deze om haar hals gedaan.

Daarna was zij waarschijnlijk op een tafel geklommen en had toen een einde aan haar leven willen maken, door de tafel omver te schoppen. Dit was de slag, dien

wij hadden gehoord en die ons aanleiding had gegeven haar ter hulp te komen. Gelukkig waren haar voeten verward geraakt in de leuning van een stoel; de strik was wel om haar nek getrokken en haar gezicht was akelig om te zien, maar dood was zij niet.

Danvers had haar spoedig opgenomen. Hij is bizonder handig en heeft dergelijke akelige dingen meer bij de hand gehad. Zoo gauw het meisje iets was bijgekomen, verzocht Lady Molly aan Danvers en mij om de kamer uit te gaan. Ik bleef in het kleine voorkamertje den loop der dingen afwachten.

Danvers was al sinds eenigen tijd vertrokken en het begon donker te worden; de geringe buurt zag er erg droefgeestig uit. Het was dicht bij zes uur, toen ik eindelijk het welkome geruisch van een zijden japon hoorde, de deur openging en mijn lieve meesteres — met een hoogernstig, doch blijmoedig gezicht — uit de binnenkamer te voorschijn kwam, mij zonder iets te zeggen, wenkte om mede te gaan en met mij in het wachtende rijtuig stapte.

„Wij zullen haar een dokter sturen," was het eerste wat zij zeide, toen wij de Breadstreet uit waren. „Zij voelt zich nu heel wel, maar heeft een drankje noodig om te kunnen slapen. Zij is, dunkt mij, genoeg gestraft. De lust tot afdreiging zal haar nu wel vergaan zijn."

„Heeft de fotografie dan nooit bestaan?" vroeg ik verbaasd.

„Neen, de plaat was mislukt, maar Jane Turner wilde zoo gauw het denkbeeld niet laten varen, om het onnoozele gravinnetje geld af te persen. Wij weten hoe zij er in slaagde, dat dwaze vrouwtje bang te maken. Het is verbazingwekkend, hoe handig het meisje zoo'n ingewikkeld plan geheel alleen in elkaar zette."

„Geheel alleen?"

„Ja, zij had geen medeplichtige. Zij zelf was de oude vrouw, die de gravin placht te ontmoeten en die ook aangebeld heeft aan de deur van haar eigen logement te Weston. Zij heeft het tooneel van den aanslag op haar zelf geheel alleen bewerkstelligd en liet er iedereen in loopen, zoo uitstekend heeft zij het gedaan. Zij heeft

die komedievertooning op touw gezet, omdat zij bang was dat de Gravin alles aan haar echtgenoot of aan haar ouders zou bekennen en dat er dan onvermijdelijk een proces wegens afdreiging zou volgen. Zij waagde dus alles op één zet en zou er bijna in geslaagd zijn twaalf duizend gulden van H. D. H. los te krijgen, terwijl zij tevens van plan was haar verder gerust te stellen door haar te verklaren, dat het negatief en de afdrukken vernietigd waren geworden. De komst echter dezen namiddag van de Groothertogin-douarière dreef haar in haar angst tot een daad van wanhoop. Vervolging en gevangenisstraf vreezende, besloot zij in een angstig oogenblik zich zelve van het leven te berooven."

„Ik denk dat de heele zaak nu wel zal doodbloeden."

„Ja, dat zal zij," beaamde Lady Molly met een zucht; „het publiek zal nooit te weten komen, wie de aanslag op Jane Turner heeft gepleegd."

Eigenlijk speet dit haar wel een beetje. Maar het was een genoegen haar te zien, toen zij op zekeren dag aan Hare Doorluchtigheid de gravin von Hohengebirg, de verzekering ging brengen, dat deze niet langer te duchten had dat hare dwaasheid van één dag gevolgen zou hebben.

HOOFDSTUK IX.

Een kasteel in Bretagne.

I.

Wij zijn juist teruggekomen van ons vacantiereisje — mijn lieve meesteres en ik — een welverdiende vacantie, dat kan ik zeggen! Wij zijn naar Porhoët geweest, moet ge weten — een aardig dorpje achter in Bretagne, niet ver van de kust; een bekoorlijk plekje, verborgen in een vallei, begrensd door een bergstroom, een romantisch,

woest, schilderachtig brokje natuur — kortom, kenmerkend Bretagne.

Wij hadden verleden jaar op een van onze tochtjes het plaatsje toevalligerwijs ontdekt en waren er toen ongeveer drie weken gebleven, in welken tijd de grondslagen gelegd werden van het vreemde avontuur, dat nu juist een maand geleden zijn hoogtepunt bereikt heeft. Ik weet niet of het verhaal u belangstelling zal inboezemen, want het aandeel van Lady Molly in het avontuur was zuiver van persoonlijken aard en had niets te maken met haar beroep. Maar het stelt op bizondere wijze in het licht, welke buitengemeene begaafdheid zij bezit om de voornemens van haar medemenschen en de beweegredenen die tot die voornemens leiden, te doorgronden.

Wij hadden kamers met *pension* in het aardige klooster op de grenzen van het dorp, dicht bij het nette kerkje en de schilderachtige pastorie, en hadden al gauw kennis gemaakt met den pastoor, een eenvoudig, vriendelijk, oud man; het verdriet, dat hij er over voelde dat twee zulke bekoorlijke Engelsche dames, als Lady Molly en ik, ketters waren, werd ruimschoots vergoed door het genoegen dat hij vond in den omgang met twee menschen van de „groote buitenwereld" — zooals hij zich uitdrukte — met wie hij praten kon en die hij op zijn eenvoudige manier mededeelingen deed omtrent zich zelve, het dorpje, dat hij liefhad en ook over de leden van zijn kerspel.

Een dezer nam een groot deel van zijn gedachten en zijn gesprekken in beslag en, ik moet het bekennen, wekte ook onze belangstelling in hooge mate op. Dat kerspellid was juffrouw Angela de Genneville, de eigenares van het prachtige kasteel van Porhoët, een der zeven bouwkundige wonderen van Frankrijk. Zij was Engelsche van geboorte — haar geslacht hoorde thuis op Jersey — en was schatrijk; haar oom, die tevens haar peet was, had haar de grootste sigarenfabriek in St. Héliers, benevens een kapitaal van 8 millioen gulden nagelaten.

Als men zeide dat juffrouw de Genneville wat excentriek was, dan bezigde men een zachte uitdrukking; in

het dorp hield men haar voor stapelgek. De pastoor had er wel eens op gezinspeeld, dat een tragische liefdesgeschiedenis de grondoorzaak was van de zonderlinge wijze, waarop zij gewoon was zich te gedragen. Het is zeker, dat toen zij nog een vrij jonge vrouw was, zij de zaak in Jersey, zonder in het oog vallende reden had verkocht en haar geheele fortuin te gelde had gemaakt. Na twee jaren aanhoudend te hebben gereisd, kwam zij in Bretagne een bezoek brengen aan haar zuster — de weduwe van den markies van Terhoven, die een klein landgoed bezat dicht bij Porhoët, en aldaar met haar zoon Amédé in afzondering en in tamelijke armoede leefde.

Juffrouw Angela de Genneville voelde zich aangenaam getroffen door de schilderachtige omgeving van dit afgezonderd gelegen dorpje. Het fraaie kasteel van Porhoët stond juist te koop; zij kocht het, liet zich naturaliseeren als Fransch onderdaan en vanaf dien tijd bleef zij voortdurend binnen de grenzen van haar nieuw verworven domein.

Zij ging nooit meer naar Engeland en met uitzondering van den pastoor, haar zuster en haar neef, zag zij niemand anders dan de leden van haar klein dienstpersoneel.

De brave, oude pastoor was hoogelijk met haar ingenomen, omdat zij bizonder milddadig was jegens hem en zijne arme parochianen en er ging bijna geen dag voorbij, dat hij ons niet te vertellen had over een vriendelijke of een zonderlinge daad van haar. Op een goeden dag kwam hij op een buitengewoon uur bij ons; wij waren juist klaar met een eenvoudig ontbijt van heete koffie en warme broodjes, toen wij hem door den tuin zagen aankomen.

Het was aan zijn haastigen gang en de kleur op zijn wangen te zien, dat hij eenigszins opgewonden en niet op zijn gemak was. Na een haastig „goeden morgen, mijne dochters!" begon hij dadelijk met zijn onderwerp.

Met een omhaal van woorden, zeker om zijn ontroering te verbergen, zeide hij de overbrenger te zijn van een uitnoodiging aan de lieve, Engelsche dame — een zonderlinge uitnoodiging, dat was wel mogelijk! — maar

— ja, juffrouw de Genneville kon soms zonderling zijn — maar zij was in verlegenheid — in erge verlegenheid — en nu nog ziek ook, die arme dame — half verlamd en erg zwak — ja zwak in het hoofd — en haar neef, markies Amédé van Terhoven, arme jonge man, — was in dien poel van ongerechtigheid, dien men Parijs noemt, in slechte handen gevallen — had van af dat oogenblik schulden gemaakt, zware schulden — en zijn moeder was zwak geweest — veel te zwak! maar een eenige zoon! — de lieve Engelsche dames zouden het wel begrijpen. O! het was toch zoo droevig — zoo erg droevig — en geen wonder dat juffrouw de Genneville erg boos was geworden. Zij had eens, tweemaal, driemaal de schulden betaald van mijnheer den markies — maar nu wil zij dit niet meer doen — voelt zich erg ongelukkig en verlangt naar iemand, die zij in vertrouwen kan nemen — naar een vriendin uit haar eigen land, zooals zij zegt — want ik ben helaas maar een arme dorpspastoor, die geen verstand heeft van aanzienlijke dames en van haar eigendommelijke inzichten. Het zou een christelijke daad van de bekoorlijke Engelsche dame zijn als zij Mademoiselle eens ging opzoeken.

„Maar haar eigen zuster de markiezin, dan?" vroeg Lady Molly, den woordenvloed van den ouden man onderbrekend.

„Ja, haar zuster," antwoordde hij met een zucht. „Mevrouw de markiezin — maar zij is de moeder van mijnheer den markies, en de lieve, Engelsche dame zal wel kunnen begrijpen — het hart van een moeder, en —"

„Maar ik ben juffrouw de Genneville geheel vreemd," wierp Lady Molly tegen.

„O, maar Mademoiselle is in haar hart altijd een Engelsche gebleven," antwoordde de pastoor. „Zij heeft vandaag nog tegen mij gezegd: ik verlang er zoo naar een Engelsche, degelijke vrouw te spreken, die mij met raad in deze moeilijkheden zou willen bijstaan. Het zou mij genoegen doen, mijnheer de pastoor, als gij uw Engelsche vriendin zoudt willen vragen eens hier te komen om een oude vrouw te helpen, die niemand heeft, tot wien zij zich in haar verdriet kan wenden."

Natuurlijk begreep ik, dat mijne meesteres aan het verzoek zou voldoen. Bovendien stelde zij belang in juffrouw de Genneville en dus zeide zij, zonder verderen omslag, tegen den pastoor, dat zij bereid was met hem mede te gaan naar het kasteel van Porhoët.

II.

Hoewel ik bij het onderhoud niet tegenwoordig was, heeft Lady Molly mij zoo dikwijls en met zoo veel nauwkeurigheid verteld wat er gebeurd was en hoe, dat het mij soms moeielijk valt om te denken dat ik er in persoon niet bij ben geweest.

Mijnheer de pastoor zelf bracht mijn meesteres in de kamer bij juffrouw Angela de Genneville. De oude dame was niet alleen toen zij binnen kwamen; mevrouw de markiezin van Terhoven, een oudachtige dame met een blozend gezicht, wier trekken, hoewel eenigszins grof, geleken op die van haar zuster, zat op een hoogen armstoel bij een tafel, waarop zij zenuwachtig met haar vingers trommelde, terwijl in de nis van het raam een jong man stond, welke Lady Molly door de gelijkenis in trekken, dadelijk meende te kunnen houden voor den markies van Terhoven.

Juffrouw de Genneville zat statig in een grooten leunstoel; haar gezicht had een gelige waskleur en was zeer mager, bijna vel over been, en haar oogen straalden met een onnatuurlijken glans; met de eene hand omklemde zij koortsachtig de leuning van haar stoel, terwijl de andere hand als verlamd in haar schoot lag.

„Goddank! de Engelsche dame!" zeide zij met een scherpe, hooge stem, toen Lady Molly de kamer binnenkwam. „Kom binnen, lieve dame, ik heb erg naar u verlangd. Een goede, degelijke Engelsche vrouw, behoort tot het beste, wat op deze aarde te vinden is, dat is de meening, waartoe men tenslotte komt. Ik heb nu weer een gelukkig oogenblik, *pardieu*," voegde zij er bij, toen mijn meesteres op kalme wijze naar haar toeging en de bevende hand vatte, welke juffrouw Angela haar toestak.

„Kom vlak naast mij zitten," gebood de zonderlinge,

oude dame, terwijl Lady Molly, eenigszins verlegen en boos omdat zij klaarblijkelijk terecht was gekomen midden in een soort van familieraad, er aan dacht hoe zij het aanleggen zou om zoo gauw mogelijk weer weg te komen. Maar de bevende hand van de half verlamde vrouw hield haar zoo vast bij den pols, terwijl zij haar bijna dwong plaats te nemen op een laag stoeltje naast haar, dat Lady Molly dit denkbeeld dadelijk liet varen als nutteloos en misschien ook wel als iets onbarmhartigs.

Nu zij er gerust op was, dat haar nieuwe vriendin en mijnheer de pastoor blijven zouden om te hooren wat zij te zeggen had, keek de zieke dame met een blik van hevigen toorn naar den heer bij het raam.

„Ik vertelde juist aan dien mooien neef van mij dat hij op de huid gerekend heeft vóór de beer geschoten was. Zooals mijnheer merkt, ben ik nog niet dood; en ik heb een testament gemaakt en het zoodanig gedeponeerd, dat hij met zijn diefachtige vingers er niet kan aankomen."

De jonge man, die tot nog toe onverschillig uit het raam had staan kijken, keerde zich nu plotseling om en zag de oude vrouw aan met een kwaadaardigen blik.

„Wij kunnen het testament betwisten," opperde mevrouw de markiezin, op ijskouden toon.

„Op welke gronden?"

„Op grond dat gij toen het gemaakt werd, half verlamd en niet meer bij uw verstand waart," antwoordde de markiezin droog.

Mijnheer de pastoor, die zenuwachtig met zijn hoed had staan draaien, hief bij dit gevoelloos gezegde, om zijn afgrijzen uit te drukken, de handen ten hemel en sloeg de oogen naar boven. Lady Molly voelde niet langer een aanvechting om heen te gaan; de hand, die haar pols omklemd hield, verslapte haar greep, maar zij bleef kalm zitten, vol belangstelling voor het drama, dat bezig was zich te ontwikkelen. Er heerschte nu gedurende eenigen tijd stilte, die alleen verbroken werd door het eentonig getik van een monumentale klok, in een der hoeken van de kamer. Juffrouw de Genneville had niets

geantwoord op het wreede gezegde van haar zuster, maar er was even een onheilspellende, krankzinnige, ja gevaarlijke uitdrukking in haar oogen gekomen.

Toen wendde zij zich tot den pastoor.

„Geef, als het u belieft, pennen, inkt en papier — en zet ze hier op tafel," vroeg zij. Toen de pastoor haastig aan haar verlangen voldaan had, wendde zij zich opnieuw tot haar neef en op het schrijfgereedschap wijzend, zeide zij bevelend:

„Ga daar zitten en schrijf, Amédé."

„Schrijven, wat?" vroeg hij.

„Een bekentenis, neef," zeide de oude vrouw met een schrillen lach.

„Een bekentenis van die kleine euveldaden van je, welke, als ik niet tusschenbeide kom, je gedurende een jaar of zeven huisvesting zullen bezorgen in een strafinrichting, of ik zou mij al erg moeten vergissen. Wat denk jij daarvan, neef?"

„Een bekentenis?" riep Amédé van Terhoven, verbolgen uit. „Houdt ge mij voor gek?"

„Neen, neef, ik houd je voor een wijs man — die wel begrijpen zal dat zijn waarde tante de belangwekkende, valsche papieren, gemaakt door mijnheer den markies Amédé van Terhoven en haar aangeboden door den geldschieter Rubinstein, niet zal koopen als die bekentenis niet door u is geschreven en onderteekend. Begin met schrijven, Amédé, schrijf die bekentenis, waarde neef, als je niet terecht wilt komen op het bankje der misdadigers, beschuldigd van het namaken der handteekening van je tante op schuldbewijzen tot een bedrag van honderdduizend francs."

Amédé mompelde een vloek tusschen de tanden. Klaarblijkelijk had de pijl, door de oude dame afgeschoten, doel getroffen. Voor zichzelf wist hij dat hij in een wanhopigen toestand verkeerde. Het schijnt dat een geldschieter gedreigd had de valsche schuldbewijzen te zullen opzenden naar mijnheer den Procureur der Republiek, als zij niet binnen vier-en-twintig uur waren voldaan, en niemand kon ze betalen, behalve juffrouw de Genneville, die verklaard had zulks alleen te zullen doen op

de door haar gestelde vernederende voorwaarden van een geschreven bekentenis.

Moeder en zoon wisselden een beteekenisvollen blik. Lady Molly merkte dit op en begreep de bedoeling, namelijk om aan de oude dame haar zin te geven totdat de valsche stukken uit handen van den geldschieter waren en dan te trachten haar zachter te stemmen; misschien zou zij zelfs de geheele kwestie wel vergeten, als haar hulpbehoevende toestand toenam en haar verstandelijke vermogens nog meer afnamen.

Misschien ten gevolge van den blik, hem toegeworpen door zijn moeder, zeide de jonge man kortweg:

„Ik moet eerst weten wat u met die bekentenis doen wilt, alvorens ik haar schrijf."

„Dat zal geheel van je zelf afhangen," antwoordde Mademoiselle droog.

„Je kunt er wel van overtuigd zijn dat ik, voor mijn pleizier, mijn eigen neef niet naar de galeien zal sturen."

De jonge man bleef nog even aarzelen, maar ging toen wrevelig en nijdig zitten en zeide:

„Ik zal schrijven — dicteer mij maar wat —."

De oude dame liet een droog, spottend lachje hooren en dicteerde:

„Ik, Amédé, markies van Terhoven, beken hiermede dat de handteekening van juffrouw Angela de Genneville op de hierbij gaande schuldbewijzen, door mij is nagemaakt en dat mij door Abraham Rubinstein te Brest op deze bewijzen honderdduizend francs is uitbetaald."

„Wilt gij nu zoo goed zijn, mijnheer de pastoor, en ook gij, lieve dame." zeide de oude juffrouw, nadat de markies had geschreven en geteekend, en zich bij de laatste woorden tot Lady Molly wendend, „om de handteekening van den markies door de uwe te bekrachtigen?"

Mijn lieve meesteres draalde een oogenblik. Zij voelde weinig lust om in dezen familietwist te worden betrokken, maar zij had een zonderling gevoel van sympathie opgevat voor deze excentrieke, oude dame, die in haar bijna vorstelijken rijkdom zoo alleen scheen te staan tusschen haar neef, een verkwister en een schurk, en

haar eigen zuster, die bijna even verachtelijk was.

Toegevende aan dat gevoel van sympathie en ook naar aanleiding van een smeekenden blik van den pastoor, zette zij haar handteekening als getuige op het document en zulks in weerwil van de wraakzuchtige blikken, welke de markiezin en haar zoon op haar wierpen en die menigeen met minder krachtig karakter ongerust zouden hebben gemaakt.

Zoo was echter Lady Molly niet. Misschien versterkten die dreigende blikken haar wel in haar voornemen. Toen vouwde zij op aanwijzing van Mademoiselle, het document ineen en deed het in een couvert, dat zij verzegelde en adresseerde aan „den Heer Procureur van de Republiek te Caen."

Amédé zag dit alles aan met blikken van machtelooze woede.

„Dezen brief," zeide de oude dame nu op meer kalmen toon, „zal ik zenden aan mijn notaris, meester Vendôme te Parijs, die ook mijn testament heeft gemaakt, met bevel hem alleen adres te verleenen in mogelijke gevallen, die ik later wel zal meedeelen. Intusschen, waarde neef, kunt gij uw vriend Abraham Rubinstein laten weten, dat ik die door u vervalschte schuldbewijzen zal terugkoopen op den dag, waarop ik van meester Vendôme bericht zal hebben gekregen, dat hij mijn brief met dit couvert heeft ontvangen."

„Dit is meer dan schandelijk —" viel de markiezin nu in de rede, terwijl zij in hevigen toorn opsprong en zich niet langer scheen te kunnen beheerschen. „Ik zal u onder curateele laten stellen als een gevaarlijke krankzinnige en dan —"

„Dan zal ik natuurlijk de schuldbewijzen niet kunnen afkoopen van Rubinstein," vervolgde Mademoiselle droog.

Toen de markiezin als vernietigd weer op haar stoel zonk, overtuigd van het hopelooze in den toestand van haar zoon, keerde de oude dame zich tot mijn meesteres en vatte met bevende vingers de tengere hand van haar nieuwe Engelsche vriendin.

„Ik heb u en mijnheer den pastoor verzocht vandaag bij mij te komen," zeide zij, „omdat ik gaarne de hulp

van u beiden wil inroepen tot uitvoering van de beschikkingen, gemaakt nu ik mij zoo ziek voel, dat ik binnen korten tijd denk te sterven. Gij beiden moet mij plechtig beloven, dat als ik dood ben, gij die beschikkingen letterlijk zult opvolgen. Beloof dit!" voegde zij er hartstochtelijk bij.

Lady Molly en de pastoor legden de belofte naar haar genoegen af en Mademoiselle vervolgde op kalmer wijze:

„Nu moet ik u vragen even naar die klok te kijken," het leek alsof zij in eens van onderwerp veranderen wilde. „Het is een oud familiestuk, dat toebehoord heeft aan de vroegere eigenaars van Porhoët en dat ik tegelijk met het kasteel heb gekocht. Het behoort onder de merkwaardigste dingen, die het menschelijk genie ooit heeft bedacht, want het uurwerk heeft dit bizondere, dat het driehonderd zes en zestig dagen aan een stuk en met de grootste nauwkeurigheid kan blijven loopen. Als het werk bijna afgeloopen is, drukken de gewichten, die zeer zwaar zijn, op een veer zoodat de deuren van de kast van zelf open gaan en men de klok kan opwinden. Als men daarna de deuren weer dichtslaat, dan kan niemand de kast open krijgen, voor er weer drie honderd zes en zestig dagen zijn voorbijgegaan — natuurlijk het vernielen van de kast uitgesloten."

Lady Molly keek met groote aandacht naar de merkwaardige, ouderwetsche klok. Zij begon te vermoeden welke mededeelingen de oude dame verder zou doen.

„Twee dagen geleden," ging de oude juffrouw voort, „was de klok open en heeft mijnheer de pastoor haar opgewonden, maar vóór ik de deuren dicht deed heb ik er eenige papieren in gelegd — dat zult ge u wel herinneren, mijnheer?"

„Ja, mademoiselle, dat herinner ik mij."

„Die papieren waren mijn laatste beschikking en mijn testament, waarbij ik al mijn bezittingen vermaak aan de parochie van Porhoët, en nu zijn de deuren van de sterke kast gesloten. Niemand kan binnen den tijd van drie honderd vier en zestig dagen bij mijn testament komen — niemand," voegde zij er met een schrillen lach bij, „zelfs mijn neef Amédé van Terhoven niet."

Er volgden eenige oogenblikken van stilte, die alleen verbroken werd door het ritselen van de zijden japon der markiezin, toen deze de schouders ophaalde terwijl zij even een spottend lachje liet hooren.

„Gij, lieve juffrouw," ging de oude dame voort, zich tot Lady Molly wendend, „gij moet mij beloven vandaag over driehonderd vier en zestig dagen — dat is dus 20 September van het volgende jaar — met mijnheer den pastoor, of een van u beiden, als de ander mocht verhinderd zijn, hier in deze kamer aanwezig te zijn op dit zelfde uur en waarop de klok weer zal opengaan. Gij moet dan het familiestuk opwinden en de papieren, die gij onder de gewichten zult vinden, afgeven aan meester Vendôme, om ze bij de eerste gelegenheid de beste rechtsgeldig te maken en in uitvoering te brengen. Monseigneur de bisschop van Caen, de Maire van deze gemeente en de onder-prefekt van dit Departement zijn alle drie in kennis gesteld met den inhoud van mijn testament, en weten dat dit feitelijk berust bij den pastoor van Porhoët, die natuurlijk wel zal inzien dat het voor hem ernstige gevolgen zou kunnen hebben, als hij in gebreke bleef om te rechter tijd het testament af te geven."

De arme pastoor trok een benauwd gezicht.

„Maar — maar —" stotterde hij, „men zou mij met geweld kunnen beletten het huis in te gaan — ik kan ziek zijn of —"

Zijn stem beefde van vrees, maar hij ging weldra kalmer voort:

„Men zou mij dan onrechtvaardig kunnen beschuldigen van verduistering van het testament — van berooving der armen van Porhoët ten behoeve — van de rechtstreeksche erfgenamen van Mademoiselle."

„Maak u maar niet beangst, waarde vriend," zeide de oude dame kalm; „hoewel ik met één voet in het graf sta, ben ik toch nog niet zoo versuft als mijn waarde zuster en mijn neef wel zouden willen doen gelooven en ik heb voorzien in alle gevallen, die zich zouden kunnen voordoen. Mocht gij ziek zijn of om andere redenen verhinderd zijn hier tegenwoordig te wezen, dan zal deze

lieve Engelsche dame u kunnen vervangen. Mocht men u beiden of een van beiden met geweld beletten het huis binnen te komen, of eenmaal in huis gekomen u gewelddadig bejegenen of zelfs maar bedreigen; mocht gij de klok opengebroken, beschadigd en beroofd van den inhoud vinden — dan hebt gij alleen maar meester Vendôme op de hoogte te stellen van het gebeurde. Hij weet dan wel wat hij doen moet."

„Wat zou hij dan doen?"

„Een zekere bekentenis, waar wij allen van af weten, opzenden aan den heer Procureur der Republiek," antwoordde de oude dame met een boozen blik op den jongen markies. „Voor het geval op den bedoelden dag aan u mijnheer de pastoor en aan mijn Engelsche vriendin geen leed is overkomen en de klok onbeschadigd is," ging zij meer opgewekt voort, „dan heeft meester Vendôme opdracht om die bekentenis te vernietigen."

Na dit gezegde bleef er eenigen tijd stilte heerschen in de groote halfdonkere kamer, en hoorde men alleen een sarcastisch, onderdrukt lachen van de zieke dame, die blijkbaar vermoeid was door het verhaal van hare met half-krankzinnige geslepenheid getroffen maatregelen om de inhaligheid en roofzucht van een gewetenloozen verkwister teleur te stellen.

Dat haar neef en haar zuster van alle kanten schaakmat stonden, kon niet worden ontkend. Lady Molly zelf voelde zich ietwat onthutst door deze heksachtige wraakneming over de leelijke behandeling, welke de oude juffrouw van hare inhalige verwanten had ondervonden.

De geheele zaak had teveel haar belangstelling opgewekt om haar te doen afzien van de haar toebedachte rol; en, zoo als zij mij later zelf zeide, vond zij het haar plicht den armen pastoor te blijven steunen in zijn niet ongevaarlijke taak om het fortuin, dat anders verkwist zou worden bij wedrennen en aan de speeltafel, te beveiligen ten behoeve der armen van Porhoët.

Zij beloofde dus zonder aarzelen aan haar nieuwe vriendin om te zullen handelen overeenkomstig haar verlangen.

Noch de markiezin, noch haar zoon namen eenige

notitie van Lady Molly, toen zij afscheid nam van juffrouw de Genneville, die haar ten overvloede nog plechtig had laten bezweren, dat zij den pastoor zou helpen en den laatsten wil van een stervende, zwaar verongelijkte vrouw zou uitvoeren.

Mijnheer de pastoor nam afscheid en scheen weinig op zijn gemak te zijn.

Lady Molly bracht nog herhaalde malen een bezoek aan de zieke dame, die een buitengewone genegenheid voor haar scheen opgevat te hebben. In October moesten wij voor ons werk weer naar Engeland teruggaan en in de volgende lente berichtte de pastoor ons het overlijden van juffrouw de Genneville.

III.

Lady Molly had te veel gewerkt en zij voelde zich dan ook ziek en vermoeid, toen wij den 19en September te Porhoët kwamen, nauwelijks vier en twintig uren vóór het gewichtig oogenblik, waarop de oude klok de laatste beschikking en het testament van juffrouw de Genneville aan het oog zou vertoonen.

Wij gingen dadelijk van het station naar de pastorie, omdat wij verlangend waren den pastoor te zien en met hem de maatregelen te bespreken, die voor den volgenden dag moesten worden getroffen. Tot ons groot verdriet hoorden wij van de huishoudster dat de pastoor erg ziek was en verpleegd werd in het hospitaal te Brest, waarheen hij vervoerd was op last van den dokter.

Dit was de eerste aanwijzing die ik kreeg, dat alles niet zoo vlot van stapel zou loopen als ik wel dacht. Ik had de beschikkingen van juffrouw de Genneville, in verband met de sensationeele openbaarmaking van haar testament, zoo knap in elkaar gezet gevonden, dat het nu pas bij mij opkwam dat de markiezin van Terhoven en haar lief zoontje nog wel hemel en aarde zouden trachten te bewegen vóór zij alle gedachten opgaven aan het door hen begeerde fortuin.

Ik meende dat de markies in elk opzicht in het nauw

zat; de minste gewelddadigheid gepleegd tegen den pastoor of tegen Lady Molly, als zij het kasteel binnenkwamen ter uitvoering van de hun aangewezen taak, zou tot gevolg hebben, dat de bekentenis werd toegezonden aan den Procureur der Republiek, die dan dadelijk een vervolging zou gelasten wegens valschheid in geschrifte. Hetzelfde zou geschieden, als de klok beschadigd werd.

Maar ik had tot dusver niet gedacht aan plotseling ziek worden — aan vergiftiging, God beware me! van den pastoor of van mijn lieve meesteres, of aan onverhoedsche ongelukken, die beiden konden overkomen. Het was geen wonder, dat Lady Molly er bleek en betrokken uitzag, toen wij, na de huishoudster bedankt te hebben, onzen weg vervolgden naar het klooster, waar wij wederom kamers hadden besteld.

Men was daar blijkbaar niet zoo gastvrij tegen ons als het jaar te voren. Onze slaapkamers kwamen nu niet in elkaar uit, maar hadden ieder een afzonderlijken uitgang in de gang.

De zuster, die ons de kamers liet zien, vertelde met een eenigszins verlegen gezicht dat, daar de Moederoverste niet wist dat wij zouden komen, de kamer tusschen onze slaapkamers in, verhuurd was aan een dame, die echter ziek was en nu haar bed hield.

Het zesde zintuig, waarover zooveel geschreven is en waarvan ik niet zal trachten een verklaring te geven, zeide mij duidelijk, dat wij in het klooster niet langer onder vrienden waren.

Was hier omkooping in het spel? Was de zieke dame iemand, die ons moest bespionneeren namens de Terhovens? Wie kon het zeggen? Ik kon de angstige voorgevoelens niet van mij afzetten, die mij gedurende den dag in de gedachte kwamen en die mij 's nachts uit den slaap hielden. Ik kan u wel zeggen, dat ik in mijn hart alle excentrieke oude dames en haar testamenten naar de maan wenschte.

Mijn meesteres was blijkbaar ook niet op haar gemak; elke poging van mijne zijde om het gesprek te brengen op het testament van juffrouw de Genneville, werd

kortweg en beslist afgewezen. Toch kende ik haar goed genoeg om over te hellen tot de meening, dat dreigende gevaren slechts zouden dienen tot versterking van haar besluit, om den laatsten wil van haar oude vriendin letterlijk ten uitvoer te brengen.

Wij gingen vroeg naar bed; voor den eersten keer zonder dat aangename babbeluurtje, waarin wij het gebeurde en onze plannen en vermoedens samen bespraken. De onzichtbare dame in de kamer naast ons, was als een doofpot voor het intieme van onze gesprekken.

Ik bleef bij Lady Molly totdat zij in bed lag. Terwijl zij zich ontkleedde zeide zij nagenoeg niets, maar toen ik haar „goeden nacht" kuste, fluisterde zij mij in het oor:

„De Terhovens zijn aan het werk. Het is mogelijk dat zij je staande houden, om te trachten je om te koopen mij morgen uit het kasteel te houden. Doe alsof je in hun wenschen wilt treden. Neem elke aanbieding aan en stel je ter hunner beschikking. Meer kan ik je nu niet zeggen. Wij worden overal beluisterd."

Dat de vermoedens juist waren, bleek binnen vijf minuten. Ik was haar kamer uitgegaan en wilde juist de mijne binnen gaan, toen ik mijn naam hoorde fluisteren, terwijl men mij tevens zachtjes bij den arm vatte.

Een betrekkelijk oude dame, met een blozend gezicht en gekleed in een lichtkleurige morgenjapon, stond voor mij. Zij wees op de deur van mijn kamer, alsof zij wilde zeggen, dat zij met mij wilde medegaan. Gedachtig aan hetgeen mijn meesteres gefluisterd had, knikte ik toestemmend. Zij volgde mij, na eerst behoedzaam in de gang te hebben rondgekeken.

Toen de deur gesloten en zij zeker was dat wij alleen waren, begon zij zonder omhaal te zeggen:

„Juffrouw Granard, zeg mij! u bent arm, niet waar? — een loontrekkende gezelschapsdame bij een rijke vriendin, is het zoo niet?"

Altijd gedachtig aan de instructies van Lady Molly, antwoordde ik door op roerende wijze te zuchten.

„Zoudt gij dan niet graag vijftig duizend francs willen verdienen?" vroeg de oude dame met aandrang.

De haastigheid waarmede ik antwoordde „wat graag!" scheen haar genoegen te doen, want zij slaakte een zucht van voldoening.

„U kent de geschiedenis van het testament van mijn zuster — van die klok?" vroeg zij gejaagd; „en van de rol, die uw vriendin spelen zal in deze schandelijke historie?"

Ik knikte van ja. Nu merkte ik dat de vermoedens van mijn meesteres juist waren. Deze dame was de markiezin van Terhoven, die intrek genomen had in het klooster om mijn vertrouwen te winnen, Lady Molly te bespionneeren en mij om te koopen.

Thans kwam het er voor mij op aan voorzichtig en slim te zijn!

„Zoudt gij kunnen verhinderen dat uw vriendin morgen voor één uur in den middag op het kasteel komt?" vroeg de markiezin.

„O, ja, gemakkelijk," gaf ik ten antwoord.

„Hoe dan?"

„Wel zij is ziek, zooals u weet. De dokter heeft haar een slaapdrank voorgeschreven, die ik zelf haar ingeef. Ik kan het nu zoo aanleggen dat ik haar in den morgen, inplaats van andere medicijnen, een sterke dosis toedien. Dan blijft zij slapen tot laat in den middag."

Ik ratelde deze woorden af in mijn beste Fransch. De markiezin slaakte een zucht van verlichting.

„Ja, dat zou mooi zijn!" riep zij uit. „Luister nu goed en doe wat ik zeg, dan zijt gij morgenochtend vijftig duizend francs rijker.

Kom morgen op het kasteel in de kleeren van uw vriendin. Mijn zoon zal daar dan ook zijn; samen zult gij tegenwoordig zijn bij het opengaan van de deuren van de klok en als mijn zoon deze heeft opgewonden, zal hij u de vijftig duizend francs geven."

„En mijnheer de pastoor dan?" vroeg ik om haar te polsen.

„Die is ziek," antwoordde zij kort af.

Maar bij deze woorden vertrok zij haar gezicht in zulk een kwaden lach en kwam er zulk een wreede uitdrukking van triomf in haar oogen, dat mijn ergste vermoedens bevestigd werden.

Hadden deze menschen in hun gewetenlooze hebzucht, den een of anderen plattelands geneeskundige kunnen omkoopen om den ouden pastoor tijdelijk van de baan te schuiven? Het was te verschrikkelijk om aan te denken en ik kan u wel zeggen dat ik al mijn geestkracht, al mijn wil, om mijn rol goed te spelen tot het einde toe, noodig had om niet in afgrijzen van de oude dame weg te loopen.

Zij gaf mij nog eenige aanwijzingen omtrent de diensten, welke zij en haar juweel van een zoon den volgenden morgen van mij verwachtten. Het schijnt dat korten tijd voor haar dood, juffrouw de Genneville aan twee van haar meest betrouwbare knechten had opgedragen op het kasteel te blijven en op den gewichtigen twintigsten dag van September goed op hunne hoede te zijn ten einde den pastoor en de Engelsche dame te vrijwaren tegen eenigerlei daden van geweld. Ten einde bij deze twee mannen geen argwaan te verwekken, wenschte de markies dat ik den volgenden morgen zou optreden als Lady Molly en dat ik met hem — oogenschijnlijk op vriendschappelijken voet met elkander — de kamer zou binnengaan, waar de monumentale klok stond.

Voor deze diensten en voor het toedienen aan Lady Molly van den slaapdrank, waardoor deze in kunstmatigen slaap werd gebracht, gedurende den tijd dat de diefstal van het testament gepleegd werd, zou ik van mijnheer den markies Van Terhoven de som van vijftig duizend francs ontvangen.

Nadat dit alles overeengekomen was tot blijkbare voldoening van deze slechte vrouw, vatte zij allebei mijn handen, drukte ze met warmte en noemde mij haar beste vriendin; zij verzekerde mij van hare eeuwigdurende dankbaarheid en glipte toen, tot mijn groote verlichting, zonder geruisch de kamer uit.

IV.

Ik geloof niet dat ik ver van de waarheid was met mijn vermoeden dat mevrouw de markiezin een groot

deel van den nacht zou doorbrengen met haar oor gedrukt tegen het dunne beschot, dat haar kamer scheidde van die van Lady Molly; ik durfde mijn meesteres dan ook niet gaan mededeelen wat er voorgevallen was en ik vroeg mij af, wanneer er gelegenheid zou zijn om haar te spreken zonder dat wij werden bespied.

Toen ik den volgenden morgen in haar kamer kwam, lag zij tot mijn groote verbazing erg te kreunen alsof zij veel pijn had, en voor ik iets kon zeggen, zeide zij met zwakke stem, doch duidelijk hoorbaar:

„O! Mary, wat ben ik blij dat je komt! Ik voel mij zoo ziek. Ik heb vannacht geen oog kunnen dicht doen en ik voel mij te zwak om op te staan."

Gelukkig was mijn waarnemingsvermogen door de zenuwaangrijpende gebeurtenissen van de laatste uren niet van streek geraakt en zag ik heel goed dat mijn meesteres niet zoo ziek was als zij voorgaf. Toen ik haar bed naderde, las ik als het ware van haar lippen:

„Doe wat ze verlangen. Ik blijf in bed. Zal later wel uitleggen, waarom." Zij had schijnbaar reden om te denken dat men ons nauw bespiedde; maar ik kon er niet achter komen wat zij wilde dat gebeuren moest, als zij niet tegenwoordig kon zijn bij het opengaan der klokdeuren. Zou zij willen dat ik het document wegnam en dus den haat en de wraak van de Terhovens op mijn schouders nam? Het was niets voor haar om terug te deinzen voor het vervullen van een taak, hoeveel gevaren deze ook mocht medebrengen; en het was zeker niets voor haar om de belofte te breken, gedaan aan iemand, die den dood tegemoet zag.

Echter, het stond aan mij om te gehoorzamen. In de onderstelling dat al onze handelingen werden nagegaan, deed ik een hoeveelheid medicijn in een glas, en liet het mylady uitdrinken, die daarna als uitgeput terugviel op haar kussen.

„Ik zal nu wel kunnen slapen, Mary," zeide zij; „kom mij echter over een paar uur wakker maken, want je weet dat ik tegen twaalf uur op het kasteel moet zijn."

Daar een der koffers van Lady Molly op mijn kamer stond, kostte het weinig moeite mij te kleeden in

een van haar japonnen. Aldus vermomd en met een dichte voile voor het gezicht, ging ik tegen twaalf uur op weg naar het kasteel, nog altijd geheel onbekend met de plannen van Lady Molly, maar vast besloten om, evenals een soldaat, blindelings en zonder vragen te gehoorzamen. Op mijn bellen deed een oude bediende mij open die mij in een kamer liet, waar de markiezin van Terhoven gezeten was, terwijl haar zoon gejaagd op en neer liep.

„Ha, daar is mylady," zeide de markiezin op onbevangen toon. „U bent gekomen," zeide zij, opstaande en mij de hand gevende, „om een taak te vervullen waardoor mijn zoon beroofd zal worden van een fortuin, dat hem rechtens toekomt. Wij kunnen u niets in den weg leggen, omdat, indien wij zulks deden, een groote schande over het hoofd van mijn zoon zou komen; ook heeft mijn overleden zuster er voor gezorgd, dat er voldoende wakers en spionnen in huis aanwezig zijn. U hoeft dus niet bang te zijn en zult uw plicht ongestoord kunnen vervullen. U hebt er zeker niet op tegen, dat mijn zoon u gezelschap blijft houden. Mijn beste zuster heeft de voorzorg genomen om de deur uit haar kamer te laten wegnemen en te doen vervangen door een portière, zoodat u maar te roepen hebt om hulp te krijgen."

De markiezin en ik bogen zwijgend tegen elkander en toen gingen wij, voorafgegaan door den ouden huisknecht, de monumentale trap op naar de kamer, welke ik vermoedde dat de kamer der zonderlinge oude dame was geweest.

De huisknecht schoof de portière ter zijde en bleef buiten staan, terwijl wij de kamer ingingen. Daar stond de massieve oude klok, die mylady mij zoo nauwkeurig beschreven had. Zij tikte langzaam en op majestueusdiepen toon.

Mijnheer de markies wees mij een armstoel aan. Hij scheen in hooge mate gejaagd te zijn, en niet stil te kunnen blijven zitten, terwijl zijn vingers zenuwachtig open en dicht gingen.

Ik wilde juist iets zeggen, toen hij ineens mijn pols greep, zijn vinger tegen zijn lip legde en naar de por-

tière wees. Hij scheen te denken dat iemand buiten de kamer op wacht stond, maar de klok was zoo geplaatst, dat zij alleen kon worden gezien door iemand, die in de kamer was.

Wij bleven zwijgend zitten, terwijl de klok haar eentonig getik voortzette en nog steeds haar geheim bleef bewaren.

Ik had wel twee jaar salaris willen geven om te weten te komen, wat Lady Molly zou willen dat ik deed. Ik moet eerlijk zeggen, dat ik elk oogenblik verwachtte dat zij de kamer zou binnenkomen, omdat ik mij niet kon voorstellen, dat zij haar plicht zou verzaken. Maar zij had tegen mij gezegd „doe wat zij verlangen", en toen nu de markies mij wenkte om met hem naar de klok te gaan, voldeed ik gewillig aan zijn wensch. Ik voelde mij zoo zenuwachtig, dat het mij was alsof ik overal met spelden en naalden geprikt werd, zoodat ik het wel had uit willen schreeuwen.

Ik ging de kamer door naar de zeldzame klok, die nu binnen vijftien minuten haar geheim zou openbaren. Menschen, verstandiger dan de arme Mary Granard, zouden zeker erg wijsgeerige bespiegelingen hebben kunnen houden over dit wil- en ziellooze werktuig, dat het lot van den gewetenloozen verkwister in zich besloten hield; ik was alleen maar bewust van dat onophoudelijke tik, tik, tik, terwijl mijn oogen letterlijk pijn deden van het staren op de deurtjes.

Ik zou niet kunnen zeggen hoe het precies gebeurde, want ik werd geheel onverhoeds aangevallen; maar ik zat het volgende oogenblik hulpeloos in een stoel, terwijl ik niet schreeuwen kon, omdat een wollen doek om mijn hoofd gebonden was, terwijl twee sterke armen om mij heen geslagen waren en mij in bedwang hielden.

„Het is alleen maar zekerheidshalve voor mij zelf, beste juffrouw Granard," fluisterde een bevende stem in mijn oor; „houdt u maar bedaard, u zal geen leed geschieden. Binnen tien minuten zult ge uw vijftigduizend francs hebben en kunt ge ongehinderd het kasteel verlaten. Noch de Engelsche dame, noch de pastoor kunnen dan zeggen dat hun eenig leed is aangedaan en de klok is

ook niet beschadigd. Wat er verder gebeuren zal, kan mij niet schelen. De wet kan mij niet berooven van het geld der oude zottin, als ik haar vervloekt testament maar eerst heb vernietigd."

Ik zou onmogelijk kunnen zeggen, wat er in dat oogenblik bij mij omging. Kreeg ik eenig vermoeden van hetgeen gebeuren zou, of van hetgeen mijn lieve meesteres had beraamd? Of was het alleen de groote sympathie, die tusschen ons beiden bestond, die mij blindelings deed handelen naar haar aanwijzingen?

„Doe wat zij verlangen. Neem hun aanbiedingen aan", had zij gezegd en ik gehoorzaamde — als een soldaat — stipt aan het bevel. Ik bleef zitten, stil als een muis en alleen knippend met de oogleden, terwijl ik naar de klok staarde, en de minuten voorbij spoedden, drie — vijf — tien —

Ik kon de zware ademhaling van den dicht bij mij staanden markies hooren.

Droomde ik of zag ik werkelijk een donkere streep komen tusschen de zware dubbele deuren van de kast van de klok? O! wat joegen mijn polsen snel!

De donkere streep werd gaandeweg dikker. De deuren gingen langzaam open! Een oogenblik kreeg ik medelijden met den schobbejak, die met mij op den uitkijk stond. De zenuwachtige spanning, waarin hij verkeerde, moet wel een groote kwelling voor hem zijn geweest. Wij konden nu duidelijk wit papier zien schemeren, niet neergedrukt door zware gewichten, maar los liggende even binnen de deuren en toen deze verder open gingen vielen de papieren bijna voor mijn voeten neer.

Met een gesmoorden, schorren kreet, dien ik niet zal trachten te beschrijven, schoot de markies op de papieren af, als een roofdier op zijn prooi. Hij kwam vlak voor mij op de knieën liggen en ik kon zien dat het papier een vierkante enveloppe was, welke hij met bevende hand openscheurde.

De enveloppe bevatte een klein document, waarop de handteekening „Amédé van Terhoven" duidelijk zichtbaar was. Het was de bekentenis der valschheid in geschrifte, welke de jonge markies, juist een jaar geleden,

had geschreven; verder eenig bankpapier, volgens mijn schatting ongeveer ter waarde van honderdduizend francs. De jonge man wierp de papieren woedend op zijde en ging naar de klok. De deuren stonden wijd open, maar behalve het mechanisme, was er niets in de kast te zien.

Juffrouw de Genneville — excentriek en vooruitziend tot op haar laatste oogenblikken toe — had de op haar geld azende bloedverwanten deze reusachtige poets gespeeld. Terwijl zij alles te werk stelden om het testament op een bepaalde plaats machtig te worden, was het veilig en wel ergens anders opgeborgen.

Mijnheer de markies verloor intusschen zijn zelfbeheersching niet en ik moet zeggen dat hij zich hoffelijk gedroeg, niet alleen door mijne banden los te maken, maar ook door mij de toegezegde vijftig duizend francs aan te bieden.

„Ik kan de klok nu opwinden," zeide hij gemelijk, „en u kunt het kasteel uitgaan. Niemand hoeft te weten dat gij als uw vriendin zijt opgetreden. Zij heeft zeker afgeweten van deze poets — daarom viel het ons zoo gemakkelijk haar uit den weg te houden. Een nare grap, vindt u niet? Wat zal die oude heks nu gichelen in haar graf!"

Het zal wel onnoodig zijn te zeggen dat ik zijn geld niet aannam. Hij geleidde mij naar beneden, zwijgend alsof hij gebukt ging onder den haat, die hem volgde van de overzijde van het graf.

Hij toonde geen de minste verrassing toen hij beneden gekomen, meester Vendôme, den notaris van wijlen zijn tante, en Lady Molly, die pas gekomen was, aantrof. Mevrouw de markiezin van Terhoven was nergens te zien.

Mijn lieve meesteres gaf mij een goedkeurend lachje en toen ik in haar nabijheid kwam, trok zij mij ter zijde en fluisterde:

„Je hebt je uitstekend gehouden, Mary. Ik kwam juist om je te halen. Wij kunnen gerust weggaan, want ons werk hier is afgeloopen nu die jonge schobbejak geen kwaad meer kan doen."

De markies nam geen notitie van haar toen zij bij het weggaan even het hoofd tegen hem boog, en daarna

afscheid nam van meester Vendôme om met mij het kasteel te verlaten. Toen wij buiten gekomen waren vroeg ik nadere opheldering.

„Meester Vendôme heeft het testament van juffrouw de Genneville in bewaring," antwoordde zij. „Zij heeft bepaald dat hij het vandaag moet voorlezen in het kasteel, in tegenwoordigheid der drie commissarissen, die optreden zullen namens de armen van Porhoët, aan wie het geheele vermogen vermaakt is."

„En de Terhovens?" vroeg ik.

„Die krijgen de bekentenis terug," zeide zij droog, „en de commissarissen moeten hun een jaargeld uitbetalen."

„En u wist dit natuurlijk al lang?" vroeg ik verwijtend.

„Ja, en de pastoor ook, maar Mademoiselle liet mij plechtig bezweren er niets van te zeggen zelfs niet aan u, zoo bang was zij voor de intriges van de Terhovens. Je moet weten dat juffrouw de Genneville den sleutel had, waarmede de klok open kon worden gedaan als men zulks wilde. Natuurlijk kon er aan de machinerie eenig mankement komen en dan moest men erbij kunnen. Na de familiebijeenkomst, waarin zij gezegd had dat haar testament geborgen was in de klok, zocht ik haar op en stelde haar voor hierin verandering te brengen en het testament te deponeeren bij den notaris, maar de Terhovens in den waan te laten dat het nog altijd in zijn zonderlinge bewaarplaats was. Eerst wilde zij er niets van weten, maar eindelijk kon ik haar toch overtuigen dat mijn idee goed was."

„En die arme pastoor!" riep ik uit.

„Die wist er alles van. De arme ziel was bang dat hij het geheim niet voor zich zou kunnen houden en er alles zou uitflappen. Zijn ziekte was dan ook gedeeltelijk voorgewend, en hij is nu geheel beter, maar de dokter in Brest, die een goed vriend van hem is, houdt hem daar nog eenigen tijd, tot dit zaakje geheel is opgeknapt."

„Ik was dus de eenige die er buiten werd gehouden," zeide ik kregelig.

„Ja, Mary," zeide mijn meesteres vriendelijk, „maar het was een belofte, moet je denken. Ik had nooit

gedacht dat wij buiten ons beroep, zoo iets spannends zouden beleven."

De zaak viel zeker niet onder onze beroepsbezigheden, maar mijn meesteres had toch opnieuw getoond dat haar helder inzicht meer dan opwoog tegen de sluwheid van een gewetenloozen schurk; en ik voor mij heb op 20 September laatstleden de meest zenuwachtige tien minuten doorgebracht van mijn geheele leven.

HOOFDSTUK X.

Een Kerstdrama.

I.

Het was een aardig vroolijk gezelschap dat Kerstmis zou vieren, al verstoorde de norschheid van onzen gastheer wel eenigszins de feestelijke stemming.

Maar stel u voor, twee knappe vrouwen als mijn lieve meesteres en Margaret Ceely en een Kerstopvoering van Asschepoester, in de mooie balzaal van Clevere Hall, en ge zult begrijpen, dat zelfs het wijd en zijd bekende slechte humeur van Majoor Ceely niet geheel en al de vreugde kon bederven van zulk een goede, ouderwetsche Kerstviering.

Het is een groote sprong van een vroolijk feest naar een reeks vee-verminkingen, en toch moet ik deze thans noemen want, ofschoon eerst veel later bleek dat zij hoegenaamd in geen verband stonden met den moord op den ongelukkigen majoor, waren zij niettemin oorzaak, dad de misdadiger zijn afschuwelijke daad vlug en zeker kon volvoeren, met veel kans — zooals later bleek — om niet ontdekt te worden.

Ieder in den omtrek had levendig belang gesteld in die lafhartige verminkingen van onschuldige dieren, welke het werk waren òf van totaal berooide schelmen

die voor niets staan, wanneer er een paar stuivers te verdienen valt, òf van den een of anderen dwaas, met een ziekelijke neiging voor het begaan van geheel doellooze misdaden.

Een paar maal had men verdachte personen in den omtrek in de weiden zien dwalen en meer dan eens had men in het midden van den nacht een kar in vliegende vaart hooren wegrijden. Wanneer dit gebeurde, volgde er altijd opnieuw een mishandeling of verminking van het vee en tot dusverre waren de schavuiten er altijd in geslaagd niet alleen aan de politie, maar ook aan de boeren zelf te ontkomen, die een bond hadden gevormd van vrijwillige bewakers, vastbesloten om de misdadigers nu eindelijk aan het gerecht over te leveren.

Gedurende het diner, dat het bal op Clevere Hall voorafging, hadden wij druk gesproken over die geheimzinnige gebeurtenissen; maar later, toen de jongelui er allen waren en de eerste maten van de wals uit de „Lustige Wittwe" ons met vroolijke verwachting vervulden, was die geheele onaangename geschiedenis al heel gauw in het vergeetboek geraakt.

De gasten gingen vroeg weg, daar majoor Ceely, als gewoonlijk, niets deed om ze nog wat te houden; en te middernacht waren alle huisgenooten naar bed gegaan.

Mijn meesteres en ik deelden samen een slaapkamer en een kleedkamer, waarvan de ramen in den voorgevel lagen. Clevere Hall is, zooals ge weet, niet ver van York, aan den anderen kant van Bishopthorpe, en is een van de mooiste huizen uit den omtrek, met alleen dit eene gebrek, dat, hoewel de tuinen zich ver achter het huis uitstrekken, het front van het huis wat al te dicht bij den straatweg ligt.

Het was ongeveer twee uur nadat ik het electrische licht had neergedraaid en mijn lieve meesteres „goeden nacht" had toegeroepen, dat ik plotseling uit mijn eersten slaap werd gewekt. Dadelijk was ik klaar wakker en zat ik overeind in mijn bed. Duidelijk hoorde ik — al klonk het geluid al wat verwijderd — het geratel van een kar, die in allerijl wegreed.

Blijkbaar was mijn meesteres ook wakker. Zij sprong

uit bed en, de gordijnen wegschuivende, keek zij uit het raam. Dezelfde gedachte had zich op het oogenblik van ontwaken aan ons beiden opgedaan: al de verhalen van schavuiten, die het vee verminkten, en hun pijlsnelle kar, waarvan wij vanaf onze komst op Clevere Hall zooveel hadden gehoord, kwamen ons terzelfdertijd voor den geest.

Ik stond naast Lady Molly bij het raam en ik weet niet precies hoe lang of liever hoe kort wij daar op den uitkijk gestaan hadden, waarschijnlijk maar een paar minuten, want weldra was het geluid van den wagen geheel weggestorven, toen wij plotseling werden opgeschrikt door den doordringenden kreet van „Moord! Help! Help!" die van den anderen kant van het huis kwam, gevolgd door een doodsche stilte. Bevend van schrik stond ik nog bij het raam, terwijl Lady Molly reeds het licht had opgedraaid en bezig was haastig wat kleeren aan te schieten.

De hulpkreet had natuurlijk de geheele huishouding in opschudding gebracht, maar niettemin was mylady toch het eerst beneden en had zij de tuindeur aan de achterzijde van het huis bereikt, van waar de kreet gehoord was.

Die deur stond wijd open. Twee treden leidden naar het steenen bordes, dat zich aan die zijde van het huis bevindt, en op die treden lag majoor Ceely voorover, de armen uitgestrekt, met een vreeselijke wond tusschen de schouderbladen.

Een geweer lag dichtbij — het zijne. Het vermoeden lag voor de hand, dat hij, eveneens op het ratelende geluid van de kar, met zijn geweer in de hand naar buiten was gesneld, met de bedoeling, om de vluchtende schurken zelf te vatten, of althans bij hun aanhouding de behulpzame hand te bieden. Er had iemand op de loer gelegen; dat was duidelijk — iemand, die misschien dagen, ja weken op deze bijzondere gelegenheid gewacht had, om den ongelukkige onverhoeds te kunnen aanvallen.

Het is geheel overbodig, al de kleine voorvallen op te sommen, welke plaats vonden van af het oogenblik, dat Lady Molly met den hofmeester het ontzielde lichaam

van den majoor opnam en juffrouw Ceely met opmerkelijke kalmte en tegenwoordigheid van geest, aan den in allerijl geroepen dokter en den inspecteur van politie van het plaatsje de inlichtingen gaf, welke haar ten dienste stonden. Die kleine voorvallen, welke slechts met weinig afwisseling, elk oogenblik gebeuren, als er eenmaal een misdaad heeft plaats gehad. De groote feiten alleen zijn echter van belang en van beteekenis.

Majoor Ceely was dood. Hij was met een verbazingwekkende zekerheid, diep in den rug getroffen, waarschijnlijk met een soort van groot knipmes. De verslagene lag nu boven, in zijn eigen slaapkamer, terwijl de Kerstklokken haar vroolijke tonen op dien kouden wintermorgen in de stille lucht deden weergalmen.

Wij hadden natuurlijk, evenals al de andere logés, het huis zoo spoedig mogelijk verlaten. Ieder voelde diep medelijden met het mooie, jonge meisje, dat enkele uren tevoren nog in haar volle levensvreugde was geweest en nu zoo plotseling de spil werd, waar rond de schaduwen slopen van misdaad, verdenking en steeds grootere geheimzinnigheid In zulke tijden zijn vreemden en kennissen, ja zelfs vrienden maar een bezwaar te meer bij den toch reeds zoo zwaren last van zorg en verdriet.

Wij, Lady Molly en ik, namen onzen intrek in de „Zwarte Zwaan", in York. De hoofdinspecteur van politie van het plaatsje had, toen hij hoorde dat Lady Molly den nacht van den moord op Clevere Hall gelogeerd had, haar gevraagd in den omtrek te blijven.

Heel gemakkelijk viel het haar, de toestemming van den chef te krijgen, om de politie van het stadje behulpzaam te zijn bij het aan het licht brengen van deze geheimzinnige misdaad. Op dat tijdstip hadden haar buitengewone gaven haar hoogtepunt bereikt, en er was geen enkel lid van de geheele politiemacht van het koninkrijk, dat zich niet gaarne van haar hulp verzekerd zou hebben, wanneer er zich een schijnbaar onoplosbaar raadsel had voorgedaan.

Dat de moord op majoor Ceely zulk een geval dreigde te zullen worden, kon niemand ontkennen. In dergelijke

gevallen, als de misdaad hoegenaamd van geen diefstal vergezeld gaat, is het de plicht van de politie en ook van den lijkschouwer alle mogelijke moeite te doen allereerst uit te vinden, welke beweegreden er achter zulk een lafhartigen aanval verborgen kan zijn, en onder andere beweegreden staan natuurlijk hevige vijandschap, wraak en doodelijke haat vóóraan.

Maar hier stond de politie onmiddellijk voor de groote moeielijkheid niet om te ontdekken of majoor Ceely al of niet een vijand had, maar wèlke vijand het was, die hem zulk een wrok toedroeg, en hem zoozeer verfoeide dat hij er aan waagde opgehangen te worden als het er op aan kwam hem uit den weg te ruimen.

En inderdaad was de majoor een van die ongelukkige menschen, die met iedereen in een voortdurende vijandschap schijnen te leven. Ochtend, middag en avond liep hij te mopperen, en als hij niet mopperde, kibbelde hij, òf met zijn dochter, òf met zijn bedienden, of met zijn buren.

Ik had dikwerf van hem en van zijn vreemde, onaangename manieren gehoord door Lady Molly, die hem reeds verscheidene jaren kende. Zij, evenals zooveel anderen in het graafschap, die anders den ouden man geschuwd zouden hebben, bleven ter wille van zijn dochter op quasi vriendschappelijken voet met hem.

Margaret Ceely was een bijzonder mooi meisje, en daar de majoor den naam had van zeer rijk te zijn, beletten deze beide feiten den ontoegankelijken edelman misschien in zulk een volmaakte afzondering te leven als hij wel gewenscht zou hebben.

Mama's van huwbare zoons overtroffen elkaar in vriendelijkheid als zij juffrouw Ceely op buitenpartijen, bals of bazars ontmoetten. En Margaret was dan ook sinds zij de schoolbanken verlaten had, steeds door aanbidders omgeven geweest. Onnoodig te zeggen dat de onvriendelijke oude heer de pretendenten van zijn dochter niet alleen met onbeleefde minachting, maar somtijds zelfs met heftige tegenkanting ontving.

Doch niettemin vlogen de motten om de kaars en onder deze stond niemand meer op den voorgrond dan

de heer Laurence Smethick, zoon van het Parlementslid in het district van Pakethorpe. Sommigen zeiden dat de jongelui in het geheim verloofd waren, ondanks het feit dat Margaret veel hield van „flirten", en dan weer een van haar andere aanbidders openlijk aanmoedigde.

Hoe dit zij, een feit was het, dat majoor Ceely den heer Smethick evenzeer als schoonzoon afkeurde, als hij dit al de anderen gedaan had, en meer dan eens had de jonge man dan ook met zijn toekomstigen schoonvader getwist.

Op dien gedenkwaardigen Kerstavond in Clevere House nu, had ieder zijn afwezigheid opgemerkt, terwijl Margaret een besliste voorkeur aan den dag had gelegd voor het gezelschap van kapitein Glynne, die sinds den plotselingen dood van zijn neef, graaf Heslington, Lord Ullesthorpe's eenigen zoon, die zooals ge u wel herinneren zult, in October jl. op jacht gedood werd, het graafschap met zijn 40.000 pond per jaar geërfd had.

Ik voor mij, ik keurde het gedrag van Margaret dien avond van het bal sterk af; haar houding tegenover den heer Smethick — wiens voortdurende hofmakerij het gerucht voedsel had gegeven dat zij verloofd waren, was inderdaad niet te verdedigen.

Den morgen van den 24en December — den dag voor Kerstmis dus — had de jonge man een bezoek gebracht op Clevere. Ik herinner me hem gezien te hebben, juist toen hij beneden in het boudoir werd gelaten. Een oogenblik later weerklonken duidelijk twee booze stemmen uit die kamer.

Wij wilden geen van allen luisteren en toch hoorden wij, hoe onbeleefd majoor Ceely zijn bezoeker ontving, die toch eenvoudig gevraagd had juffrouw Ceely een oogenblik te mogen spreken, maar toen plotseling tegenover den ouden heer had gestaan. Natuurlijk was de jonge man op zijn beurt ook driftig geworden, en zoo eindigde dat onbeteekenende voorval met een zeer onaangename twistpartij in de vestibule, waarbij de majoor den heer Smethick verbood, zich ooit meer bij hem aan te melden.

Den daarop volgenden nacht werd majoor Ceely vermoord.

II.

Aanvankelijk hechtte niemand eenig belang aan het samenvallen van deze twee feiten.

De gedachte alleen om den moord in verband te brengen met den persoon van een jongen, knappen vroolijken man als de heer Smethick, scheen dan ook inderdaad al te voorbarig, en zwijgend kwamen wij, die allen getuigen waren geweest van den twist der beide heeren, overeen er bij het onderzoek hoegenaamd niets van te zeggen, tenzij wij er onder eede toe gedwongen zouden worden.

Met het oog op het vreeselijke humeur van den majoor, was deze twist niet zoo belangrijk als hij anders zou geweest zijn; en wij verheugden er ons allen reeds in, dat wij de vragen van den lijkschouwer zoo goed ontweken hadden.

Het procesverbaal bij het voorloopig onderzoek was tegen een of meer nog onbekende personen; en ik voor mij was heel blij, dat de naam van den jongen Smethick niet in verband met de vreeselijke misdaad genoemd was.

Twee dagen later zond de hoofdinspecteur te Bishopthorpe een dringend telefoonbericht aan Lady Molly, waarin hij haar verzocht onmiddellijk op het politiebureau te komen. Gedurende ons verblijf in de „Zwarte Zwaan" hadden wij steeds een auto tot onze beschikking, en binnen tien minuten tuften wij naar Bishopthorpe.

Bij aankomst werden wij onmiddellijk in het privékantoor, achter het bureau, van den hoofdinspecteur Etty gelaten. Deze was in druk gesprek met Danvers, die pas uit Londen was gekomen. In een hoek van de kamer zat, kaarsrecht op een hooggerugden stoel, een jonge vrouw uit de arbeidende klasse, die, toen wij binnenkwamen, ons naar ik meende, een wantrouwenden blik toewierp.

Etty trad haastig op mijn meesteres toe. Hij zag er uit als iemand die veel aan het hoofd heeft en haar komst scheen hem bijzonder welkom te zijn.

„Dat is de vrouw van een van de arbeiders op Cle-

vere," zeide hij haastig tot Lady Molly, met een hoofdknik in de richting van de jonge vrouw, „en zij is hier met zulk een zonderling verhaal gekomen, dat ge dat zeker ook wel eens zult willen hooren."

„Weet zij iets omtrent den moord?" vroeg Lady Molly.

„Nee, dat heb ik niet gezegd!" viel de vrouw hier ruw in. „Ga nou geen leugens vertellen, meneer de inspecteur. Ik dacht, dat je wel zou willen weten, wat mijn man, den nacht dat de majoor vermoord is, gezien heeft, dat is alles. En dat kom ik je dus alleen vertellen."

„Waarom is je man niet zelf gekomen?" vroeg Lady Molly.

„O, Haggett is niet goed — hij —" begon ze te vertellen met een onverschillig schouderophalen, „om zoo te zeggen —"

„Haar man is maar half wijs," viel Etty hier in de rede. „Ik geloof dat hij alleen voor tuinwerk in dienst gehouden wordt, omdat hij sterk is en goed kan spitten. Daar zijn verklaring dus maar weinig betrouwbaar is, wilde ik u gaarne raadplegen over hetgeen wij in deze te doen hebben."

„En wat is dat voor een verklaring?"

„Vertel deze dame eens wat ge ons juist verteld hebt, vrouw Haggett," zeide Etty kortaf.

Weer kwam die schichtige, wantrouwende blik in de oogen van de vrouw. Lady Molly nam den stoel, welken Danvers haar had toegeschoven, en zette zich tegenover vrouw Haggett, haar ernstigen kalmen blik onafgewend op haar gericht houdende.

„Er valt niet veel te vertellen," zei de vrouw onverschillig .... „Haggett is van tijd tot tijd niet wel bij 't hoofd, en als hij zoo'n bui heeft, gaat hij gewoonlijk 's nachts op de plaats ronddwalen."

„Ja?" zei mijn meesteres, want vrouw Haggett had opgehouden met spreken, en scheen niet van plan voort te gaan.

„Ja," hernam zij plotseling met een zekere beslistheid, „zeker, en op dien Kerstavond had hij weer een van die dwaze buien en kwam hij eerst laat in den nacht thuis. Hij vertelde mij toen, dat hij een jongen man had ge-

zien in den tuin, bij het terras. Kort daarop hoorde hij „Moord!" en „Help!" roepen en vloog hij vreeselijk ontdaan naar huis.

„Naar huis?" vroeg Lady Molly. „Waar is je huis?"

„Een van de arbeidershuisjes, waarin wij wonen. Achter in den tuin, bij de keuken."

„Waarom heb je dit ook niet aan den hoofdinspecteur verteld?"

„Omdat Haggett 't mij eerst gisterenavond heeft gezegd, toen hij weer wat helderder was. Hij spreekt geen woord als hij zoo'n gekke bui heeft."

„Wist hij wie de heer was dien hij gezien heeft?"

„Nee, mevrouw — dat geloof ik niet — ten minste hij wou 't niet zeggen — maar —"

„Ja? Maar?"

„Dit heeft hij gisteren in den tuin gevonden," zei de vrouw en reikte Lady Molly iets over, dat in een stukje papier gewikkeld was en dat zij blijkbaar vast in haar hand had gedrukt. „Misschien is daardoor de moord en wat er op Kerstavond gebeurd is hem weer in de gedachten gekomen."

Lady Molly nam het dingske van haar aan en verwijderde het vuile stukje papier met haar dunne vingertjes. Een oogenblik later hield zij Etty een mooien gouden ring voor, die bestond uit een prachtig gesneden maansteen, omgeven door bijzonder schitterende diamanten.

Thans waren de steenen en het goud, waarin zij gevat waren, wat bemodderd, blijkbaar had de ring eenige dagen op den grond gelegen, was er op getrapt en had men hem slechts ten deele schoon gemaakt.

„In elk geval kunt ge trachten den eigenaar van den ring op te sporen," raadde mylady na eenige oogenblikken, toen Etty een afwachtende houding aannam.

„Dat kan nooit kwaad."

Daarop wendde zij zich andermaal tot de vrouw.

„Ik zal met je mee naar huis gaan, als je 't goed vindt," zeide zij beslist. „Dan kan ik eens met je man praten. Is hij thuis?"

Ik meende te zien, dat vrouw Haggett dit voorstel allesbehalve welkom was. Nu, ik kon heel goed begrijpen,

naar haar eigen uiterlijk te oordeelen, dat haar huisje allesbehalve was ingericht om damesbezoek te ontvangen. Doch, zij kon niet anders doen dan inwilligen, en na een paar woorden bij wijze van toestemming gemompeld te hebben, stond zij van haar stoel op en stapte zij naar de deur, het aan mijn meesteres overlatende, of zij al dan niet wilde volgen.

Alvorens weg te gaan echter, wendde zij zich nog even om en wierp zij Etty een nijdigen blik toe.

„Den ring moet ik terug hebben, meneer," zeide zij op haar gewonen, wantrouwenden toon. „Die is voor den eerlijken vinder, dat weet u."

„Dat denk ik niet," antwoordde Etty kortaf; „maar er blijft nog de belooning, welke juffrouw Ceely heeft uitgeloofd voor een aanwijzing, die tot ontdekking van haar vader's moordenaar zou leiden. Die kunt ge misschien wel krijgen. Ze bedraagt honderd pond."

„Ja, dat weet ik," merkte zij droogjes op en, zonder verder iets te zeggen, verliet zij de kamer.

III.

Mijn meesteres kwam zeer teleurgesteld terug van haar ontmoeting met Haggett

Naar het scheen, was hij inderdaad maar half wijs — bijna idioot, met slechts weinige heldere tusschenpoozen, waarvan die dag er juist een was. Doch niettemin was zijn getuigenis van geen de minste waarde.

Hij deed hetzelfde verhaal, dat zijn vrouw reeds had gedaan, zonder er eenige bijzonderheid aan toe te voegen. Hij had den nacht van den moord een jongen man op het terras gezien; doch hij wist niet wie deze was. Hij was op weg naar huis, toen hij den kreet van „Moord" hoorde, en was daarop naar zijn huisje terug gevlogen, omdat hij erg bang was geweest. Den ring had hij den vorigen dag in het altijd bloeiende perk onder het bordes gevonden en aan zijn vrouw gegeven.

Twee van deze korte verklaringen, welke door den idioot werden afgelegd, waren gemakkelijk aan de waarheid te toetsen, en mijn meesteres had zich hiervan reeds

vergewist, voordat zij bij mij terugkwam. Een van de ondertuinlieden op Clevere zeide, dat hij Haggett naar huis had zien hollen in den bewusten nacht. Hij zelf was juist op wacht geweest om het oog te houden op de booswichten, die het vee verminkten en herinnerde zich die onbeteekenende omstandigheid heel duidelijk. Hij voegde er nog bij, dat Haggett er erg verschrikt had uitgezien.

Verder had Newby, ook een van de arbeiders op Clevere Hall, gezien dat Haggett in het perk den ring opraapte, waarop hij hem had aangeraden, dien naar de politie te brengen.

Wij allen, die zooveel belang stelden in het vreeselijke Kerstdrama, voelden ons erg ongerust. Tot dusverre waren er geen namen genoemd, maar telkens wanneer mijn meesteres en ik elkaar aankeken of met Etty of Danvers over de zaak spraken, voelden wij dat een zekere naam, een bepaalde persoonlijkheid, voortdurend in onze gedachten was.

Voor de beide heeren was de zaak natuurlijk geen gevoelsquaestie. Zij beschouwden het verhaal van Haggett eenvoudig als een gegeven, dat zij ijverig moesten uitwerken, en waarvan het gevolg was, dat Etty vier en twintig uur later in onze kamer in „de Zwarte Zwaan" kwam en ons heel kalm mededeelde, dat hij juist een bevel tot inhechtenisneming van den heer Laurence Smethick had uitgevaardigd, en dat hij op weg was om het bevel zelf ten uitvoer te brengen.

„En toch heeft de heer Smethick Majoor Ceely *niet* vermoord," antwoordde Lady Molly beslist op het hooren van het nieuws.

„Nu, dat kan zijn, mylady!" hernam Etty op den eerbiedigen toon, welken ieder, die tot de politie behoorde, tot mijn meesteres bezigde, „maar wij hebben in elk geval voldoende vermoedens om de inhechtenisneming te rechtvaardigen en die, volgens mijn overtuiging, zeker voldoende zouden zijn om wien ook aan de galg te brengen. De heer Smethick kocht den ring, met den maansteen en de diamanten, ongeveer een week geleden bij Nicholson in Coney street. Hij werd op den Kerstavond door verschillende personen in de omgeving van het huis

gezien, de eerste maal toen de gasten na het bal weggingen en daarop eenige oogenblikken later nadat de eerste kreet van „Moord" gehoord was. Zijn eigen knecht zegt dat zijn heer eerst lang over tweeën is thuisgekomen, terwijl zelfs juffrouw Granard hier niet zal willen ontkennen dat er vier en twintig uur voor den moord een hevige twist heeft plaats gehad tusschen den heer Smethick en Majoor Ceely."

Lady Molly maakte geen enkele opmerking bij de opeenvolging van feiten, die Etty zoo meedoogenloos voor ons opsomde. Ik kon echter niet nalaten uit te roepen:

„O, ik ben zèker, dat meneer Smethick onschuldig is."

„Ik hoop 't voor hem," antwoordde Etty ernstig, „maar 't is wèl jammer dat hij schijnbaar niet kan zeggen waàr hij in dien Kerstnacht tusschen middernacht en twee uur is geweest." —

„En wàt zegt hij daar dan van?" vroeg ik in spanning.

„Niets," antwoordde Etty droogjes, „dat is juist zoo verdacht."

Gij, die allen kranten leest, zult u zeker wel herinneren dat de heer Laurence Smethick, zoon van Kolonel Smethick, lid van het Parlement in het district van Pakethorpe, York, in den nacht van den 26en December in hechtenis werd genomen, en, na het gebruikelijke voorloopig verhoor, bij de eerste zitting van het gerechtshof te York moest voorkomen.

Ik herinner me maar al te goed, dat reeds gedurende het eerste verhoor de jonge Smethick er uitzag alsof hij alle hoop had opgegeven om de vreeselijke beschuldigingen, die tegen hem werden ingebracht, te weerleggen en ik moet zeggen dat het overgroot aantal getuigen *à charge* welke de rechtbank had opgeroepen, die houding volkomen rechtvaardigde.

Haggett was natuurlijk niêt opgeroepen, maar dit nam niet weg dat er tal van personen waren, die onder eede konden verzekeren dat zij den heer Laurence Smethick rond het huis van Clevere Hall hadden zien dwalen nadat de gasten op dien Kerstavond waren vertrokken. De hoofd-tuinman, die in het huis woont, had

zelfs met hem gesproken, en Kapitein Glynne had men, terwijl hij zich uit het portierraampje van zijn rijtuig boog, hooren zeggen:

„Heidaar, Smethick, wat voer jij hier in het holle van den nacht uit?"

En zoo waren er velen.

Ter eere van Kapitein Glynne moet gezegd worden, dat hij zijn best heeft gedaan te ontkennen dat hij zijn ongelukkigen vriend in het donker herkend zou hebben. Herhaaldelijk ondervraagd door den rechter, antwoordde hij steeds:

„Ik dacht indertijd werkelijk dat het meneer Smethick was, die bij het hek stond, maar als ik mij hem nu nog eens goed voorstel, weet ik zeker dat ik me vergist heb."

Maar wat een ernstige beschuldiging tegen den jongen Smethick was, was allereerst de quaestie van den ring en verder het feit dat hij in de onmiddellijke nabijheid van Clevere gezien was, zoowel te middernacht als daarna te twee uur, toen de mannen, die toevallig op wacht stonden om de booswichten, die het vee verminkten, aan te houden, hem haastig in de richting van Pakethorpe hadden zien verdwijnen.

Wat onverklaarbaar bleef en een allerongunstigsten indruk maakte, was natuurlijk het hardnekkig stilzwijgen van den heer Smethick omtrent zijn doen en laten gedurende de noodlottige uren van dien nacht. Hij sprak hen, die beweerden dat zij hem ongeveer te middernacht bij het hek van Clevere gezien hadden, niet tegen, evenmin als hij de verklaring van zijn eigen knecht weerlegde. Alles wat hij zeide was, dat hij onmogelijk kon zeggen wat hij gedaan had in het tijdsverloop tusschen het vertrek van de gasten en zijn terugkeer naar Pakethorpe. Hij wist heel goed in welk gevaar hij zich bevond en de reden van zijn stilzwijgen, hetwelk voor hem een zaak van leven of dood kon wezen, zou dan ook niet gemakkelijk gegist worden.

Dat de ring zijn eigendom was, kon en wilde hij evenmin betwisten. Hij had hem in den tuin van Clevere verloren, naar hij zeide. Maar de juwelier uit Coney-Street bezwoer dat hij den ring aan den heer Smethick

had verkocht op den 18en December, terwijl het een algemeen bekend feit was, dat de jonge man in ruim veertien dagen niet openlijk binnen het hek van Clevere was geweest.

Op deze gronden werd Laurence Smethick voor de rechtbank gedaagd. Ofschoon het wapen, waarmede de ongelukkige Majoor vermoord was, niet gevonden werd, was er zulk een ernstige verdenking tegen den jongen man, dat borgtocht geweigerd was.

Op raad van zijn advocaat, de heer Grayson — een van de knapste rechtsgeleerden in York — had hij afgezien van verdediging. Op dien ongelukkigen middag, aan het eind van het jaar, verlieten wij allen het overvolle gerechtshof met een gevoel van groote gedruktheid en angst.

IV.

Mijn meesteres en ik keerden onder diep stilzwijgen naar ons hotel terug. Wij waren droef te moede, en hadden oprecht medelijden met den knappen, jongen man die, daarvan waren wij overtuigd, ònschuldig was, maar die terzelfdertijd verward scheen in een samenloop van de meest noodlottige omstandigheden, waaruit hij blijkbaar niet in staat was zich te redden.

Wij bespraken de zaak ongaarne in het publiek en evenmin maakten wij eenigerlei opmerking toen wij Margaret Ceely in haar sierlijken dogcart in de drukke Coney-Street zagen, in ernstig gesprek met Kapitein Glynne, die naast haar zat.

Zij was in den zwaren rouw en had blijkbaar boodschappen gedaan, want zij had tal van pakjes bij zich.

Daarom was het misschien niet aardig iets op haar aan te merken. Toch trof het mij dat, juist op het oogenblik dat de eer en het leven van een man, wiens naam vaak met den haren was genoemd, op het spel stonden, het van volkomen onverschilligheid omtrent zijn lot getuigde, dat zij nu in haar rijtuigje zat, met een anderen man, die, door zijn plotseling verworven rijkdom beslist een begunstigd mededinger was geworden.

Toen wij in de „Zwarte Zwaan" terugkwamen, hoorden wij tot onze verwondering dat de heer Grayson mijn meesteres een bezoek had trachten te brengen en boven op ons wachtte.

Lady Molly ging rechtstreeks naar onze zitkamer en begroette hem met opvallende hartelijkheid. De heer Grayson is een bejaard man, met een koel, onverschillig uiterlijk. Nu scheen iets hem echter levendig bezig te houden en blijkbaar had hij eenigen tijd noodig om het onderwerp aan te roeren, dat hem naar ons toe had gevoerd. Hij zat onrustig in zijn stoel en begon met over het weer te spreken.

„Ik ben hier niet in mijn gewonen werkkring, weet u," zeide Lady Molly met een vriendelijken glimlach en blijkbaar met het doel om hem uit zijn verlegenheid te redden. „Onze politie heeft, naar ik vrees, een overdreven dunk van mijn bekwaamheden en de heeren hier hebben mij vriendschappelijk gevraagd in de nabijheid te blijven, opdat ik hun raad zou kunnen geven, als zij meenden, dien noodig te hebben. Onze chef is zeer inschikkelijk voor mij en heeft mij verlof gegeven te blijven. Als er dus iets is dat ik voor u kan doen — —"

„O ja, zeker is er iets!" riep de heer Grayson plotseling levendig uit. „Na alles wat ik gehoord heb, is er in het heele land niemand dan u, die dezen onschuldigen jongen man van den dood kan redden."

Mylady slaakte een diepen zucht van voldoening. Zij had er al zoo lang naar verlangd de leiding van die Yorkshirer zaak op zich te mogen nemen.

„De heer Smethick?" vroeg zij.

„Ja, mijn ongelukkige cliënt," antwoordde de advocaat. „Laat ik u eerst in 't kort vertellen," zoo begon hij na een korte stilte, gedurende welke hij zijn gedachten scheen te verzamelen, „wat er op den 24en December jongstleden en op den daaropvolgenden Kerstmorgen gebeurd is. U zult dan begrijpen in welk een vreeselijken toestand mijn arme cliënt zich bevindt en hoe het hem onmogelijk is iemand mede te deelen wàt hij in dien noodlottigen nacht gedaan heeft. Ge zult dan oòk begrijpen waarom ik naar u ben gekomen om hulp

en raad te vragen. De heer Smethick beschouwde zich als de verloofde van juffrouw Ceely. Het engagement was niet publiek gemaakt omdat Majoor Ceely er zich nog altijd hevig tegen verzette, maar de jongelui hadden reeds op zeer vertrouwelijken voet met elkaar omgegaan en verscheidene brieven waren tusschen hen gewisseld. In den morgen van den 24en nu meldde de heer Smethick zich aan Clevere Hall aan, enkel met het doel zijn *fiancée* den ring, waarvan u alles weet, aan te bieden. Ge herinnert u den noodlottigen *contretemps*, welke toen plaats vond: ik bedoel den twist, welken Majoor Ceely uitlokte en die daarmede eindigde dat ook de onverbiddelijke oude heer den jongen man zijn huis voor altijd ontzegde.

Mijn cliënt verliet Clevere in een opgewonden toestand. Bij den uitgang ontmoette hij juffrouw Margaret en vertelde haar met een paar woorden wat er gebeurd was. Aanvankelijk nam zij de zaak lichtvaardig op, maar ten slotte werd zij toch wat ernstiger en beëindigde de vluchtige ontmoeting met de vraag of, nu hij na het gebeurde niet op het bal kon komen, zij echter na afloop daarvan elkaar misschien wel na middernacht in den tuin zouden kunnen ontmoeten. Zij wilde den ring nog niet van hem aannemen, maar zei allerlei overdreven dingen van het gewijde van den Kerstmorgen enz. enz. en vroeg hem den ring dien nacht weer mee te brengen en ook de brieven, die zij hem gezonden had. Nu — het overige kunt u gemakkelijk raden."

Lady Molly knikte, in gedachten verdiept.

„Juffrouw Ceely speelde dubbel spel," ging de heer Grayson ernstig voort. „Zij was vast besloten alle betrekking met den heer Smethick af te breken, want zij had haar zeer veranderlijke genegenheid thans overgebracht op Kapitein Glynne, die onlangs een graafschap met 40.000 pond per jaar heeft geërfd.

Met allerlei sentimenteele praatjes overreedde zij mijn cliënt haar des nachts in den tuin van Clevere te ontmoeten, en haar de brieven terug te geven, welke haar in de oogen van een nieuwen geliefde in gevaar zouden kunnen brengen. Om twee uur in den morgen werd

majoor Ceely door een van zijn vele vijanden vermoord; wie dat geweest is, weet ik noch de heer Smethick. Hij had juist van juffrouw Ceely afscheid genomen, toen de eerste kreet van „Moord" Clevere Hall uit zijn slaap wekte. Dit zou zij kunnen bevestigen als zij wilde, want zij waren beiden nog op gezichtsafstand van elkaar, zij binnen het hek, hij even daarbuiten op den weg De heer Smethick zag juffrouw Ceely haastig op het huis toeloopen. Even nog wachtte hij, aarzelend wat te doen; toen dacht hij dat zijn tegenwoordigheid haar slechts in moeielijkheid, en bovendien haar goeden naam in gevaar zou kunnen brengen, want ondanks alles had hij haar nog innig lief. En wetende, dat er in en om het huis genoeg mannen waren, die alle mogelijke hulp zouden kunnen bieden, keerde hij op zijn schreden terug en ging als een gebroken man huiswaarts, nu zij hem zijn woord teruggegeven, haar brieven teruggenomen en bovendien den ring, dien hij voor haar had gekocht, verachtelijk in den modder geworpen had."

De advocaat hield op en, zijn voorhoofd afwisschende, zag hij mijn meesteres met den meest mogelijken ernst in het mooie peinzende gezicht.

„Heeft meneer Smethick juffrouw Ceely sindsdien gesproken?" vroeg Lady Molly na enkele oogenblikken.

„Neen, maar ik heb met haar gesproken," antwoordde de oude heer.

„En hoe was haar houding?"

„Zij had niets dan de grootst mogelijke verachting voor mijn cliënt en ontkent hetgeen hij gezegd heeft van het begin tot het eind. Verder verklaart zij ten stelligste, dat zij hem niet meer gezien heeft nadat zij hem op de stoep van Clevere Hall goeden morgen had gezegd, toen zij gehoord had van den rampzaligen twist met haar vader. Zelfs meer dan dat! Het geheele verhaal noemt zij een lafhartige poging om een lagen moord achter een nog lager aanslag op een weerloos meisje te verbergen.

Wij waren alle drie gedurende eenige oogenblikken in gedachten verdiept, welke geen van ons in woorden had durven omzetten. Dat de *impasse* werkelijk hopeloos scheen, kon niemand ontkennen.

De berg van verdenking tegen den jongen man was inderdaad met geen weifelende hand opgeworpen.

Margaret Ceely alleen kon hem gered hebben, maar met ruwe onverschilligheid offerde zij liever de eer en het leven van een onschuldig man op, dan dat zij haar kans op een schitterend huwelijk zou laten varen. Er zijn, helaas, zulke vrouwen in de wereld. Goddank heb ik er zoo maar één ontmoet!

Toch vergis ik mij, als ik zeg, dat zij alleen den ongelukkigen jongen man kon redden, die zich zoo ridderlijk tegenover haar betoonde, nu hij bleef weigeren om de gebeurtenissen van dien Kerstmorgen op te helren, zoo lang zij niet eerst het verhaal daarvan had gedaan.

In het kleine eenvoudige kamertje van de „Zwarte Zwaan" was nu die ééne, welke dien samenloop van gebeurtenissen kon ontwarren, wanneer althans iemand dit ter elfder ure nog zou kunnen doen.

Vriendelijk hernam zij:

„Wat zoudt u willen dat ik in deze zaak deed, meneer Grayson? En waarom is u naar mij en niet naar de politie gegaan?"

„Hoe kan ik met dit verhaal naar de politie gaan?" riep hij wanhopig uit. „Zou ook zij het niet als een lafhartigen aanslag op den goeden naam van een vrouw beschouwen? Wij hebben geen bewijzen, weet dat wèl, en juffrouw Ceely ontkent dat verhaal van 't begin tot het eind. Neen, neen!" riep hij in vervoering uit. „Ik kom naar u, omdat ik gehoord heb van uw wonderbaarlijke gaven en uw buitengewonen speurzin. Iemand heeft Majoor Ceely vermoord. Maar die iemand was niet de zoon van mijn ouden vriend, Kolonel Smethick! Tracht gij nu uit te vinden, wie het wèl was! Ik bid u, tracht dit te doen!"

Als gebroken door verdriet, viel hij in zijn stoel terug. Met buitengewone vriendelijkheid ging Lady Molly naar hem toe en legde haar mooie blanke hand op zijn schouder.

„Ik zal mijn best doen, meneer Grayson," zeide zij eenvoudig.

V.

Dien geheelen avond bleven wij alleen en beiden bewaarden wij het stilzwijgen. Aan het schitteren van haar oogen kon ik zien, dat mijn lieve meesteres in ernstig nadenken verdiept was.

Het verhaal van den ouden heer scheen haar bizonder getroffen te hebben. Ge moet weten dat zij altijd moreel overtuigd was geweest van de onschuld van den jongen Smethick, maar de beroepsvrouw had altijd den strijd moeten aanbinden tegen de gevoelsvrouw en in deze zaak hadden de zware verdenking die op hem rustte, en bovendien de overtuiging van haar chefs haar gedwongen de schuld van den jongen man aan te nemen als iets dat zij zelf had uitgemaakt.

Door zijn hardnekkig stilzwijgen had de jonge Smethick eigenlijk ook zwijgend bekend; en nu hij bovendien op het tooneel van de misdaad gezien was, even daarvóór en ook nog daarna; nu er ook iets dat hem toebehoordo, in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar de moordenaar gestaan moest hebben, gevonden was, en hij bovendien nog een hevigen twist met het slachtoffer zelf had gehad, terwijl hij geen rekenschap kon geven van zijn handelingen of daden gedurende het noodlottige tijdsverloop, was het dan ook wel bijna onmogelijk, optimistisch te blijven vasthouden aan de onschuld van dienzelfden man.

Doch nu hadden de zaken een ander aanzien verkregen. Het verhaal van den advocaat van den jongen Smethick had allen schijn van waarheid. Margaret Ceely's karakter, de onverschilligheid welke zij aan den dag legde, toen de man, die toch haar *fiancé* was geweest, voor de vierschaar was gebracht, het overbrengen van haar genegenheid op een rijk man, dat alles maakte het verhaal van de gebeurtenissen in dien Kerstnacht, zooals de heer Grayson die verteld had, zeer aannemelijk.

Geen wonder dus, dat Lady Molly in gedachten verdiept was.

„Ik zal de zaak van af den beginne moeten onderzoeken, Mary," zeide zij den volgenden morgen, toen zij, na het ontbijt, in haar netten rok en mantel, met hoed en handschoenen, binnenkwam, gereed om uit te gaan, „en daarom zal ik maar beginnen met een bezoek aan de Haggetts."

„Ik mag wel met u meegaan, niet waar?" vroeg ik.

„O, zeker," antwoordde zij achteloos.

Ik voelde echter dat die achteloosheid slechts oppervlakkig was. Het was niet waarschijnlijk dat zij — mijn lieve, echt vrouwelijke, mooie meesteres — onverschillig zou kunnen zijn voor deze zoo belangwekkende zaak.

Met den auto gingen wij naar Bishopthorpe. Het was bitter koud, en bovendien vochtig en mistig. De chauffeur had eenige moeite om het huisje van den ongelukkigen tuinmansknecht en diens vrouw te vinden.

Het geheel had niet veel van een „woning." En toen, na herhaald kloppen, vrouw Haggett eindelijk opendeed, zagen wij een van de armoedigste krotjes voor ons, die ik ooit gezien heb.

In antwoord op Lady Molly's eenigszins korte vraag, zeide de vrouw dat Haggett te bed was en weer een van zijn „buien" had.

„Dat is erg jammer," hernam Lady Molly naar het mij toescheen op ietwat onaangenamen toon, „want ik moet hem dadelijk spreken."

„Waarover?" vroeg de vrouw norsch, „dan zal ik de boodschap wel overbrengen."

„Neen, dat kan niet," antwoordde mijn meesteres. „Mij is gevraagd Haggett zelf te gaan spreken."

„Door wien, zou ik wel eens willen weten," antwoordde zij bijna brutaal.

„Dat geloof ik graag. Maar je verspilt onnoodig je kostbaren tijd. Zou je niet liever je man bij het aankleeden willen helpen. Deze dame en ik zullen wel even wachten."

Na eenige aarzeling gaf de vrouw, blijkbaar echter heel ongaarne, toe.

Wij gingen nu een armoedig klein kamertje binnen, waarin niet alleen het hoog noodige ontbrak, maar boven-

dien alles vuil en slordig was. Wij zetten ons op twee van de minst vieze stoelen en wachtten, terwijl inmiddels in het bovenkamertje op gedempten toon een gesprek werd gevoerd.

Dit gesprek scheen te bestaan uit zenuwachtig gefluister aan de eene, en droevige klachten aan de andere zijde. Hierop volgde eenig geschuifel en gestommel, waarna Haggett, ongewasschen en ongekamd, gevolgd door zijn vrouw, het kamertje binnenkwam.

Hij trad op ons toe, zijn slecht geschoeide voeten moeielijk voortsleepende en zenuwachtig aan het haar van zijn voorhoofd trekkende.

„Zoo," zeide mylady vriendelijk, „'t doet me genoegen je beneden te zien, Haggett, ofschoon ik vrees dat ik geen goed nieuws voor je heb."

„Ja, juffrouw," mompelde de man, blijkbaar niet vattende wat er tot hem gezegd werd.

„Ik word gezonden door de regenten van het werkhuis," ging Lady Molly voort, „die u en uw vrouw daar misschien vanavond al een plaatsje zouden kunnen bezorgen."

„Het werkhuis?" herhaalde de vrouw op ruwen toon. „Wat bedoelt u? Wij gaan naar geen werkhuis."

„Nu ge hier eenmaal niet langer kunt blijven," antwoordde mijn meesteres onverschillig, „zult ge niet gemakkelijk ergens anders een onderdak vinden voor je man in diens tegenwoordigen geestestoestand."

„Juffrouw Ceely zal ons niet wegzenden," antwoordde zij uitdagend.

„Zij zal den laatsten wil van haar vader zeer zeker tot uitvoering brengen," zeide Lady Molly schijnbaar onverschillig.

„De majoor was een akelig, wreed monster," riep de vrouw heftig uit. „Haggett had hem twaalf jaar trouw gediend, en —"

Plotseling hield zij op en wierp andermaal een schichtigen blik op Lady Molly.

Haar stilzwijgen was nu even beteekenisvol als haar woedende uitval van een oogenblik te voren en Lady Molly voleindigde nu den zin voor haar.

„En toch ontsloeg hij hem zonder vooraf te waarschuwen," zeide zij kalm.

„Wie heeft u dat gezegd?" vroeg de vrouw.

„Dezelfde menschen die zeggen dat gij en Haggett een wrok tegen den Majoor hadt."

„Dat is een leugen," verzekerde vrouw Haggett ruw; „en wij hebben gezegd dat meneer Smethick den Majoor vermoord heeft, omdat —"

„Zoo," viel Lady Molly hier in de rede, „maar dan vermoordde meneer Smethick den Majoor ook niet en was je verklaring hoegenaamd van geen beteekenis."

„En wie heeft dàn den Majoor vermoord, als ik vragen mag?"

Haar optreden was aanmatigend, ruw en uiterst onaangenaam. Het verwonderde mij dat mylady het duldde en telkens vroeg ik mij af wat er toch in dat mooie hoofdje omging. Zij zag er vroolijk en vriendelijk uit en ik kon mij niet begrijpen wàt zij toch met dat verhaal van het werkhuis en van het ontslag van Haggett bedoelen kon.

„Ja, dat weten wij geen van allen," zeide zij achteloos; „sommigen zeggen dat 't uw man was."

„Dat liegen ze!" antwoordde zij haastig, terwijl de idioot, die blijkbaar niets begreep van het gesprek dat gevoerd werd, werktuigelijk zijn rood haar glad streek en hulpeloos rondkeek.

„Hij was thuis voordat er „Moord" geroepen werd," ging vrouw Haggett voort.

„Hoe weet je dat?" vroeg Lady Molly gevat.

„Hoe ik dat weet?"

„Ja! je kunt het roepen niet gehoord hebben op dezen afstand — dit huisje ligt wel een halve mijl van het heerenhuis verwijderd!"

„En ik zeg je dat hij thuis was," hield zij koppig vol.

„Hebt gij er hem heengezonden?"

„Hij heeft het niet gedaan —."

„Niemand zal u gelooven, en zeker niet als het mes gevonden wordt."

„Welk mes?"

„Het knipmes, waarmede hij Majoor Ceely vermoord

heeft," antwoordde Lady Molly kalm; „zie, hij heeft het nu in zijn hand."

En met een onverwacht, plotseling gebaar wees zij naar den idioot, die doelloos in de kamer had rondgeschuifeld, terwijl deze woorden haastig gewisseld waren.

De beteekenis daarvan moest eenigszins een weerklank gevonden hebben in zijn verzwakten geest. Hij schoof naar de plank, waarop de overblijfselen van het ontbijt van dien morgen, benevens eenige gereedschappen lagen.

Op diezelfde halfwijze en maar deels bewuste manier had hij een van de messen opgenomen, dat hij nu zijn vrouw toestak, terwijl een uitdrukking van vrees zich over zijn gelaat verspreidde.

„Ik kan 't niet doen, Annie, nee, ik kan het niet, je moet het maar zelf doen," zeide hij.

Er heerschte plotseling een doodsche stilte in het kleine vertrek. Vrouw Haggett stond als versteend. Dom en bijgeloovig als zij was, geloof ik dat onze komst haar zenuwen reeds van streek had gebracht en dat zij voelde dat de vinger van een onmeedoogend Noodlot haar thans als de schuldige aanwees.

De idioot schoof steeds dichter naar zijn vrouw toe, het mes nog altijd in zijn hand, terwijl hij afgebroken prevelde:

„Ik kan 't niet doen. Jij moet 't doen, Annie — jij — Annie — —"

Hij stond nu dicht bij haar. Plotseling begaf haar alle zelfbeheersching; zij slaakte een heeschen kreet en den armen man het mes uit de hand rukkende, wilde zij hem te lijf gaan.

Lady Molly en ik waren beiden jong, behendig en sterk en er was niets preutsch van de *grande dame* in mylady als er vlug gehandeld moest worden. Maar dit nam alles niet weg, dat wij alle moeite hadden om vrouw Haggett van haar ongelukkigen man af te rukken. Blind van woede was zij gereed den man, die haar verraden had, te dooden. Eindelijk slaagden wij er in haar het mes te ontrukken.

Wees overtuigd dat het inspanning kostte om daarna weer kalm te gaan zitten en in dezelfde kamer te blijven

met deze vrouw, die reeds een misdaad op haar geweten had, en bovendien nog met het halfwijze schepsel dat steeds maar bleef mompelen:

„Jij moet 't doen, Annie —"

Nu ge hebt het verhaal van dit geval gelezen, dus weet ge wat gevolgd is. Lady Molly verliet het kamertje niet voordat zij de vrouw tot volle bekentenis had gebracht. Het eenige wat zij deed voor haar persoonlijke veiligheid was mij het raam te laten openen en op het politiefluitje te fluiten, dat zij mij daartoe overreikte. Het politiebureau was gelukkig niet ver af en in de koude lucht klonk het geluid bijzonder helder.

Later gaf zij mij toe dat het dwaas was geweest, Etty of Danvers niet te hebben meegebracht, maar zij wilde de vrouw tot geen prijs op de gedachte van hun nabijheid brengen; vandaar haar praatjes over het werkhuis en Haggett's aanstaand ontslag.

Dat de vrouw in verband stond met de misdaad, had Lady Molly van den beginne af bij intuïtie gevoeld; maar aangezien niemand getuige van den moord was geweest en alle schijn tegen den jongen Smethick was, bestond er één kans voor de ontdekking van den moord en dat was de bekentenis van den moordenaar zelf.

Als ge het onderhoud van mijn meesteres met de Haggetts op dien gedenkwaardigen morgen nog eens nagaat, zult ge zien, hoe bewonderenswaardig Lady Molly de ontknooping van het raadsel voorbereidde. Zij wilde niet met de vrouw spreken voordat Haggett beneden was, en zij was bij voorbaat verzekerd dat, zoodra het onderwerp van den moord ter sprake gebracht zou worden, de idioot iets zou doen of zeggen, dat de waarheid zou onthullen.

Geheel werktuigelijk had hij bij het noemen van Majoor Ceely's naam het mes opgenomen. En daarmede kwam het geheele tooneel van den moord hem weer voor den geest. Dat de Majoor hem juist ontslagen had, was een van die stoutmoedige veronderstellingen, welke Lady Molly gewoon was te maken.

Dat Haggett was aangezet door zijn vrouw en op het laatste oogenblik te bang was geweest om de daad zelf

te volbrengen, was geen verrassing voor haar, evenmin als het zulks voor mij was, terwijl het feit, dat de vrouw haar wrok op den ongelukkigen Majoor had gekoeld, met het oog op haar ruwe, onbeschaafde persoonlijkheid, evenmin verwondering baarde.

Geheel overmand door de snelle opeenvolging der gebeurtenissen en ook door het verschijnen van Etty en Danvers, deed zij ten slotte een volledige bekentenis.

Zij was tot het uiterste gebracht door het ruwe optreden van den Majoor, toen hij in driftige bewoordingen haar man ontslagen en geweigerd had, hem verder werk te verschaffen. Zij zelf had een groot overwicht op den idioot en had hem een deel van haar wrok en haat ingeblazen. Aanvankelijk scheen hij bereid te gehoorzamen, en waren zij overeengekomen, dat hij elken nacht op het terras de wacht zou houden, totdat de alarmkreet, om de booswichten, die het vee verminkten, achterna te zetten, den Majoor alleen naar buiten zou roepen.

Dit, nu, gebeurde in den Kerstnacht, maar toen bleek Haggett plotseling te bang en te verschrikt en wilde hij liever op de vlucht slaan dan de vreeselijke misdaad begaan. Doch Annie Haggett, die misschien wel had voorzien dat hij ten slotte voor de daad zou terugdeinzen, had ook elken nacht de wacht gehouden. Stel u voor, de aanstaande moordenaar wakende en tegelijkertijd zelf bewaakt!

Toen Haggett daarna zijn vrouw in zijn vlucht tegen 't lijf liep, had hij haar in allerijl de misdaad opgedragen.

Ik vermoed dat de vrees voor ontdekking of misschien alleen de beloofde belooning de vrouw had aangespoord den moord op een ander te schuiven.

Het vinden van den ring door Haggett was het begin van die wreede gedachte, welke, indien mijn meesteres niet over zulke bijzondere gaven had kunnen beschikken, inderdaad een braven jongen man aan de galg had gebracht.

En of Margaret Ceely getrouwd is, vraagt ge? Neen! Kapitein Glynne heeft zich teruggetrokken. Welke vermoedens er bij hem gerezen zijn, kan ik niet zeg-

gen ; maar hij heeft Margaret niet ten huwelijk gevraagd. Zij is nu in Australië — bij een tante, geloof ik — en Clevere Hall heeft zij verkocht.

HOOFDSTUK XI.

Het testament van Sir Jeremiah.

I.

Velen hebben mij gevraagd of ik wist wanneer en hoe Lady Molly er toe was gekomen in dienst te gaan bij de afdeeling recherche van Scotland Yard ; wie zij eigenlijk was, en hoe zij het aanlegde om haren stand in de maatschappij op te houden — hetgeen zij buiten twijfel deed — terwijl zij een beroep uitoefende, dat gewoonlijk niet gerekend wordt onder de aanzienlijke betrekkingen.

Natuurlijk was ik op de hoogte van veel zaken betreffende mijn lieve meesteres — zeker even goed als hare aristocratische vrienden en verwanten — maar ik had haar beloofd nooit iets publiek te zullen maken omtrent haar privaat leven, voor en aleer zij zelf mij daartoe vergunning gaf.

Op dit oogenblik staat de zaak anders, en kan ik u alles vertellen, wat ik weet. Ik moet daarvoor eenige jaren terug gaan en herinneren aan die beruchte misdaad, die toenmaals algemeen besproken werd als „de zaak van het Baddock testament," en waarvoor een gezien jongmensch uit de hoogere klassen tot tuchthuisstraf werd veroordeeld ; een vonnis, dat tal van menschen te zacht vonden, omdat zij meenden dat kapitein de Mazareen opgehangen had moeten worden.

Hij was in die dagen een jong officier, met een bizonder knap voorkomen. Ik herinner mij in het bizonder, hem te hebben gezien bij de begrafenis van Koningin Victoria — een der slankste mannen van het Britsche

leger en met die innemende manieren, die men, helaas! in deze dagen zoo zelden meer aantreft bij de Engelsche jongelui. Als men bij deze twee goede eigenschappen nog voegt, dat Hubert de Mazareen, de geliefde kleinzoon was van den millionnair Sir Jeremiah Baddock, den schatrijken scheepsreeder van Liverpool, dan zal men gemakkelijk inzien, dat de jonge garde-officier met graagte werd ontvangen door elke vrouw in de uitgaande kringen en voornamelijk door elke mama, die een huwbare dochter bezat.

Maar Noodlot en Liefde hebben den naam dat zij dikwijls elkaar in de wielen rijden. Kapitein de Mazareen, die uit een schaar van lieve en aanzienlijke meisjes te kust en te keur een vrouw had kunnen kiezen, werd verliefd op het eenige meisje in heel Engeland, dat door zijn grootvader een ongewenschte partij voor hem werd geacht, ja die tegen haar zelfs vijandig gezind was.

Misschien herinnert gij u — het is nu al ruim een kwart-eeuw geleden — die droevige geschiedenis van het ongelukkige, tweede huwelijk van Sir Jeremiah met de knappe, Fransche tooneelspeelster, juffrouw Adèle Desty, die dertig jaar jonger was dan hij. Hij trouwde haar in het buitenland en bracht haar nooit naar Engeland. Zij maakte hem gedurende drie jaar diep ongelukkig en liep eindelijk weg met den graaf van Flintshire, dien zij te Monte Carlo had leeren kennen.

Nu, het was op een dochter van dienzelfden graaf van Flintshire, op Lady Molly Robertson—Kirk, dat kapitein Hubert de Mazareen razend verliefd werd. Ge kunt u voorstellen hoe dit werd opgenomen door Sir Jeremiah, toen hij dit vernam.

Nu moet ge weten dat kapitein Hubert in 1902 ontslag had genomen uit den militairen dienst, op verzoek van zijn grootvader, toen deze zijn gezondheid achteruit voelde gaan. Hij had voor goed intrek genomen op Appledore Castle, de prachtige Cumberlandsche bezitting van Sir Jeremiah en algemeen zag men in hem de erfgenaam van het groote landgoed, zoowel als van de andere millioenen van den rijken reeder, omdat zijn moeder het eenige kind was geweest uit het eerste huwelijk van Sir Jeremiah.

Het landgoed van Lord Flintshire grensde onmiddellijk aan Appledore; het zal wel onnoodig zijn te zeggen dat de oude Sir Jeremiah zijn adellijken buurman nooit het gruwelijk onrecht wilde vergeven, dat deze hem had aangedaan.

De tweede mevrouw Baddock, de latere gravin van Flintshire, was gestorven, nu al ruim twintig jaar geleden. De familiën van het graafschap, evenmin als de weinig toegankelijke kringen der hoogere samenleving in Londen, hadden haar ooit willen ontvangen; maar haar dochter Molly, die al haar schoonheid en geen enkele van haar fouten geërfd had, was de afgod van haar vader en de lieveling der gezelschapskringen van het graafschap en van Londen.

Het was, zooals ge ziet, de oude maar altijd nieuwe geschiedenis der Capuletti en Montecchi en op een goeden dag vertelde kapitein Hubert de Mazareen aan Sir Jeremiah, dat hij de dochter van diens ergsten vijand ten huwelijk begeerde.

Niemand heeft ooit iets vernomen van hetgeen op deze mededeeling gevolgd was. Sir Jeremiah, noch Hubert de Mazareen waren er de mannen naar om eenig bitter woord te uiten in tegenwoordigheid van bedienden en minderen of om hun aanleiding te geven tot het vermoeden, dat er iets onaangenaams tusschen hen beiden was voorgevallen.

Uiterlijk ging alles op Appledore nog gedurende ongeveer veertien dagen zijn gewonen gang, waarna kapitein Hubert het kasteel verliet, zoo als scheen om eenigen tijd naar Londen te gaan; hij kwam evenwel niet eerder op Appledore terug dan nadat het Noodlot zijn zwarten sluier had uitgestrekt over het statige, oude kasteel.

Sir Jeremiah hield zich nog eenigen tijd goed en kreeg toen een lichten aanval van beroerte, waarna hij aan het sukkelen bleef. De postdirecteur van Appledore verklaarde dat na dien tijd veel brieven voor Sir Jeremiah werden ontvangen met het postmerk Londen, waarvan het adres geschreven was in het handschrift van kapitein Hubert; maar waarschijnlijk was de oude heer nog erg verbitterd op zijn kleinzoon, want deze verscheen niet zelf op het kasteel.

De ziekelijke man begon gaandeweg vreemd en knorrig te worden. Hij liet al de ontvangkamers van zijn prachtig huis sluiten en de luiken voor de ramen doen, en ontsloeg al zijn huisbedienden, met uitzondering van zijn eigen kamerdienaar en van het oude echtpaar Bradley, dat al jaren lang bij hem diende en dat nu voldoende was voor het werk dat gedaan behoefde te worden in het huis, dat eenmaal onder de landhuizen van Engeland het drukst bezocht werd. Het scheen, dat wrok jegens den vroeger zoo beminden kleinzoon en bittere haat tegen den man, die hem vijf-en-twintig jaar geleden van zijn jonge vrouw beroofd had, den ouden man er toe geleid hadden zich te onttrekken aan de maatschappelijke samenleving.

Zoo bleven de zaken tot in de lente van 1903, toen Sir Jeremiah op een goeden morgen aan de drie personen van zijn dienstpersoneel mededeelde, dat mijnheer Philip Baddock op het kasteel zou komen wonen en dat een kamer dadelijk voor hem in gereedheid moest worden gebracht.

De heer Philip Baddock kwam dien zelfden avond. Hij was een jong man met een eenigszins vreemdsoortig voorkomen: klein, donker van kleur en met die boersche manieren, die deden vermoeden dat hij ergens op een pastorie van het platte land was opgevoed.

Zijn komst wekte groote verwondering in de buurtschap. Wie was mijnheer Philip Baddock en waar kwam hij van daan? Niemand had ooit van hem gehoord — en na verloop van korten tijd scheen hij op het kasteel de positie in te nemen, die eens kapitein Hubert ingenomen had.

Hij nam het bestuur over de huishouding op zich en ontsloeg den kamerdienaar van Sir Jeremiah, na een ander te hebben aangenomen. Hij hield het toezicht op het personeel buitenshuis en verminderde het aantal tuin- en stalbedienden. Hij verkocht het grootste gedeelte der paarden en rijtuigen en kocht een auto aan, welken hij dadelijk in gebruik stelde.

Hij bemoeide zich met niemand in het dorp en weldra kregen eenige oude vrienden en kennissen van Sir

Jeremiah, die naar hem kwamen informeeren, geregeld bescheid van mijnheer Philip Baddock, dat de zieke niet kon ontvangen. Alleen de dorpsgeneesheer, Dokter Thorne, kreeg den patient te zien. Het werd bekend dat Sir Jeremiah stadig aan achteruit ging, maar dat zijn geestvermogens helder bleven, hoewel zijn humeur erg slecht werd.

Op zekeren dag deed de heer Philip Baddock onderzoek of er in het dorp een goed chauffeur was te krijgen. George Taylor meldde zich aan en hij kreeg dadelijk bevel om zoo gauw mogelijk naar Carlisle te rijden, aldaar naar notaris Steadman te gaan en dezen mede te brengen, zoo gauw als zulks mogelijk was.

De afstand van Appledore naar Carlisle is ruim vijftig mijl. Het was 's avonds zeven uur toen George Taylor terugkeerde, in gezelschap van den heer Steadman.

De notaris werd aan de voordeur ontvangen door den ouden Bradley en bij de deur van de kamer van Sir Jeremiah, door Felkin, den nieuwen kamerdienaar, die hem ook aandiende. Het onderhoud tusschen den zieken man en den heer Steadman duurde een half uur, waarna de laatste door George Taylor naar Carlisle werd teruggebracht. Dien zelfden avond zond mijnheer Philip Baddock een telegram aan kapitein de Mazareen te Londen, dat deze weinige woorden bevatte:

„Sir Jeremiah ernstig ziek. Kom dadelijk over."

Vier-en-twintig uur later kwam kapitein Hubert op Appledore Castle — evenwel te laat om zijn grootvader nog levend te vinden.

Sir Jeremiah Baddock was een uur voor de komst van den eenmaal zoo geliefden kleinzoon gestorven en alle hoop op verzoening was nu door den onverbiddelijken dood vernietigd.

Het eind was spoediger gekomen dan Dokter Thorne had verwacht. Hij had den patient nog 's morgens bezocht en had toen gemeend dat deze het nog wel eenige dagen zou houden. Maar toen Sir Jeremiah had gehoord dat kapitein de Mazareen gewaarschuwd was om over te komen had hij zich zoo zenuwachtig gemaakt dat zijn verzwakt hoofd en hart er onder bezweken.

II.

De gebeurtenissen in het begin der lente van 1903 zijn zoo vast in mijn geheugen gegrift, dat ik ze nog kan verhalen alsof zij gisteren plaats vonden.

Ik was destijds kamenier bij Lady Robertson-Kirk. Vanaf dien tijd heeft zij mij vereerd met haar vriendschap.

Dadelijk na de eerste verwijdering tusschen kapitein Hubert en zijn grootvader gingen zij en ik naar Cumberland, waar wij rustig onzen intrek namen in Kirk Hall, dat zooals bekend is ongeveer een steenworp afligt van Appledore.

Hier bracht kapitein Hubert tal van bezoeken aan mijn lieve meesteres. Zij had onherroepelijk bij zich zelf vastgesteld, dat hunne verloving onbepaald verlengd zou worden omdat zij een vage hoop had dat Sir Jeremiah vroeger of later den kleinzoon, van wien hij zooveel gehouden had, weder zou laten roepen. In elk geval bleef de kans daarop bestaan zoolang het huwelijk niet gesloten was.

Kapitein de Mazareen was, moet ge weten, geenszins in slechten doen. Zijn vader had hem ongeveer drie ton nagelaten en ook Lady Molly had eenig vermogen van zichzelf. Gij kunt er dan ook verzekerd van zijn, dat geen hebzuchtige bijbedoelingen voorzaten bij dit verlengen der verloving of bij het verlangen van kapitein Hubert, om met zijn grootvader verzoend te raken.

Op den avond, dat hij, naar aanleiding van het telegram van Philip Baddock, te Appledore aankwam, was Lady Molly aan het station om hem af te halen. Hij zond zijn bagage naar Kirk Hall, en de twee jongelieden wandelden samen tot aan het Elkhorner bosch, dat het eigendom van den graaf van Flintshire afscheidt van het landgoed Appledore.

Hier kwamen zij den notaris Steadman tegen, die, naar aanleiding van een dringend verzoek van Sir Jeremiah Baddock, van Carlisle was gekomen met een auto, welke een paar honderd meter vanaf het bosch averij had gekregen.

Het schijnt, dat de chauffeur hem aangeraden had door het bosch verder te wandelen, omdat het een mooie, milde lenteavond was en de volle maan ruimschoots licht verspreidde op het pad, dat door het bosch liep.

Lady Molly had mij gezegd bij den boschrand op haar te wachten, om haar naar huis te vergezellen, als zij afscheid genomen zou hebben van den heer de Mazareen. Het schijnt, dat deze den heer Steadman eenigszins kende, want wij zagen beide mannen elkander de hand geven en na een kort gesprek te samen den weg inslaan door het bosch. Wij gingen daarna zwijgend terug naar Kirk Hall.

Mijn lieve meesteres was buitengewoon droevig gestemd. Zij waardeerde zeer de liefde, die kapitein Hubert voor zijn grootvader gevoelde en vreesde, dat haar hoop op een verzoening tusschen beide mannen in duigen zou vallen.

Ik was klaar met haar te kleeden voor het middagmaal, en zij ging juist de trap af, toen kapitein de Mazareen het huis binnen kwam.

Hij deelde het droevig nieuws van den dood van zijn grootvader mede en zag er erg terneer geslagen uit.

Natuurlijk bleef hij op Kirk Hall logeeren, want de heer Philip Baddock scheen thans op Appledore Castle de meester te zijn, en kapitein Hubert wilde niet op hem aangewezen zijn voor gastvrijheid.

Mijn lieve meesteres vroeg hem, hoe het gegaan was met den heer Steadman.

„Ik weet het niet," antwoordde hij. „Eerst was hij van plan met mij op te wandelen door het bosch en toen vond hij dat de wandeling wel wat ver was, terwijl hij meende dat zijn auto wel gauw weer in orde zou zijn. Hij zou dus maar liever doorrijden en dacht wel, dat ik hem binnen een half uur op het kasteel zou zien. Maar ik heb hem daar niet zien aankomen."

Lady Molly deed nog tal van vragen betreffende Sir Jeremiah, die door kapitein Hubert op afgetrokken wijze werden beantwoord. Bij de voordeur van het kasteel had hij den heer Philip Baddock gesproken, die hem ver-

telde, dat de oude man een half uur te voren was overleden.

Ik herinner mij zeer goed, dat wij dien avond met een bezwaard gemoed ter ruste gingen. Er scheen iets meer onheilspellends in de lucht te hangen, dan waartoe de dood van een zeventigjarig man aanleiding kon geven.

Den volgenden morgen werd dit voorgevoel bewaarheid. Lord Flintshire, mijne meesteres en kapitein Hubert zaten aan het ontbijt, toen het bericht kwam dat de heer Steadman, de notaris van Carlisle, in den vroegen morgen vermoord was gevonden in het Elkhorner bosch. Klaarblijkelijk had hij met een zwaren stok of een soortgelijk wapen een slag gekregen, die hem verdoofd had, waarna men hem verder had afgemaakt. Toen men hem vroeg in den morgen vond, moest hij al eenige uren dood zijn geweest. Aan de plaatselijke politie werd dadelijk kennis gegeven van deze gruwelijke ontdekking, die de gemoederen evenveel in beroering bracht, als het overlijden van den ouden millionnair op Appledore Castle.

Op Kirk Hall was iedereen natuurlijk zeer getroffen en kapitein de Mazareen ging, zoodra hij kon, naar Appledore, om hetgeen hij van de zaak afwist, aan de politie mede te deelen.

Het is een zonderling en toch zoo dikwijls waar bevonden feit, dat als iemand door een ernstig gevaar bedreigd wordt, zooals nu met kapitein de Mazareen het geval was, de betrokken persoon zelf er het minst van schijnt te vermoeden.

Ik ben er van overtuigd dat aan Lady Molly, zoodra zij hoorde dat de heer Steadman in het Elkhornerbosch vermoord was geworden, de gedachte zich opdrong dat de man, dien zij liefhad, op bedroevende wijze zou betrokken worden in de vreeselijke gebeurtenis. Ingeving van een vrouw — van een vrouw, die bemint!

Wat kapitein Hubert betreft, hij bracht dien dag door zonder zich bewust te zijn dat een afgrond aan zijn voeten gaapte. Hij besprak zelfs de weinige bizonderheden, welke aan de plaatselijke politie ter oore waren gekomen en die den grond legden voor de samen-

stelling dier gevloekte verklaring van het gebeurde, welke hem bijna aan de galg bracht.

Vroeg in den voormiddag zond de heer Philip Baddock hem een stijf briefje, waarin hij mededeelde dat aangezien kapitein de Mazareen nu de eigenaar was van Appledore Castle, hij, Philip Baddock, niet langer dan noodig was, gebruik wenschte te maken van diens gastvrijheid en daarom tot na afloop der begrafenis intrek zou nemen in de dorpsherberg.

Hierop zond kapitein Hubert een even kort antwoord, zeggende dat, voor zoover hem bekend was, hij niets te zeggen had op het kasteel en dat de heer Philip Baddock dus naar eigen verlangen kon blijven of weg gaan.

De testamentaire beschikkingen van den grootvader waren namelijk nog niet bekend. Hij had in 1902 een testament gemaakt, waarbij hij Appledore en zijn overig vermogen onvoorwaardelijk vermaakte aan zijn geliefden kleinzoon, Hubert de Mazareen, dien hij tevens benoemde tot uitvoerder van zijn uitersten wil. Dit testament berustte bij den heer Truscott, die feitelijk altijd de notaris was geweest van den overledene, totdat men op het laatst gezonden had om den heer Steadman, die pas sinds korten tijd te Carlisle woonde.

De heer Truscott kon niet zeggen of dat testament al dan niet herroepen was; in den loop van den namiddag ontmoette Lord Flintshire, terwijl hij een rijtoer maakte, den commissaris van politie van de plaats, die hem vertelde dat de compagnon van den heer Steadman — een zekere heer Fuelling — de verklaring had afgelegd dat Sir Jeremiah den heer Steadman had ontboden op den dag voor zijn dood. Hij had hem toen opgedragen een nieuw testament op te stellen, waarbij de oude heer Appledore en zijn verder vermogen vermaakte aan zijn geliefden kleinzoon Hubert de Mazareen, maar alleen op voorwaarde dat hij niet trouwen zou met de dochter, of met eenige andere verwante van den graaf van Flintshire. Voor het geval dat Hubert de Mazareen te eeniger tijd die voorwaarde niet nakwam, zou het geheele vermogen vervallen aan Philip Baddock, den eenigen zoon van den erflater uit diens huwelijk met Adèle

Desty. De heer Fuelling voegde er bij, dat de heer Steadman op den noodlottigen avond dat hij vermoord werd, het geschreven testament bij zich had om het door Sir Jeremiah te doen onderteekenen.

Het testament was niet in de zakken van den verslagene gevonden. Er berustte echter een afschrift in de brandkast van den heer Fuelling. Maar omdat het testament niet onderteekend was, had alleen het testament van 1902 rechtsgeldige kracht en bleef kapitein Hubert de Mazareen dus onvoorwaardelijk de eenige erfgenaam van zijn grootvader.

III.

De gebeurtenissen volgden op dien onzaligen dag elkander snel op.

Na alleen in haar boudoir te hebben thee gedronken, zond zij mij naar kapitein Hubert met verzoek bij haar te komen, omdat zij hem spreken wilde. Hij kwam dadelijk, en ik ging naar de aangrenzende kamer — de slaapkamer van Lady Molly — om haar kleeren voor den avond klaar te leggen.

Ik had natuurlijk uit bescheidenheid de deur tusschen de twee kamers dicht gedaan, maar binnen vijf minuten deed Lady Molly haar weer open, waaruit ik opmaakte dat zij verlangde dat ik hooren zou, wat er gezegd werd.

Het was iets over vieren. Ik hoorde kapitein de Mazareen op zachten teederen toon iets zeggen. Hij aanbad mijn lieve meesteres, maar hij was kalm van aard en alleen uit de liefdevolle houding, welke hij tegenover haar aannam, kon een nauwkeurig opmerker nagaan hoeveel hij van haar hield. Door de open deur kon ik zien dat hij het fraaie hoofd voorover gebogen hield, om haar beter in de oogen te kunnen zien. Hij hield de armen om haar heen geslagen, alsof hij zich tegen de geheele wereld verweren moest om haar te kunnen behouden. Haar oogen stonden vol tranen.

„Hubert," zeide zij na eenigen tijd, „ik verlang dat je met mij trouwt. Wil je dat?"

„Of ik dat wil?" fluisterde hij, met zooveel hartstochtelijke

liefde, dat ik er van ontroerd werd en er bijna van had kunnen schreien.

„Maar," vervolgde Lady Molly ernstig, „ik bedoel zoo gauw mogelijk, morgen, met bizondere vergunning. Je kunt vanavond nog telegrafeeren aan mijnheer Hurford, dan kan hij er morgenochtend dadelijk voor zorgen. Wij kunnen met den nachttrein naar Londen gaan; vader en Mary zullen mij vergezellen. Mijn vader heeft toegestemd, weet je, er is dus voor ons geen beletsel om morgen te trouwen.... ik denk dat dit de vlugste manier zal zijn."

Er heerschte een oogenblik stilte. Ik kon mij heel goed voorstellen hoe verwonderd kapitein Hubert moet geweest zijn toen zij dit zeide. Het was voor een vrouw dan ook al een erg zonderling verzoek. Ik kon aan zijn gezicht zien dat hij trachtte haar bedoeling te raden. Zij zag hem echter zoo onbevangen en oprecht aan, dat ik wel vermoedde dat hij niets begrijpen zou van het edele in de drijfveer tot haar aandringen.

„Je wilt liever in Londen trouwen dan hier?" vroeg hij alleen.

„Ja," antwoordde zij; „ik wil dat ons huwelijk morgen in Londen gesloten wordt."

Eenige oogenblikken later deed mijne meesteres de tusschendeur weer toe en kon ik niets meer waarnemen, maar een half uur later riep zij mij. Zij was alleen en wilde zich goed houden, merkbaar aan haar poging om te lachen door haar tranen heen. De voetstappen van kapitein Hubert beneden in de gang, waren nog duidelijk te hooren.

Lady Molly bleef luisteren, totdat het geluid der voetstappen geheel verdwenen was; toen legde zij haar hoofd tegen mijn schouder en barstte in schreien uit.

„Haast je om klaar te komen, Mary," zeide zij toen deze uitbarsting van droefheid wat bedaard was, „wij moeten met den trein van 9 u. 10 m. naar Londen."

„Gaat de graaf met ons mede, mylady?" vroeg ik.

„Ja," zeide zij, terwijl een lachje haar gezicht verhelderde. „Vader handelt, kortweg gezegd, met grootheid van ziel... en toch weet hij —"

„Weet wat, mylady?" vroeg ik nieuwsgierig, want Lady Molly had in eens opgehouden met spreken en ik zag aan den duisteren blik van haar zachte, grijze oogen, dat een gevoel van diepe smart haar beving.

„Mijn vader weet," vervolgde zij bijna toonloos, „dat een half uur geleden de politie een met lood beslagen stok heeft gevonden in het Elkhorner bosch, niet ver van de plaats, waar de heer Steadman vermoord werd. De stok ziet er uit alsof hij kort geleden met bizondere zorg is afgeschraapt en schoongemaakt, maar toch zijn op den looden knop nog sporen van bloed te zien. De commissaris heeft aan mijn vader den stok laten zien. Ik heb hem ook gezien. Hij is het eigendom van kapitein de Mazareen en het zal niet lang duren — zeker niet langer dan tot morgen — dat dit bekend wordt."

Er bleef nu stilte heerschen in het kleine boudoir; eene stilte, die alleen verbroken werd door het dof geluid der snikken, die ontwelden aan de borst van mijn lieve meesteres. Lady Molly had als het ware in de toekomst gelezen en met dat nimmer falende vooruitzien van haar innig gemoed, dat haar later van zooveel dienst was, had zij het ijselijk web bespeurd, dat het Noodlot bezig was te weven om de toekomst van den man, dien zij liefhad.

Ik kon geen woord uiten; wat had ik moeten zeggen? Ik wachtte af tot zij weer zou beginnen met iets te zeggen.

Het eerste wat zij zeide na de verpletterende mededeeling, welke zij had gedaan, was:

„Ik zal morgen mijn witlaken japon aantrekken, Mary. Het is mijn mooiste kleedingstuk, en ik wil er op mijn trouwdag zoo voordeelig mogelijk uitzien."

IV.

Het huwelijk tusschen kapitein Hubert de Mazareen en Lady Molly Robertson-Kirk, werd den 22sten April 1904, met bizondere vergunning voltrokken in de kerk van St. Margaret te Westminster. Niemand was tegenwoordig bij de plechtigheid, dan de graaf van Flintshire en ik. Ook werd toenmaals aan niemand kennis gegeven

van het huwelijk en nog tot kort geleden was er niemand, die wist dat Lady Molly van Scotland Yard, de vrouw was van den veroordeelden misdadiger de Mazareen.

Zooals bekend is werd hij den volgenden morgen in hechtenis genomen op het spoorwegstation van Appledore, als beschuldigd van moord op Alexander Steadman, notaris te Carlisle.

Vanaf het begin was alles hem tegen. Het geschreven testament, dat de heer Steadman bij zich had om te laten onderteekenen door Sir Jeremiah, werd aangenomen als beweegreden tot de misdaad en hij was de laatste geweest, die met den vermoorden man te samen was gezien.

De chauffeur, George Taylor, die naar Carlisle was geweest om den heer Steadman te halen en hem dien avond ook terug had gebracht, deelde mede dat twee van zijn banden bijna tegelijkertijd gesprongen waren bij het rijden over een losgewoeld gedeelte van den weg, dicht bij het kreupelbosch. Hij had het denkbeeld geopperd dat de heer Steadman te voet door het bosch zou gaan en, omdat hij geen twee reserve-banden had, had hij den auto behoedzaam door gereden en voort geduwd, daar het dorp nog maar een halve mijl verwijderd was. Hij had daarna den heer Steadman niet meer te zien gekregen.

De stok, waarmede de vreeselijke daad begaan was, was het bewijsstuk, dat het meest tegen den beschuldigde getuigde. Hij werd door meer dan een getuige erkend als zijn eigendom; hij scheen zorgvuldig te zijn geschraapt en schoon gemaakt, hoewel nog geringe sporen van bloed erop te ontdekken waren en hij was gevonden op ongeveer tien meter afstand van het slachtoffer. Bovendien hadden een paar der portiers van het spoorwegstation van Appledore op dien noodlottigen avond den stok in zijn handen gezien toen hij daar aankwam en door Lady Molly werd afgehaald; daarna was hij met haar opgewandeld en had hij later den heer Steadman bij den rand van het bosch ontmoet.

Kapitein de Mazareen, vroeger behoord hebbende tot de Household Brigade van Z. M. den Koning, werd nu

aangeklaagd van moord met voorbedachten rade op Alexander Steadman en na gerechtelijk onderzoek schuldig bevonden en veroordeeld tot den dood met den strop.

De Jury had hem echter aanbevolen voor gratie, in aanmerking nemende zijn tot nog toe ongerepten naam en de vele goede diensten door hem aan den lande bewezen in den oorlog met de Boeren. Er werd een monsterpetitie gezonden aan het ministerie van Binnenlandsche Zaken, met het gevolg dat het vonnis veranderd werd in twintig jaar tuchthuisstraf.

In het zelfde jaar deed Lady Molly moeite om in een kleine betrekking bij de afdeeling recherche der politie te worden geplaatst en zij slaagde hierin naar wensch. Van die geringe betrekking heeft zij zich langzamerhand in de hoogte gewerkt en door haar scherp verstand, vlug begrip en haar bizondere gave van vooruitzien en gevolgtrekken wordt zij nu zoo wel door de chefs als door de mindere beambten als de voornaamste autoriteit beschouwd van dezen tak van dienst in zake van nasporing van crimineele zaken.

De graaf van Flintshire stierf ongeveer drie jaar geleden. Kirk Hall verviel aan een verren neef, maar Lady Molly heeft een klein huisje aangehouden te Kirk voor het geval haar echtgenoot terug komt van Dartmoor.

Haar levenstaak is nu geworden om haar gaven en de voorrechten, over welke zij beschikken kan als voornaam lid der detectieve macht, aan te wenden om de onschuld van kapitein Hubert de Mazareen, waaraan zij nooit een oogenblik getwijfeld heeft, aan het licht te brengen.

Het was zielverheffend en tevens diep aandoenlijk om te zien welke pogingen tot zelfopoffering beide edele jonge menschen wederkeerig in het werk stelden.

Zoodra kapitein Hubert zich overtuigd achtte dat zijn onschuld niet bewezen zou kunnen worden, wendde hij alles aan om Lady Molly te bevrijden van de banden van het huwelijk. Dit was en bleef nog altijd een diep geheim. Hij was eerst van plan te bekennen dat hij schuldig was aan de hem ten laste gelegde misdaad, en

dan te verklaren dat, terwijl hij wist dat een bevel tot inhechtenisneming tegen hem zou worden uitgevaardigd, hij Lady Molly had weten te bewegen tot een huwelijk, hopende dat zijn verwantschap met den graaf van Flintshire hem een zachtere straf zou bezorgen. Toen men hem overtuigde dat zoo'n handelwijs onmogelijk was, wilde hij Lady Molly overhalen om nietigverklaring van het huwelijk te eischen. Hij zou er niet tegen opkomen, want het was zijn wensch haar vrij te maken.

De liefde, die zij hem toedroeg, overwon alles. Zij hielden hun huwelijk geheim, maar ze bleef hem getrouw in gedachten en daad en bleef hem aanhangen met haar geheele ziel. Ik alleen — eens haar kamenier en nu haar verknochte vriendin — wist wat zij leed, ook al was zij met hart en ziel bij haar werk.

Wij woonden gewoonlijk op ons bovenhuisje in Maida Vale, maar brachten af en toe eenige genoeglijke, vrije dagen door in het huisje te Kirk. Ondanks de vreeselijke herinneringen aan deze plaats verbonden, vertoefde Lady Molly er gaarne om te wandelen door de streken, waar de geheimzinnige misdaad gepleegd werd, welke een onschuldig man thans boette in het tuchthuis.

„Dat geheim zal opgehelderd worden, Mary," placht zij dikwijls te zeggen met onwankelbare overtuiging, „en spoedig genoeg, hoop ik, om kapitein de Mazareen niet alle levensvreugde en alle vertrouwen in mij te doen verliezen."

V.

Ik denk, dat gij er wel belang in stellen zult iets verder te vernemen omtrent Appledore Castle en omtrent den heer Philip Baddock, die er zoo na aan toe was geweest een groot fortuin te verkrijgen, dat echter op het laatste oogenblik hem nog ontglipte.

Daar Sir Jeremiah Baddock het testament van 1904 niet had onderteekend, beweerde de rechtsgeleerde raadsman van kapitein de Mazareen dat het testament, ten diens voordeele gemaakt in 1902, van kracht bleef. Op

grond van de voornemens van den overledene, die door de vreeselijke gebeurtenis niet tot uitvoering waren gekomen, raadde men den heer Philip Baddock aan, deze bewering te bestrijden.

Het blijkt dat deze werkelijk de zoon was van Sir Jeremiah uit diens tweede huwelijk met juffrouw Desty, maar dat de oude heer uit hardvochtige wraakgierigheid den knaap van het begin af had verstooten en beslist geweigerd had iets met hem te doen te willen hebben; alleen zou hij zorg dragen voor zijn onderhoud en opvoeding en hem later een voldoende toelage geven, maar op de uitdrukkelijke voorwaarde dat Philip — die weldra den mannelijken leeftijd zou bereiken — nimmer een voet zette op Engelschen grond.

Deze voorwaarde werd nauwgezet opgevolgd. Philip Baddock was buitenslands geboren en bleef in het buitenland wonen tot dat hij in 1903 ineens op Appledore Castle verscheen. Of hij uit eigen beweging gewaagd had te komen, of dat Sir Jeremiah in een late vlaag van berouw hem had ontboden, wist niemand te zeggen.

Tot op dien tijd — het jaar 1903 — was kapitein de Mazareen volslagen onbekend met het bestaan van Philip Baddock, evenals trouwens verder iedereen, en de laatste dagen van zijn vrijheid gebruikte hij om uitdrukkelijk te verklaren, dat hij de voorwaarden van het testament van 1902 niet wilde aanvaarden, maar dat hij er genoegen mede zou nemen als het vermogen van Sir Jeremiah verdeeld werd alsof de oude heer overleden was zonder testament na te laten. Dus ontvingen Philip Baddock, de zoon, en Hubert de Mazareen, de kleinzoon, ieder de helft van het groote fortuin van Sir Jeremiah, dat op 24 millioen gulden werd geschat.

Appledore werd te koop aangeslagen en ingekocht door den heer Philip Baddock, die er zijn verblijf vestigde en weldra in het graafschap bekend stond als een der rijkste landheeren van het noorden van Engeland. Als zoodanig maakte hij kennis met den graaf van Flintshire en later ook met diens dochter, mijn lieve meesteres. Zij zocht noch vermeed zijn gezelschap, en zelfs nam zij eens deel aan een feestmaal op Appledore

Castle. Dit werd gegeven, toen wij den vorigen keer in Kirk vertoefden. Ik was met een wagentje naar het kasteel gereden, om Lady Molly te kunnen vergezellen bij het naar huis gaan en men had mij in de bibliotheek gelaten, waar mijn meesteres iets later binnen kwam, om haar mantel te krijgen.

Terwijl zij hiermede bezig was, kwam de heer Philip Baddock binnen; hij had een courant in de hand en scheen zeer zenuwachtig.

„Wat een buitengewoon nieuws, Lady Molly!" zeide hij, terwijl hij op een kolom wees met vet gedrukt hoofd. „U weet zeker dat een veroordeelde te Dartmoor er in geslaagd is te ontvluchten?"

„Ja, daar heb ik van gehoord," zeide mylady bedaard.

„Ik heb goede redenen om te vermoeden," ging de heer Baddock voort, „dat die veroordeelde niemand anders is, dan mijn ongelukkige neef de Mazareen."

„Zoo?" antwoordde Lady Molly, wier bedaardheid zonderling afstak bij de zenuwachtigheid van den heer Baddock.

„De hemel weet, dat hij mij een leelijken streek heeft willen spelen," zeide de laatste na een poos; „maar ik heb geen wrok meer tegen hem, nu de wet mij in het bezit heeft gesteld van hetgeen hij mij wilde ontrooven — mijn rechtmatig aandeel in de erfenis van mijn vader. Nu hij zich aan mijn barmhartigheid heeft toevertrouwd —"

„Zich aan uw barmhartigheid heeft toevertrouwd!" riep mylady uit, wier gezicht plotseling vaalbleek van angst werd; „wat bedoelt u daarmede?"

„De Mazareen is op dit oogenblik hier bij mij in huis," antwoordde de heer Baddock.

„Hier in huis?"

„Ja, hij was hier blijkbaar aan het rondzwerven. Ik ben bang, dat hij van plan was u te spreken te krijgen. Hij heeft natuurlijk geld noodig. Ik was van middag bij toeval in het bosch en kwam hem daar tegen. O! neen!" voegde de heer Baddock er haastig bij, toen hij bemerkte, welk een pijnlijken indruk zijn woorden op Lady Molly maakten, „ge hoeft niet de

minste vrees te koesteren. Mijn neef is even veilig in mijn huis, als hij zou zijn in het uwe. Ik nam hem mede hierheen, omdat hij uitgeput was van vermoeidheid en honger. Niemand van de bedienden weet iets af van zijn tegenwoordigheid, behalve Felkin, en dien kan ik volkomen vertrouwen. Morgen zal hij wel geheel uitgerust zijn... We zullen heel vroeg een rit gaan doen met den auto, en voor den middag kunnen wij in Liverpool zijn. De Mazareen zal kleeren van Felkin aantrekken en niemand zal hem herkennen. Een van de Baddockstoomers vertrekt dien middag naar Buenos Ayres, en ik kan alles regelen met den kapitein. Gij behoeft u in het geheel niet ongerust te maken; ik geef er u mijn woord op, dat de Mazareen veilig uit de voeten zal komen."

„Ik zou u gaarne willen bedanken," mompelde zij.

„O! niet noodig," antwoordde hij met een droefgeestig lachje. „Het doet mij veel genoegen dit te kunnen doen... ik weet dat er een tijd is geweest — waarin hij u niet onverschillig was... Ik wou dat u mij destijds gekend en in vertrouwen genomen hadt — maar 'k ben blij dat ik nu gelegenheid heb om u te zeggen dat al had mijn vader zijn laatste testament kunnen onderteekenen, ik het fortuin toch zou hebben gedeeld met de Mazareen. De man, die het voorrecht had met uwe liefde te worden vereerd, had nooit zijn toevlucht hoeven nemen tot een misdaad om een vermogen te verwerven."

Hij zweeg en keek Lady Molly aan met een blik van onmiskenbare liefde en van begeerte haar sympathie te wekken. Ik moet zeggen geen idee te hebben gehad dat hij iets voor mijn meesteres voelde — en ik geloof dat Lady Molly dit ook niet had. Haar hart behoorde geheel aan den armen, voortvluchtigen veroordeelde, maar toch moest zij, volgens mijn meening, getroffen zijn door de oprechtheid en rechtschapenheid van den ander.

Gedurende eenige oogenblikken heerschte er stilte in de kamer, alleen verbroken door het eentonig tikken van de groote staande klok. Lady Molly keerde haar heldere oogen naar den man, die haar zulk een eenvoudige en roerende liefdesverklaring had gedaan. Zou zij

hem gaan zeggen dat zij niet vrij meer was en dat zij den naam droeg van den man, die door de wet uit de maatschappij was verbannen als een misdadiger — en die nu door zijn vermetele poging om te ontvluchten, zich nog meer schande op het hoofd laadde en tevens kans liep zijn straf met eenige jaren te zien vermeerderen.

„Zou ik kapitein de Mazareen eenige oogenblikken kunnen spreken zonder zijn veiligheid in gevaar te brengen?" vroeg Lady Molly kalm.

De heer Baddock dacht eenige oogenblikken na en zeide toen:

„Ik zal mij gaan overtuigen dat alles veilig is; ik geloof niet dat er iets tegen kan zijn."

Hij ging de kamer uit en mijn lieve meesteres en ik bleven een paar minuten alleen. Zij was zoo kalm en onbevangen dat ik mij verbaasde over haar zelfbeheersching en mij verwonderd afvroeg wat er bij haar omging.

„Mary," zeide zij haastig sprekend, want reeds konden wij de voetstappen van twee mannen hooren naderen, „je moet buiten dicht bij de voordeur gaan staan, hoor je? Als je iets verdachts ziet of hoort, kom mij dan dadelijk waarschuwen."

Ik maakte mij gereed om haar te gehoorzamen; intusschen ging de deur open en kwam de heer Baddock binnen, vergezeld van kapitein Hubert.

Ik onderdrukte de ontroering, die bij mij opwelde toen ik den man terug zag, dien ik eens gekend had als een der knapste officieren van het Engelsche leger.

Nog even kon ik opmerken dat de heer Baddock aanstalten maakte om weer dadelijk weg te gaan. Bij de deur keerde hij zich nog even om en zeide tegen Lady Molly:

„Felkin is naar de portierswoning. Als hij iets verdachts hoort of ziet zal hij door de telefoon waarschuwen," en hij wees naar het toestel dat op de tafel midden in de kamer stond.

Toen trok hij de deur achter zich toe en mijn gedachten verwijlden bij de vreugdevolle en tevens zoo smartelijke oogenblikken, welke mijn lieve meesteres zou doorbrengen.

Rusteloos bleef ik op en neer loopen voor de voor-

deur van het kasteel. Het huis zelf was duister en stil, en ik vermoedde dat alle bedienden naar bed waren gegaan. In de verte zag ik aan mijn rechterhand het schemeren van een licht. Het kwam van de portierswoning, waar Felkin de wacht hield. De dorpstoren van Appledore kondigde aan dat het middernacht was.

Hoe lang ik op wacht had gestaan toen ik eensklaps een man op den rijweg hard naar het kasteel zag loopen, kan ik niet zeggen. Even daarna ging hij het huis langs, waarschijnlijk naar een van de achterdeuren.

Ik draalde geen oogenblik. De voordeur was alleen met den klink gesloten zoodat ik zonder oponthoud naar binnen ging en naar de bibliotheek liep.

Mijnheer Philip Baddock was mij reeds voor; hij had den deurknop in handen, deed de deur open en ik volgde hem naar binnen.

Lady Molly zat op de sofa met kapitein Hubert naast zich. Beiden stonden op toen wij binnenkwamen.

„Daar is de politie!" riep de heer Baddock. „Felkin is juist komen waarschuwen van de portierswoning; hij maakt den auto klaar. God geve, dat wij nog bij tijds weg kunnen komen!"

Terwijl hij nog sprak werd er hard aan de deurbel getrokken en het metalen geluid klonk mij als een doodsklok in de ooren.

„Het is te laat, zooals ge ziet," zeide mijn lieve meesteres bedaard.

„Neen, niet te laat," fluisterde Philip Baddock gejaagd. „Gauw! de Mazareen, volg mij door de gang. Felkin is in het koetshuis en maakt den motor klaar. Het zal nog wel even duren voor de bedienden beneden zijn."

„Ik weet dat Mary vergeten heeft de voordeur op slot te doen," zeide mijn meesteres met onnatuurlijke bedaardheid; „ik geloof dat ik de politie al in de gang hoor."

Het was onmogelijk zich te vergissen in het geluid der voetstappen, dat gedempt werd door den dikken Turkschen looper in de gang. De bibliotheek had maar een uitgang. Kapitein Hubert zat letterlijk in den val. Maar de heer Baddock verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

„De politie zal er geen oogenblik aan denken mijn huis te onderzoeken," zeide hij; „men zal mij wel op mijn woord gelooven dat de Mazareen hier niet is. Hier!" voegde hij er bij en wees op een groote ouderwetsche kleerkast, die in een hoek van de kamer stond; „kruip daar in en laat de rest aan mij over!"

„Ik ben bang dat gij u nutteloos moeite op den hals haalt, mijnheer Baddock," wierp Lady Molly tegen; „als de politie kapitein de Mazareen niet hier ziet, dan zal zij zeker het huis onderzoeken."

„Onmogelijk! Dat zal zij niet durven!"

„Zij zal het zeker doen. De politie weet dat kapitein de Mazareen zich hier bevindt."

„Ik bezweer u dat zij dit niet weet," hernam de heer Baddock. „Felkin is geen verrader en niemand anders kan —"

„Ik zelf heb de politie gewaarschuwd," zeide Lady Molly duidelijk en beslist. „Ik heb daar juist den hoofdcommissaris per telefoon opgeroepen en hem gezegd dat zijn mannen den ontsnapten veroordeelde op Appledore kunnen vinden, waar hij zich verborgen houdt."

„Gij!" riep mijnheer Baddock uit, op een toon van verwondering en afgrijzen, maar waarin toch een klank van vreugde merkbaar was; „gij?"

„Ja!" antwoordde zij rustig. „Ik ben bij de politie, weet u. Ik moest mijn plicht doen. Doe de deur open, Mary," liet zij er op volgen, zich tot mij wendend.

Kapitein Hubert had tot nog toe geen woord gesproken. Toen de agenten, geleid door den inspecteur Etty, de kamer binnenkwamen, ging hij met vasten tred naar hen toe om zich te laten boeien, en met een laatsten blik op Lady Molly, waarin liefde, vertrouwen en hoop duidelijk te lezen waren, ging hij de kamer uit en verdween hij uit het gezicht.

Mijn lieve meesteres wachtte, totdat de zware voetstappen niet meer gehoord werden en keerde zich toen met een minzaam lachje tot den heer Baddock:

„Ik ben u zeer erkentelijk voor uw vriendelijke gevoelens voor mij en voor uwe edele pogingen ten behoeve van uw neef. Ik verkeerde in een moeielijken

toestand. Ik hoop dat u mij zult vergeven, dat ik u teleurgesteld heb."

„Ik doe meer dan u vergeven, Lady Molly," zeide hij ernstig. „Zou ik mogen hopen?"

Hij vatte haar hand en drukte er een kus op. Toen wenkte zij mij en ik volgde haar naar buiten.

Ons rijtuig — een huurrijtuig — had bij het stalplein staan wachten. Wij reden zwijgend naar huis, maar toen mijn meesteres mij een half uur later goeden nacht kuste, fluisterde zij mij in het oor:

„En nu Mary, zullen wij bewijzen, dat hij onschuldig is."

HOOFDSTUK XII.

LADY MOLLY TROUWT.

I.

Eenige menschen wisten, dat Lady Molly Robertson-Kirk verloofd was geweest met kapitein Hubert de Mazareen, die nu n^{0}. 97 in de strafgevangenis was, waar hij levenslange tuchthuisstraf onderging, wegens moord op den heer Steadman, notaris te Carlisle, in het Elkhornerbosch, April 1904.

Maar daarentegen wisten maar heel enkele menschen iets af van het geheim huwelijk, dat op dien onvergetelijken namiddag werd ingezegend, toen wij allen, die in de kerk er bij tegenwoordig waren, met uitzondering alleen van den bruidegom zelf, ten volle bewust waren, dat onweerlegbare bewijzen van schuld reeds toen werden opgehoopt tegen den man, wien Lady Molly, hoe het eind mocht zijn, trouwe liefde had toegezworen, terwijl zij overtuigd was, dat alleen een wonder hem van een onteerende veroordeeling, ja, misschien wel van den dood zou kunnen redden.

Ik heb u reeds verteld — heb ik niet? — hoe het gekomen is, dat kapitein Hubert de Mazareen — een van de schitterendste jongelieden uit de Londensche kringen en ook uit die der Noordelijke provinciën — werd beschuldigd van en veroordeeld wegens moord op zijn grootvader's notaris, juist toen deze zich naar hem begaf met een testament, dat nog onderteekend moest worden en waarin de kapitein werd onterfd ten gunste van een oom, den heer Philip Baddock.

Er was een doodelijke vete ontstaan tusschen Sir Jeremiah Baddock en zijn buurman, den graaf van Flintshire, toen de tweede Lady Baddock met dezen was weggeloopen en daarmede Sir Jeremiah een zoo groot verdriet had aangedaan, dat deze een onverzoenlijken haat voedde tegen den meer begunstigden mededinger.

Het toeval — en ook de kleine luimige God Cupido — wilde dat kapitein de Mazareen, de zoon van Sir Jeremiah's eenig kind uit zijn eerste huwelijk, en de aangebeden kleinzoon van den excentrieken ouden heer, verliefd werd op Lady Molly Robertson-Kirk, de eenige dochter van den graaf van Flintshire.

Ge weet wat volgde — het onvermijdelijke — maar Lady Molly is niet een vrouw, welke een man ooit kàn opgeven, zelfs niet voor een al zij het nog zoo groot fortuin. Toen hij dus moest kiezen tusschen de vrouw die hij aanbad en den bloedverwant, dien hij eveneens zeer liefhad, weigerde hij de vrouw op te geven en keerde hij Appledore Castle en Sir Jeremiah's millioenen eenvoudig den rug toe.

Deze laatste moet de scheiding wel zeer betreurd hebben, want na het vertrek van zijn kleinzoon, sloot hij als het ware het prachtige Cumberlandhuis, en behielp zich met een paar kamers, terwijl hij bediend werd door een oud, eerwaardig gehuwd paar en een lijfknecht, Felkin genaamd.

Eens op een dag verscheen een zekere meneer Philip Baddock ten tooneele, iemand van wien tot dusverre niemand in het graafschap ooit had gehoord. Ongetwijfeld was hij de zoon van Sir Jeremiah, uit diens ongelukkig tweede huwelijk. Hij was in het buitenland

opgevoed, geheel uit het oog van zijn vader, die met karakteristieke wraakzucht niets met hem te doen wilde hebben tot op het tijdstip, dat kapitein Hubert zijn wil durfde weerstreven.

Of Sir Jeremiah nu dezen zoon werkelijk lief kreeg, of dat hij hem alleen gebruikte als dreigement tegen zijn kleinzoon, is moeielijk uit te maken. Zeker is het, dat hij zich hoe langer zoo meer van de wereld afzonderde en niemand meer zag, uitgezonderd zijn dokter, waardoor de heer Philip Baddock langzamerhand heer en meester werd van Appledore Castle.

Op zekeren dag zond de heer Baddock om een notaris — niet den notaris, dien Sir Jeremiah gewoonlijk had, maar een geheel vreemden, een zekeren meneer Steadman, die pas sinds korten tijd in Carlisle woonde. De oudere compagnon van den heer Steadman, de oude heer Fuelling, verklaarde later, dat bij die gelegenheid een uiterste wilsbeschikking was opgemaakt, waarbij Sir Jeremiah zijn eertijds zoo geliefden kleinzoon Hubert eigenlijk uit zijn testament schrapte, doordat hij de bepaling maakte dat kapitein Mazareen Appledore Castle, de scheepswerf in Liverpool en al zijn grootvaders verdere bezittingen zou erven op voorwaarde dat hij nooit met de dochter of met eenige bloedverwante van den graaf van Flintshire zou trouwen; een voorwaarde, waarin de erflater zeer goed wist dat de jonge man nooit zou toestemmen, in welk geval alle roerende en onroerende goederen van Sir Jeremiah aan diens eenigen zoon Philip zouden toevallen.

Zooals ge weet, onderteekende Sir Jeremiah dat testament nooit; de heer Steadman had het afschrift daarvan bij zich toen hij op den 10en April 1904 werd vermoord, terwijl hij, nadat zijn auto averij had gekregen, te voet door het Elkhornerbosch op weg was naar Appledore Castle.

Dienzelfden avond stierf Sir Jeremiah. Drie dagen later trouwde Lady Molly Robertson-Kirk met kapitein Hubert de Mazareen in het geheim in de St. Margaretskerk, te Westminster, in tegenwoordigheid van haar vader, den graaf van Flintshire, en van haar trouwe Mary Granard; en op den 23en April daaraanvolgend

werd kapitein Hubert in hechtenis genomen wegens moord met voorbedachten rade op Alexander Steadman, notaris, te Carlisle.

Het heeft geen nut om andermaal al de bewijzen op te sommen welke werden aangevoerd om deze opzienbarende arrestatie te rechtvaardigen. Ik wil dan ook alleen de meest opvallende in uw herinnering terugroepen. Kapitein de Mazareen was op 19 April, om zeven uur in den avond, aan Appledore-station aangekomen, naar aanleiding van een telegram van den heer Philip Baddock, die hem mededeelde dat Sir Jeremiah stervende was. Aan het station had hij Lady Molly ontmoet, die hem vergezelde tot aan het Elkhornerbosch, de grens welke het grondgebied van den Graaf van Flintshire van dat van Sir Jeremiah gescheiden houdt.

Hier ontmoetten zij den heer Steadman, den notaris, om wien van het kasteel gezonden was en wiens auto averij had gekregen, zoodat hij nu den kortsten weg door het bosch zocht.

Kapitein Hubert nam afscheid van Lady Molly en vervolgde zijn weg met den heer Steadman. Dit was de laatste maal dat de ongelukkige notaris in leven gezien werd. Den volgenden morgen werd hij gevonden dicht bij den zoom van het bosch, met een verbrijzelden schedel. Het afschrift van het testament werd nooit gevonden, maar wèl lag een met lood gevulden stok dicht bij het lijk van den verslagene en werd deze herkend als dezelfde dien kapitein Hubert de Mazareen in de hand had toen hij de gedenkwaardige wandeling aanvaardde. De stok was wel terdege schoon gemaakt, doch had niettemin nog eenige bloedsporen.

De echtgenoot van mijn lieve meesteres, de man dien zij met al de kracht van haar romantische en hartstochtelijke natuur liefhad, werd openlijk beschuldigd en veroordeeld wegens moord. Aanvankelijk luidde zijn straf: de galg, maar de terechtstelling werd opgeschort en zijn vonnis veranderd in levenslange tuchthuisstraf.

De quaestie van Sir Jeremiah's erfenis werd bijzonder moeielijk, want het laatste testament was niet onderteekend, en krachtens het vorige, van 1902, werd alles

wat de oude heer bezat, onverdeeld aan zijn geliefden kleinzoon Hubert vermaakt.

Na de wet op tal van manieren te hebben geraadpleegd, wat ik hier nu maar niet alles herhalen zal, kwamen de partijen overeen en keurde het Hof goed dàt de vaste goederen van den edelman verdeeld zouden worden alsof hij zonder testament was gestorven. Daarom zou de eene helft aan kapitein Hubert de Mazareen, den kleinzoon, en de andere helft aan Philip Baddock, den zoon, komen. Deze laatste kocht Appledore Castle en vestigde zich daar metterwoon, terwijl zijn neef no. 97 werd in de gevangenis te Dartmoor.

Kapitein Hubert had twee jaar van zijn straf uitgezeten, toen hij de vermetele ontvluchting wist te bewerkstelligen, welke in dien tijd zooveel opzien baarde. Hij wist Appledore te bereiken, waar hij gezien werd door den heer Philip Baddock, die hem van voedsel en een onderdak voorzag, en alles gereed maakte voor den vrijen overtocht van zijn ongelukkigen neef naar Liverpool, en van daar naar een haven in Midden Amerika.

Maar ge herinnert u ook, hoe deze poging werd verijdeld door Lady Molly zelf, die de politie ervan kennis gaf, en de gevangene no. 97 andermaal aan de autoriteiten overleverde.

Natuurlijk riep iedereen wraak over deze daad van mijn meesteres. Plichtgevoel, ja zeker, dat was alles goed en wel, zoo redeneerde het publiek, maar niemand kon vergeten dat kapitein Hubert de Mazareen en Lady Molly Robertson—Kirk openlijk verloofd waren geweest, en het scheen dus werkelijk monsterachtig voor een vrouw om zoo onmeedoogend te zijn voor den man, dien zij toch vroeger had liefgehad.

Ge ziet hoe weinig de menschen begrepen van de beweegredenen van mijn meesteres. Sommigen gingen zoo ver om te zeggen dat zij in een huwelijk met kapitein Hubert de Mazareen alleen had toegestemd, omdat hij de vermoedelijke erfgenaam van Sir Jeremiah's fortuin was; nu — zoo lasterde men verder, — zou zij evenzeer bereid zijn met den heer Philip Baddock te trouwen, die thans in elk geval de gelukkige bezitter van

de helft van de goederen van den overleden edelman was.

Zeer zeker gaf de handelwijze van Lady Molly op dat tijdstip aanleiding tot dat vermoeden. En daar zij meende dat zelfs de chef haar wat koel behandelde, sloot zij onze etage in Maida Vale en nam zij haar intrek in het kleine huisje, dat haar in Kirk toebehoorde, uit welks ramen zij een prachtig uitzicht had op het statige Appledore Castle, dat half verscholen tegen den heuvel lag.

Ik was daar natuurlijk ook en de heer Philip Baddock kwam ons dikwerf bezoeken. Blijkbaar had hij een groote vereering voor Mylady, welke hoffelijke hulde zij met waardige gratie scheen aan te nemen. De overige bewoners van het graafschap lieten haar links liggen. Haar vroeger engagement met Kapitein de Mazareen was algemeen bekend en haar verraderlijke handelwijze tegenover hem — zooals die genoemd werd — werd streng afgekeurd.

Aldus bijna in algeheele afzondering in het dorp levende, schenen al haar gedachten zich te vereenigen op dat ééne doelwit: het onthullen van het geheim, dat den dood van den heer Steadman omgaf.

Kapitein de Mazareen had voor de rechtbank bezworen dat de notaris, na met hem op weg te zijn gegaan door het Elkhornerbosch, bang was geweest dat een wandeling langs den hobbeligen weg te vermoeiend voor hem zou zijn en bijna onmiddellijk op zijn schreden was teruggekeerd om weer den straatweg te volgen. Maar de chauffeur George Taylor, die een paar honderd meter verder op den weg bezig was den gebroken auto althans tijdelijk te herstellen, zag den heer Steadman niet meer, terwijl kapitein de Mazareen alleen Appledore Castle bereikte. Hier ontmoette hij den heer Philip Baddock, die hem mededeelde dat Sir Jeremiah juist een uur tevoren den geest had gegeven.

Niemand herinnerde zich later den kapitein met een wandelstok in de hand gezien te hebben toen hij op Appledore aankwam, terwijl er verscheidene getuigen waren, die bezwoeren dat hij er wèl een had gehad toen hij op het station Appledore kwam en met Mylady ging wandelen.

De stok werd dicht bij het lijk van den verslagene gevonden; en deze had, toen hij zijn noodlot te gemoet ging, het afschrift van een uiterste wilsbeschikking, waarin kapitein de Mazareen onterfd werd, in den zak.

En dit was nu het vreeselijke raadsel, waartegenover Lady Molly zich bevond en dat zij moest oplossen wanneer zij volhardde in het geloof dat de man, dien zij liefhad en met wien zij gehuwd was op het tijdstip dat zijn schuld zonneklaar bewezen scheen, inderdaad onschuldig was.

II.

Wij hadden den geheelen morgen boodschappen gedaan in Carlisle en in den namiddag brachten wij een bezoek aan den heer Fuelling, van de firma Fuelling en Steadman en Co., notarissen.

Lady Molly moest hem spreken over den aankoop van een stukje grond, waarmede zij haar tuintje in Kirk wilde afronden.

De heer Fuelling was beleefd, maar beslist stijf in zijn houding tegenover mylady, die „bij de politie was," en vooral toen zij, nadat haar zaak besproken was, nog wat scheen te willen blijven in het druk bezochte kantoor van den notaris en blijkbaar het gesprek wilde brengen op den moord van den heer Steadman.

„Vijf jaar zijn sindsdien verloopen," zeide de heer Fuelling kortaf, in antwoord op een opmerking van Lady Molly, „en ik wil liever geen onaangename herinneringen meer opwekken."

„U vondt kapitein de Mazareen indertijd zeker ook schuldig?" antwoordde mylady onverstoorbaar.

„Er waren omstandigheden —" hernam de notaris, „en — en, natuurlijk — ik kende den ongelukkigen jongen man nauwelijks — de heeren Truscott en Zonen waren eigenlijk de notarissen van de familie."

„Ja. En dan is het toch eigenlijk wel zonderling dat Sir Jeremiah om u en niet om zijn gewonen notaris heeft gezonden toen hij zijn testament wilde maken," merkte Lady Molly op.

„Sir Jeremiah heeft niet om mij gezonden," antwoordde de heer Fuelling eenigszins bits; „hij zond om mijn jongeren compagnon, den heer Steadman."

„Misschien was hij met meneer Steadman bevriend."

„In het minst niet. Meneer Steadman was pas in Carlisle gekomen, en had Sir Jeremiah nooit gezien voor dat er om hem gezonden werd, en hij gedurende een kort onderhoud den uitersten wil had opgemaakt, welke helaas de oorzaak zou worden van den dood van mijn ongelukkigen compagnon."

„Men kan niet in een kort onderhoud een testament opmaken, meneer Fuelling," merkte Lady Molly vluchtig op.

„Toch deed meneer Steadman zulks," antwoordde de heer Fuelling beslist. „Niettegenstaande Sir Jeremiah's geest zoo helder was als kristal, was hij zeer zwak, en moest het onderhoud plaats hebben in een half donkere kamer. Dat was de eenige maal dat mijn jeugdige compagnon Sir Jeremiah heeft gezien. Vier en twintig uur later waren beiden dood."

„O!" zeide mylady plotseling onverschillig, „wat een bijzonder geval! Nu, ik zal u niet langer ophouden, meneer Fuelling. Goeden middag!"

Eenige oogenblikken later waren wij, na afscheid genomen te hebben van den waardigen ouden heer, weer op straat.

„De donkere kamer is mijn eerste straal van licht," fluisterde Lady Molly mij toe, glimlachend om haar eigen paradoxale opmerking.

Toen wij dien middag laat thuiskwamen, kwamen wij bij het tuinhek den heer Felkin tegen, den vriend en vertrouwde van den heer Philip Baddock, die met hem op Appledore Castle woonde.

De heer Felkin was een eigenaardige persoonlijkheid; hij zei weinig, en had niettemin een vrij zorgvuldige opvoeding gehad. Hij was de zoon van een dorpspredikant, en op het tijdstip van zijn vaders dood studeerde hij in de medicijnen. Daar de middelen hem nadien echter ontbraken om zijn studies voort te zetten, en hij niets had om van te leven, was hij genoodzaakt geweest zijn brood

te verdienen als ziekenoppasser. Schijnbaar had hij den heer Philip Baddock eenige jaren geleden op het vasteland ontmoet, en hadden de beide jongelieden een hechten vriendschapsband gesloten. Toen nu de sinds dien overleden Sir Jeremiah hulpbehoevend werd, liet de heer Philip Baddock zijn vriend komen en nam hem op Appledore Castle bij zich.

Hier bleef de heer Felkin ook nà den dood van Sir Jeremiah. Hij heette de rechterhand van den heer Baddock, maar in werkelijkheid voerde hij weinig uit. Hij hield veel van jagen en rijden en bracht al zijn tijd door met het beoefenen van deze sport. Verder was hij altijd goed bij kas en men veronderstelde algemeen dat de oude Sir Jeremiah hem goed bedacht had in zijn testament.

Ieder vond hem een onaangenamen ouden brombeer en de eenige die er in slaagde hem een glimlach af te dwingen was Lady Molly, die een feitelijk onverklaarbare voorliefde voor den weinig sympathieken man aan den dag legde.

Ook nu, toen hij aarzelend de hand uitstak en een paar woorden ter verontschuldiging voor zijn vrijpostigheid prevelde, begroette zij hem bijzonder hartelijk en noodde hem dringend binnen te komen.

Juist op hetzelfde oogenblik verscheen de dogcart van den heer Baddock om den hoek van den dorpsweg. Hij hield bij ons hek stil en een oogenblik later had hij zich bij ons gevoegd.

Er lag een onaangename uitdrukking in zijn oogen toen zij rusteloos van mijn lieve meesteres naar zijn vriend gingen. Lady Molly's klein handje lag zelfs nog op den arm van den heer Felkin; zij was namelijk op het punt hem zelf in huis te leiden en trok haar hand niet terug toen de heer Baddock ten tooneele verscheen.

„Burton is er om over die landerijen te spreken, Felkin," zeide de laatste eenigszins ruw, „hij wacht op het kasteel. Ga jij maar met het rijtuig terug — ik zal wel te voet naar huis gaan."

„O, wat jammer," riep Lady Molly allesbehalve vleiend uit. „Ik zou juist zoo'n gezellig praatje met meneer Felkin hebben over paarden en honden. Kunt u dien

vervelenden Burton niet gaan spreken, meneer Baddock?" vroeg zij.

Ik geloof niet dat meneer Baddock op dat oogenblik vloekte, maar ik ben zeker dat hij het graag gedaan zou hebben.

„Burton kan wachten," zeide Felkin kortaf.

„Neen, dat kan hij niet," antwoordde Philip Baddock, wiens gezicht al diens jaloezie verried; „neem het rijtuig, Felkin, en ga onmiddellijk."

Eén oogenblik scheen het alsof Felkin wilde weigeren. De beide mannen zagen elkander aan, terwijl zij elkanders wilskracht en hartstocht peilden. Haat en jaloezie waren duidelijk in beider oogen te lezen. Philip Baddock zag er wantrouwend uit, terwijl Felkin een norsch stilzwijgen bewaarde.

Tusschen hen in stond mijn meesteres, haar oogen letterlijk stralend van triomf.

Dat deze beide mannen haar, elk op zijn wijze, liefhadden, wist ik, haar vertrouwde, maar al te goed.

Vaak was ik getuige geweest van de moeite, welke zij zich gaf om den onaantrekkelijken Felkin in haar net te vangen en telkens had ik er mij ten zeerste over verwonderd.

Twee jaren had zij noodig gehad om hem aan haar voeten te brengen. Al dien tijd had zij hem met haar glimlachjes gelukkig of met haar koelheid half krankzinnig gemaakt, terwijl Philip Baddock's liefde voortdurend werd aangewakkerd door zijn steeds toenemende jaloezie.

Ik herinner me, dat ik haar spel vaak zeer wreed vond. Zij was een van die vrouwen, welke maar weinig mannen kunnen weerstaan; wanneer zij werkelijk een verovering wilde maken, gelukte haar dit altijd, doch Felkin tot haar slaaf te maken leek mij even doelloos als verkeerd. Zij was toch de wettige vrouw van kapitein de Mazareen en om nu tweedracht te zaaien tusschen twee vrienden ter wille van een liefde, welke zij niet meer kon wegschenken, scheen me een daad harer onwaardig. Op dit oogenblik, toen ik dien doodelijken haat in de oogen der beide mannen kon lezen, klonk haar vroolijke lach mij zelfs onaangenaam in de ooren.

„Nu dan, meneer Felkin," zeide zij, terwijl zij haar schitterende oogen op hem vestigde, „als u dan zoo'n strengen meester hebt, moet ge uw plicht maar doen. Maar," voegde zij er met een uitdagenden blik op den heer Baddock bij, „vanavond om zeven uur ben ik thuis en kunnen wij, als ge uw middagmaal gebruikt hebt, ons gezellig praatje toch hebben." Zij gaf hem de hand, welke hij met een zekere hoffelijkheid aannam en aan zijn lippen bracht.

Ik dacht dat Philip Baddock zijn vriend een slag in het gezicht zou geven. De aderen aan zijn slapen zwollen op als donkere koorden en ik geloof niet ooit zulk een leelijke uitdrukking in iemands oogen te hebben opgemerkt.

Vreemd was het, dat toen de heer Felkin mylady daarop verliet, zij het zich tot taak stelde Baddock wat zachter te stemmen. Zij vroeg hem binnen te komen en eenigen tijd later hoorde ik haar zelfs voor hem zingen. Toen ik later het boudoir binnenging om met hen thee te drinken, zat zij op het pianokrukje, terwijl hij half over haar heen boog en half aan haar voeten knielde; zij had de handen in haar schoot gevouwen, terwijl zijn vingers de haren omklemden.

Hij deed geen poging om zijn houding te veranderen, toen hij mij zag binnenkomen. Hij straalde van geluk over hetgeen hij blijkbaar als zijn rechtmatig bezit beschouwde, en bewees haar al die kleine oplettendheden, welke alleen een minnaar zou durven aanbieden.

Na de thee nam hij spoedig afscheid, terwijl zij hem tot aan de deur uitgeleide deed. Zij gaf hem haar hand om te kussen en ik, die mij eenigszins op den achtergrond hield, meende dat hij haar in zijn armen wilde nemen zoo bekoorlijk en onweerstaanbaar leek zij hem. Maar een blik of een gebaar moet hem den moed daartoe ontnomen hebben, althans een oogenblik later had hij het huis verlaten, en verwijderde hij zich haastig.

Lady Molly bleef eenigen tijd in de deur staan om naar het ondergaan van de zon te kijken. Ik verwonderde er mij andermaal over wat toch het doel van dit wreede spel zou zijn.

III.

Een half uur later vroeg zij mij haar hoed te willen halen, en tevens den mijnen op te zetten om daarna samen een wandeling te gaan doen.

Zooals zoo vaak gebeurde, leidde haar weg naar het Elkhornerbosch, dat ondanks of misschien juist om de pijnlijke herinneringen, welke het wekte, haar geliefkoosde wandeling was.

Geregeld na zonsondergang was dat gedeelte, waar de ongelukkige notaris vijf jaar geleden vermoord was, geheel verlaten. De dorpelingen verklaarden dat de geest van den heer Steadman op de open plek rondwaarde, en dat het angstgeschrei van den verslagene, die blijkbaar in den rug was aangevallen, duidelijk tusschen de boomen hoorbaar was.

Onnoodig te zeggen dat deze bijgeloovige inbeeldingen Lady Molly nooit verontrustten. Zij dwaalde bij voorkeur in den omtrek van de plek, waar de geheimzinnige misdaad was begaan, die den geliefden man zulk een wreed lot deed ondergaan.

Het was alsof zij het geheim wilde ontlokken aan den zwijgenden grond, aan de lagere takken der boomen, en aan de weinige boschbewoners, die misschien alles gezien hadden.

De zon was inmiddels achter de heuvels ondergegaan en het bosch was donker en stil. Wij wandelden tot aan de eerste lichte plek, waar een eenvoudige granieten steen, dien Philip Baddock daar had laten plaatsen, de plek aanwees waar de heer Steadman vermoord was.

Wij zetten er ons een oogenblik neder. Mylady was stil en afgetrokken, en ik durfde haar gemoedstoestand niet verstoren, zoodat alleen het zachte gelispel der bladeren in den avondwind de vredige stilte verbrak.

Toen hoorden wij plotseling zacht gemompel als van verschillende stemmen. Wij konden de woorden niet onderscheiden, niettegenstaande wij beiden onze ooren spitsten, en Lady Molly vervolgens opstond en in de richting ging van waar de stemmen kwamen, terwijl ik haar op den voet volgde.

Wij behoefden niet ver te gaan om de stemmen te herkennen en de woorden, die gezegd werden, duidelijk te verstaan.

Ik bleef hevig verschrikt staan, terwijl mylady een waarschuwend „st!" fluisterde.

Nooit in mijn leven had ik zooveel haat, zooveel boosaardigheid in een menschelijke stem gehoord als ik nu uit die enkele woorden vernam.

„Je zùlt haar opgeven, of —"

Het was de heer Felkin die deze woorden gesproken had. Ik herkende den wraakzuchtigen toon van zijn stem, maar ik kon geen van de beide mannen in de duisternis onderscheiden.

„Of wàt?" vroeg de ander met een stem die beefde van woede of van vrees — misschien van beide.

„Je zùlt haar opgeven," herhaalde Felkin koppig. „Ik zeg je dat het een onmogelijkheid is — versta je? een onmogelijkheid om toe te zien dat zij met jou trouwt — of met wien ook, dat doet er niet toe," liet hij na een kort stilzwijgen volgen. „Maar daar is nu geen sprake van. Ik heb voor het oogenblik alleen met jou te doen. En jij zal haar niet hebben, — neen, dat zal nièt gebeuren — zèker niet — Ik zal dat nooit toestaan, al zou ik ook — —"

Weer hield hij op. Ik zou niet kunnen beschrijven welk een vreeselijken indruk die ruwe stem van uit de duisternis op mij maakte. Ik was intusschen naar Lady Molly toegeslopen en had haar hand gevat. Deze was ijskoud en onbeweeglijk bleef zij op dezelfde plaats staan.

„Ik geloof dat je begint te dreigen," viel Philip Baddock hem eenigszins spottend in de rede; „tot welke uiterste middelen zul je je toevlucht nemen, als ik de vrouw niet opgeef, die ik met heel mijn hart liefheb en die mij vandaag de eer heeft aangedaan mijn huwelijksaanzoek aan te nemen?"

„Dat is een leugen?" riep Felkin driftig uit.

„Wàt is een leugen?" vroeg de ander uiterst kalm.

„Zij heeft je aanzoek niet aangenomen — en dat weet je heel goed. Je tracht me van haar te verwijderen — door je rechten aan te matigen die je niet bezit. Doe

afstand van haar, Baddock, doè't! 't Zal het beste voor je zijn, geloof me! Naar mij zal zij luisteren, ik zal haar voor mij weten te winnen, maar dan moet jij je dien tijd op den achtergrond houden. Luister naar de woorden van een wanhopig man, Baddock; geloof me, 't zal het beste voor je zijn om voor goed afstand van haar te doen."

Eenige oogenblikken heerschte er diepe stilte in het bosch en daarop hoorden wij weer de stem van Philip Baddock, die nu uiterst kalm, bijna onverschillig klonk.

„Ga je nu weg?" vroeg hij. „Kom je niet eten?"

„Neen," antwoordde Felkin, „ik heb geen behoefte aan eten en ik heb bovendien een afspraak voor later."

„Laten wij niet als kwade vrienden van elkaar gaan, Felkin," ging Philip Baddock op verzoenenden toon voort, „weet je wel, dat ik in mijn hart vind, dat geen enkele vrouw een ernstigen twist tusschen twee oude vrienden zooals wij, waard is."

„'t Doet me genoegen, dat je er zoo over denkt," antwoordde de ander droog. „Tot ziens."

Het kraken van de dunne takken op den met mos begroeiden grond zeide ons dat de beide mannen van elkaar waren gegaan en nu ieder hun weg volgden.

Uiterst behoedzaam, mijn hand vast in de hare, volgde mylady het smalle pad, dat ons uit het bosch naar den straatweg bracht.

Toen wij daar eenmaal waren gekomen, spoedden wij ons haastig voort en bereikten wij weldra onze woning. Lady Molly had al dien tijd geen enkel woord gesproken en niemand dan ik wist beter dat stilzwijgen te eerbiedigen.

Gedurende het diner deed zij haar best om over onverschillige onderwerpen te spreken en zinspeelde zij zelfs met geen enkel woord op de beide mannen, die zij aldus opzettelijk tegen elkaar in het harnas had gejaagd.

Dat haar kalmte alleen uiterlijk was, bleek mij uit het feit dat elk geluid op het kiezelpad in den tuin haar deed opschrikken. Zij verwachtte natuurlijk het bezoek van den heer Felkin.

Om acht uur kwam hij dan ook. Blijkbaar had hij

die twee uren in het bosch rondgezworven. Hij zag er niet zoo verzorgd uit als gewoonlijk. Mylady begroette hem zeer koel en toen hij haar hand wilde kussen, trok zij die plotseling terug.

Onze zitkamer was een suite van twee vertrekken, door een *portière* van elkaar gescheiden. Lady Molly begaf zich, gevolgd door den heer Felkin, naar de voorkamer waar zij de zware gordijnen liet vallen, zoodat ik alleen achterbleef.

Ik maakte hieruit op dat zij bepaald wilde dat ik daar zou blijven om te luisteren, terwijl Felkin in een veel te zenuwachtigen toestand was om verder aan mijn tegenwoordigheid te denken.

Ik had eigenlijk medelijden met den armen man, want ik geloofde werkelijk dat mijn meesteres hem alleen had laten komen om hem te martelen. Nu al bijna een jaar had zij met hem gespeeld zooals de kat met de muis, hem van tijd tot tijd met lieve woordjes en een lachje aanmoedigende om hem daarna weer koel en ontoeganklijk af te stooten.

Doch dien avond was haar koelheid buitengewoon; haar stem was bovendien snijdend scherp en haar houding vol verachting.

Ik kon het begin van het gesprek niet hooren, want de gordijnen waren zwaar en ik wilde ze niet te dicht naderen, maar spoedig verhief de heer Felkin zijn stem al meer en meer en klonk deze hartstochtelijk en scherp: „Ik geloof, dat ik alleen goed genoeg ben voor een kort tijdverdrijf," zeide hij, „maar niet om te trouwen, is 't wel? De heer van Appledore Castle, de millionnair, meneer Baddock, die valt nu zeker meer in je smaak."

„Hij zou zeker een betere partij voor mij zijn," antwoordde Lady Molly koel.

„Hij heeft mij gezegd, dat je zijn aanzoek hebt aangenomen," hernam Felkin met gedwongen kalmte, „is dat waar?"

„Gedeeltelijk," zeide zij.

„Maar je zult niét met hem trouwen!"

Deze uitroep kwam schijnbaar rechtstreeks uit zijn gemoed en klonk vol hartstocht en liefde, maar ook vol

haat en wraak. Zijn stem had denzelfden klank als een uur te voren in het donkere Elkhornerbosch.

„En toch zal ik dat misschien wèl doen," klonk het kalm van Mylady's lippen.

„Neen, je zult niét met hem trouwen," herhaalde Felkin ruw.

„Wie zal mij dat beletten?" vroeg Lady Molly met een spottend lachje.

„Ik, natuurlijk."

„Gij?" zeide zij minachtend.

„Ja, ik! Een uur geleden heb ik hem gezegd, dat hij geheel afstand van je moet doen. En nu herhaal ik het, je zult nooit de vrouw worden van Philip Baddock."

„O!" was het eenige wat zij zeide. En ik zag hoe minachtend zij de schouders ophaalde en hoe verachtelijk zij hem aanzag.

't Maakte hem wanhopig haar zoo koel en onverschillig te zien, nadat hij een uur tevoren had gedacht dat hij haar voor zich had gewonnen. Ik geloof werkelijk dat de arme stumper haar liefhad. Zij had altijd haar uiterlijk in haar voordeel, maar nooit meer dan dien avond, toen zij blijkbaar besloten was hem af te wijzen.

„Wanneer je inderdaad met Philip Baddock zoudt willen trouwen," zeide hij, en zijn stem beefde van hartstocht, „dan ben je na zes maanden weduwe, want dan heeft je man reeds den dood gevonden in de galeien."

„Je bent krankzinnig!" antwoordde zij kalm.

„Dat is heel best mogelijk," hernam hij. „Ik heb hem van avond gewaarschuwd en ik geloof dat hij naar mij zal luisteren; maar hij zal niet standvastig blijven, als jij hem blijft aanmoedigen. Daarom, als je hem liefhebt, neem dan mijn waarschuwing ter harte. En mocht je al niet mijn vrouw worden, de zijne wordt je evenmin, dat zweer ik je. Liever zie ik hem aan de galg hangen," liet hij nog veelbeteekenend volgen."

„En denk je, dat je mij zoudt kunnen dwingen te doen wat je vraagt door zulke leugenachtige bedreigingen?"

„Leugenachtige bedreigingen? Vraag Philip Baddock

of mijn bedreigingen leugenachtig zijn. Hij weet heel goed dat in mijn kamer in Appledore Castle, veilig voor alle diefachtige handen, de bewijzen liggen dat hij Alexander Steadman in het Elkhornerbosch vermoord heeft. O, ik heb hem aanvankelijk niet willen helpen in zijn heilloos ondernemen, totdat hij zich geheel aan mij heeft toevertrouwd. Toen moest hij mijn voorwaarden aannemen of er voor goed van afzien, want zonder mij kon hij het niet volbrengen. Ik heb weinig behoeften en hij heeft mij goed behandeld en ruim betaald. Maar nu zijn wij mededingers en eerder zal ik hem uit den weg ruimen dan hem over mij laten zegevieren.

Weet je hoe wij te werk zijn gegaan? Sir Jeremiah wilde zijn kleinzoon niet onterven — en hij weigerde beslist een testament te maken ten gunste van Philip Baddock. Maar, toen hij stervende was, zonden wij om Alexander Steadman, die zich pas in het plaatsje gevestigd had en Sir Jeremiah nooit in zijn leven had gezien. Ik speelde toen de rol van den ouden heer. Ja ik!" herhaalde hij met een ruwen lach. „Gedurende een half uur was ik Sir Jeremiah en ik geloof dat ik mijn rol goed vervuld heb. Ik dicteerde de voorwaarden van een nieuw testament en de jonge Steadman heeft geen oogenblik de persoonsverwisseling zelfs maar vermoed. Wij hadden namelijk de kamer donker gemaakt voor de comedie, en Steadman zou, zoo was het plan van Baddock en mij, Sir Jeremiah zelf nooit te zien krijgen.

Na het bezoek van Steadman zond Baddock om kapitein de Mazareen; dit was ook in ons plan begrepen. Wij brachten alles bij voorbaat in orde, want wij wisten dat Sir Jeremiah nog maar een paar uur te leven had. Toen zonden wij weer om Steadman en ik zelf wierp een paar dozijn scherpe spijkers tusschen de steenen op den weg daar waar de auto van den notaris volgens ons plan defect moest worden en hij dientengevolge genoodzaakt zou worden te voet verder te gaan. Kapitein de Mazareen's verschijning op dat belangwekkende oogenblik was echter een geheel onverwachte gebeurtenis, die bijna al onze plannen deed falen. Want was Steadman dien avond bij hem gebleven, dan zou hij waar-

schijnlijk nu nog in leven zijn en zouden Baddock en ik ergens zijn opgesloten wegens poging tot oplichting; in elk geval was het dan met ons gedaan.

Nu je weet, wat gebeurd is. Steadman werd vermoord. Baddock doodde hem en holde toen naar huis terug, nog juist in tijds om Kapitein de Mazareen te kunnen begroeten, die blijkbaar niet rechtstreeks naar Appledore Castle was gegaan. Ik heb toen aan den stok gedacht als een middel om de verdenking van ons af te leiden. Kapitein de Mazareen namelijk, had een stok bij zich en liet dien in de vestibule van het kasteel staan. Ik gaf me een snêe in de hand zoodat deze begon te bloeden. Met dat bloed wreef ik eerst den stok in; later maakte ik hem weer schoon en legde hem toen 's nachts in de onmiddellijke nabijheid van den verslagene. Goed bedacht, niet waar? Ja, zooals je ziet, ben ik nog zoo dom niet. Juist omdat ik slimmer was dan Baddock, kon hij niet buiten mij, en omdat hij niet buiten mij kon, liet ik hem een stuk op maken en onderteekenen, waarin hij mij vroeg hem te helpen: ten eerste bij het maken van een valsch testament en ten tweede bij het vermoorden van den notaris, die dit had opgesteld. En dat kostbare document heb ik verborgen in den vleugel van Appledore Castle, waar ik woon; de juiste plek weet ik alleen. Wel heeft Baddock dikwijls een poging gedaan die uit te vinden, maar alles wat hij weet is, dat in dien vleugel van dat huis die dingen verborgen zijn. Ik heb het document en het afschrift van het testament, dat uit Steadman's zak is genomen, en ook den met lood beslagen knuppel, waarmede hij gedood is. Er zit nog bloed aan, en ik heb nog den lap waarmede ik den stok heb schoongemaakt. Ik zweer dat ik nooit van al die dingen gebruik zal maken tegen Philip Baddock, mits hij er mij niet toe drijft. En als gij soms gebruik zoudt willen maken van al hetgeen ik nu verteld heb, zal ik eenvoudig zweren dat ik gelogen heb. Niemand kan de bewijzen, die in mijn bezit zijn, vinden. Maar op den dag dat je met Baddock zult trouwen, zal ik ze de politie in handen geven."

Er heerschte een diepe stilte in de kamer. Ik kon

mijn hart schier hooren kloppen zoo ontsteld was ik door het afschuwelijke verhaal, dat die man juist aan mijn meesteres gedaan had.

Het geheele plan was zoo afgrijselijk en terzelfdertijd zoo weloverlegd, dat het onbegrijpelijk scheen hoe een menschelijk brein iets dergelijks kon bedenken. Ook vroeg ik mij in stilte af of Lady Molly dan bigamie zou moeten plegen om uit de handen van dien booswicht de bewijzen te krijgen, die haar wettigen man uit zijn martelaarschap moesten verlossen.

Wat zij zeide kon ik niet verstaan en wat hij op het punt was te antwoorden ben ik nooit te weten gekomen, want op dat oogenblik werd al mijn aandacht getrokken door het geluid van haastige voetstappen op het kiezelpad, gevolgd door een luid kloppen op onze voordeur. Instinctmatig vloog ik er heen om open te doen. En daar stond onze oude tuinman, blootshoofds en ademloos van het loopen.

„Appledore Castle — juffrouw —" stamelde hij — „staat in — brand. Me dacht, u zoudt dat wel gaarne — willen weten."

Voordat ik tijd had te antwoorden hoorde ik vlak achter mij een luiden vloek en een oogenblik later rende Felkin uit de zitkamer de vestibule in.

„Is hier een fiets, die ik even kan gebruiken?" riep hij den tuinman toe.

„Jawel, meneer," antwoordde de oude man, „mijn zoon heeft er een. Daarginds in de schuur, meneer, aan uw linkerhand."

In minder tijd dan er noodig is om u dit te vertellen was Felkin naar de schuur gehold, had er de fiets uit tevoorschijn gehaald en was hij opgestegen. Ik geloof dat er nauwelijks twee minuten verloopen waren sinds hij het slechte nieuws vernomen had, toen hij al den weg afvloog en spoedig uit het gezicht verdwenen was.

IV.

Een vleugel van het statige huis stond in lichter-laaie toen Mylady en ik een kwartier later aldaar verschenen.

Wij hadden ook gebruik gemaakt van onze fietsen en waren den heer Felkin van dichtbij gevolgd.

Juist op het oogenblik dat het verwoestende schouwspel zich aan ons oog vertoonde, was uit de talrijke menigte, die den vreeselijken brand gadesloeg een luide kreet opgegaan, terwijl de brandweermannen van het plaatsje, bijgestaan door de arbeiders van den heer Baddock, al hun krachten inspanden bij de spuiten.

Die kreet van afschuw klonk ook van onze lippen, toen wij een man met de vlugheid van een aap langs een hoogen ladder zagen klimmen naar een venster op de tweede verdieping van den brandenden vleugel. De roode gloed verlichtte het groote, ruige gezicht van Felkin en deed zijn grooten neus en zwaren baard des te duidelijker uitkomen. Drie seconden misschien stond hij zoo, zijn hoofd scherp afgeteekend tegen wat achter hem een gloeiende vuuroven leek, en een oogenblik later was hij in het raam verdwenen.

„Dat is krankzinnigheid!" klonk het luid van uit de menigte en voordat men eigenlijk wist van waar die kreet kwam, zag men Philip Baddock op zijn beurt den gevaarlijken ladder beklimmen. Tal van handen konden hem echter nog juist in tijds grijpen om hem van dien gevaarvollen tocht terug te houden. Hij worstelde om zich te bevrijden, maar de brandweermannen lieten hem niet los en slaagden er weldra in hem weer naar den beganen grond terug te brengen, terwijl twee van hen, met helmen en ook verder goed toegerust, zijn plaats op den ladder innamen.

De voorste had nauwelijks de eerste verdieping bereikt, toen Felkin's gezicht andermaal in de opening van het venster verscheen. Hij wankelde als iemand die dronken of op het punt van flauwvallen is. Zijn lange haren en baard woeien hem door de vreeselijke tocht van de wakkerende vlammen om het hoofd en hij sloeg met de armen heen en weer, wat dengenen, die vol afschuw dit tooneel gadesloegen, den indruk gaf dat hij òf stervende òf krankzinnig was.

In één hand hield hij iets, dat op een groot lang pak geleek en dat in iets donkers gewikkeld scheen.

Wij konden zien hoe hij nu zijn eene been uitstrekte, blijkbaar zijn krachten verzamelende om uit het tamelijk hooge raam te stappen. Met een kreet van aanmoediging stormden de twee brandweermannen den ladder op en uit wel honderd kelen klonk het eenparig:

„Houd moed, Felkin! Zij komen! Zij komen!"

Plotseling scheen de ongelukkige zich te bedenken. Wij konden nu zijn gezicht heel duidelijk zien in den vuurgloed die hem van alle kanten omgaf. Het was geheel verwrongen van vrees en teekende een afschuwelijken doodsstrijd.

Hij uitte een rauwen kreet, die zoolang ik leef mij in de ooren zal klinken, en met schier bovenmenschelijke krachtsinspanning slingerde hij het pak, dat hij buiten het raam hield, weg.

Op datzelfde oogenblik hoorde men een vreeselijk gesis, gevolgd door een hevig gekraak.

De vloer onder den ongelukkige moest zijn ingestort, want plotseling verdween hij in de vlammen.

Het pak, dat hij had weggeslingerd, had den voorsten brandweerman op het hoofd getroffen. Deze verloor zijn evenwicht en sleepte in zijn val zijn kameraad mede. De andere brandweermannen kwamen hen onmiddellijk te hulp, maar ik geloof niet dat zij ernstig getroffen waren.

Wat daarop gebeurde onder de menigte of onder de mannen van de brandweer of in het brandende gebouw zelf, zou ik niet kunnen zeggen.

Ik weet alleen dat, toen Felkin voor de tweede maal in de opening van het in vuurgloed gedompelde raam verscheen, Lady Molly mijn hand vatte en mij door de menigte medetrok.

Het leven van haar echtgenoot hing aan een zijden draad, evenals dat van den ongelukkigen man, die nu een afschuwelijken dood onderging ter wille van de bewuste bewijzen, die — zooals later bleek — Philip Baddock door zulk een ingrijpenden maatregel trachtte te verdelgen.

De opgewondenheid van hen, die dicht bij den ladder stonden, de val van de twee brandweermannen, het krakend instorten van den vloer en het gruwelijk ver-

dwijnen van Felkin, dat alles veroorzaakte zooveel opschudding onder de menigte, dat het pak, dat de ongelukkige uit het raam had geslingerd, voor het oogenblik onopgemerkt bleef liggen.

Philip Baddock echter, bereikte de plaats dertig seconden ná Lady Molly. Zij had het reeds opgenomen, toen hij op ruwen toon zeide:

„Geef mij dat. Het is van mij; Felkin waagde zijn leven om het voor mij te redden."

Hoofdinspecteur Etty, echter, was in de onmiddellijke nabijheid en, voordat Philip Baddock begreep wat Lady Molly voornemens was te doen, had zij zich snel omgekeerd en het pak aan Etty overhandigd.

„Je kent me, Etty, niet waar?" haastte zij zich te zeggen.

„O, ja, Mylady." antwoordde hij.

„Draag dan de meest mogelijke zorg voor dit pak. Het bevat de bewijzen van een der lafhartigste misdaden, welke ooit in dit land bedreven zijn."

Geen woorden hadden den politieman meer kunnen opwekken tot voorzichtigheid en ijver, dan juist deze.

Of Philip Baddock zich nu al zou verzetten, zich zou opwinden of geweld zou willen plegen, de bewijzen van zijn schùld en van de ònschuld van kapitein de Mazareen waren veilig in handen van de politie en gereed om eindelijk de waarheid aan het licht te brengen.

Doch, Philip Baddock pleegde geen geweld. Toen Lady Molly zich weer tot hem wilde wenden, was hij verdwenen.

Ge weet het overige. Het is te kortelings gebeurd om nog eens verteld te worden. Philip Baddock werd den volgenden morgen met een kogel in het hoofd gevonden op den steen welken hij, de huichelaar, had laten plaatsen ter nagedachtenis van den heer Steadman, dien hij zelf zoo laaghartig vermoord had.

De ongelukkige Felkin had niet gelogen toen hij zeide dat de bewijzen, welke hij van Baddock's schuld in handen had, even overtuigend als vernietigend waren.

Kapitein de Mazareen verkreeg nu weldra gratie van Zijn Majesteit, na vijf jaren heldhaftig zijn martelaarschap gedragen te hebben.

Ik was niet aanwezig toen Lady Molly opnieuw vereenigd werd met den man, die al zijn liefde en al zijn vertrouwen in haar had gesteld en wiens genegenheid en onschuld zij wederkeerig zoo innig trouw was gebleven.

Zij heeft haar betrekking bij de politie opgegeven; de aanleiding hiertoe was opgeheven met het herkrijgen van haar geluk, waarover ik — haar altijd getrouwe Mary Granard — met uw verlof een sluier zal werpen.

EINDE.

INHOUD.

		Bladz.
I	HET GEHEIM VAN NINESCORE	1
II	DE FREWIN MINIATUURTJES	23
III	DE ZAK MET ZAND	42
IV	DE VROUW MET DEN GROOTEN HOED . . .	63
V	DE MAN MET DEN INVERNESS CAPE	89
VI	DE JAS VAN IERSCH LAKEN	112
VII	HET GEHEIM VAN FORDWYCH CASTLE . . .	133
VIII	DE DWAASHEID VAN ÉÉN DAG	154
IX	EEN KASTEEL IN BRETAGNE	176
X	EEN KERSTDRAMA	199
XI	HET TESTAMENT VAN SIR JEREMIAH . . .	224
XII	LADY MOLLY TROUWT	245